LAWRENCE SANDERS

Norocul lui McNALLY

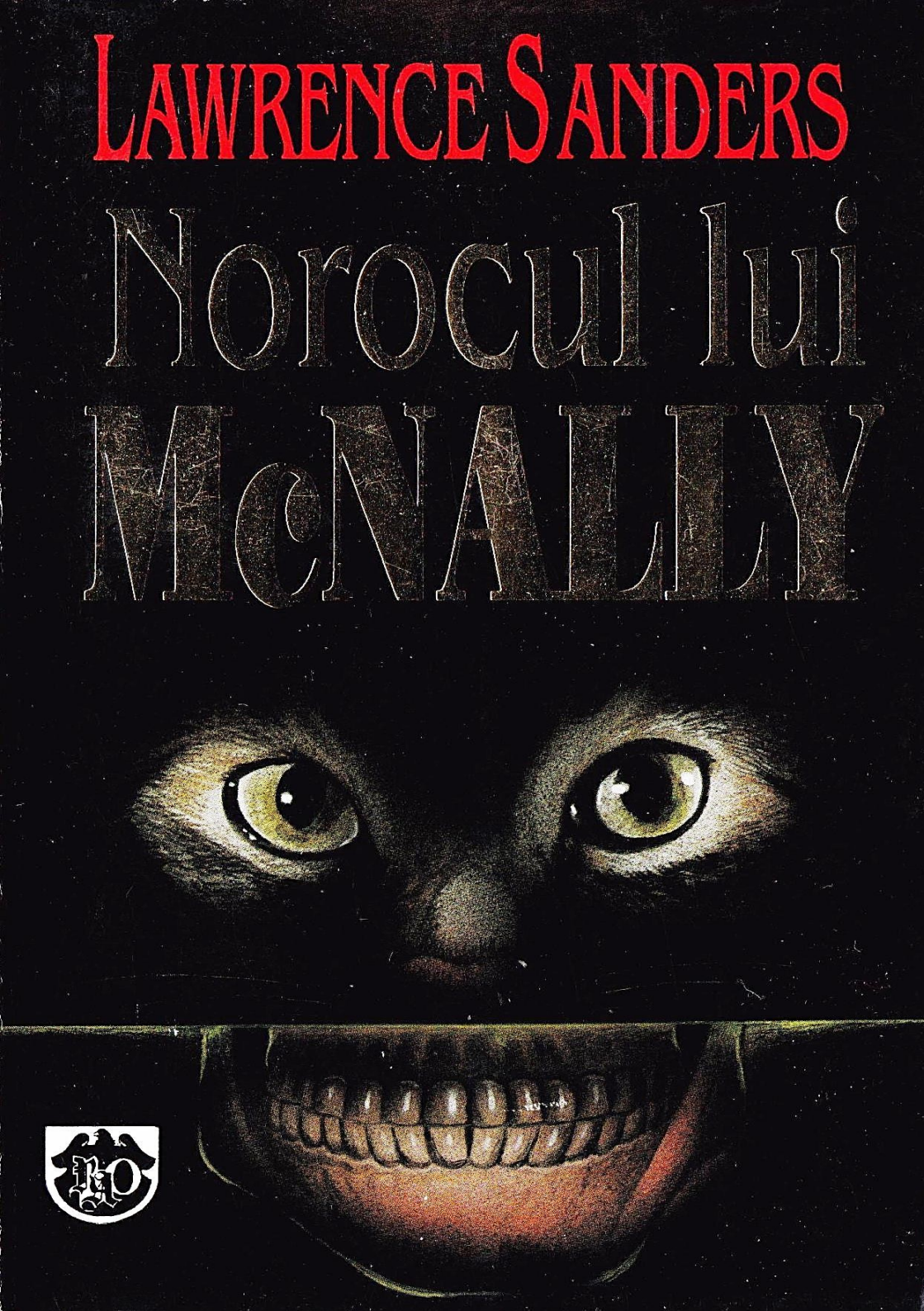

O lume în care personajele iubesc, mint, înşală şi comit chiar crime pentru a-şi atinge scopurile meschine. Dinamismul şi umorul sunt trăsăturile de bază ale prezentului roman.

LAWRENCE SANDERS

Norocul
lui McNally

RAO International Publishing Company

LAWRENCE SANDERS
McNally's Luck
Lawrence A. Sanders Enterprises Inc., 1992

Traducere din limba engleză
LUMINIŢA PETRU

Ediţia I

1995 RAO International Publishing Company S A.

Coperta DONE STAN

August 1995

UNU

Pisica se numea Piersicuţa şi era o persană mereu prost dispusă. Îmi dădusem seama de asta, pentru că nenorocitul ăsta de animal vomase pe pantofii mei. Ştiam sigur că Piersicuţa nu avea indigestie; îşi manifestase doar ostilitatea. Din cine ştie ce cauză ridicolă, felina asta ursuză îmi dezaproba încălţămintea care, din întâmplare, era o pereche elegantă de pantofi comozi din piele de căprioară de culoarea lavandei. Pe care i-a terminat, bineînţeles.

Astfel, când tata mi-a spus că Piersicuţa fusese răpită şi că o ţineau sechestrată în vederea obţinerii unei răscumpărări, m-am bucurat şi am început să cred în dreptatea divină. Din păcate, proprietarul pisicii este unul dintre clienţii firmei McNally & Fiul, avocat (tata este avocatul, eu sunt Fiul) şi în sarcina mea cădea recuperarea în cele mai bune condiţii a dezgustătorului animal. Bucuria mea prematură s-a evaporat.

— De ce n-au anunţat poliţia? am întrebat.

— Pentru că, mi-a explicat cu răbdare tata, biletul prin care se cerea răscumpărarea declara limpede că, dacă va fi amestecată poliţia, animalul va fi ucis. Vezi ce faci, Archy!

Eu nu sunt avocat, am fost eliminat de la Facultatea de Drept de la Yale, dar sunt singurul membru al departamentului McNally & Fiul desemnat să fac anchetele discrete. Trebuie să ştiţi că noi îi reprezentăm pe câţiva locuitori foarte bogaţi ai oraşului Palm Beach şi, adeseori, problemele clienţilor noştri se rezolvă mai degrabă prin investigaţii secrete decât cu ajutorul poliţiei. Majoritatea cetăţenilor din Palm Beach evită publicitatea, mai ales când ea ar demonstra că ei sunt la fel de proşti şi de plini de păcate ca şi oamenii mărunţi care nu au niciun ban în bancă.

Proprietarii Piersicuţei erau domnul şi doamna Harry

Willigan, care aveau o proprietate pe Ocean Boulevard, cam la o milă la sud de domeniul McNally. Willigan făcuse avere cumpărând şi exploatând pământul din comitatele Palm Beach şi Martin şi specializându-se în construcţia de case în valoare de 50.000 – 100.000 de dolari. Se spunea că nu dădea jos schelele până nu termina de pus tapetul – dar poate că asta era doar o bârfă răspândită de concurenţi.

Bogăţia i-a făcut viaţa îmbelşugată: conac, patru maşini Hatteras şi un personal compus din trei servitori. I-a adus şi o a doua nevastă, cu patruzeci de ani mai tânără decât el.

McNally-i au fost invitaţi de câteva ori la el la masă – el le *era* doar client – dar eu îl consideram un individ grosolan, care se înnebunea după mâncăruri exotice. Părea să îşi închipuie că mâncând caviar *beluga* pe bucăţele de pâine prăjită îşi dovedea superioritatea faţă de vecinii lui născuţi bogaţi; mulţi dintre ei mâncau saramură de heringi cu roşii Del Monte. Laverne, tânăra lui soţie, nu era chiar atât de snoabă. Dar şi ea se fălea cu oja Chartreuse de pe unghii.

Willigan avusese copii cu prima lui soţie, dar cu Laverne nu încă şi păreau să rămână în continuare astfel, dacă te luai după frecventele ei declaraţii în public în legătură cu acest subiect. În locul unui copilaş, o aveau pe Piersicuţa şi Harry revărsa asupra acestui patruped capricios tot devotamentul şi îngăduinţa acordate de obicei copilului unic. Spre cinstea ei, Laverne tolera pisica, dar, din câte ştiu eu, nu i-a spus niciodată „Dulcica mea“, aşa cum făcea Harry.

Iată cum a început afacerea cu furtul pisicii mizantrope. Era cât pe ce să se termine cu decesul prematur al lui Archibald McNally, totdeauna al dumneavoastră: iubitor de viaţă, detectiv amator şi singurul om din Palm Beach care purta cravată albă şi frac la cină, la Pizza Hut.

Am părăsit biroul tatii din clădirea McNally şi m-am îndreptat către ocean în Miata mea roşie, ca o maşină de pompieri. O vreme am fost necăjit, deoarece unicul meu talent era folosit pentru eliberarea unei fiare perfide, al cărei dezgust faţă de mine nu era întrecut decât de dezgustul meu faţă de ea. Dar, cum am o fire veselă, înclinată spre a lua lucrurile pe partea lor bună, supărarea

mea nu a durat mult. Se întâmpla să fie 21 iunie, iar când Aristotel remarcase că nu se face primăvară cu o rândunică, e limpede că nu se gândise la un daiquiri de la gheaţă. Acesta era elixirul ales de mine între solstiţiul din iunie şi echinocţiul din septembrie, astfel că înaintea mea se afla cel mai frumos anotimp.

De asemenea, romanţa mea reînnoită cu Consuela Garcia mergea splendid. Connie nu mai făcea aluzii la căsătorie – cauza precedentei noastre despărţiri – şi ne făgăduisem unul altuia libertate pentru orice fel de legături, cu oricine am fi dorit. Eram, însă, atât de mulţumiţi fiecare cu compania celuilalt, încât declaraţia de libertate a oricăror legături nu a fost niciodată pusă în practică. În orice caz, nu până în dimineaţa aceea.

În sfârşit, eram în al nouălea cer şi datorită vremii cu adevărat colosale: un soare fierbinte, cerul proaspăt curăţat, umiditatea scăzută şi briza proaspătă a mării binevenită ca o sărutare. M-am gândit că Dumnezeu mi-a dat o slujbă pe cinste şi I-am mulţumit. Aşa cum îi place mamei să spună, nimănui nu-i strică să fie politicos.

Conacul Willigan-ilor era o *faux*[1] hacienda spaniolă, cu acoperişul roşu de ţiglă, cu grinzi de stejar evidente şi cu un exces stupefiant de ceramică. Locul purta numele de *Casa Blanco* şi, când apăsai pe butonul de la uşa din faţă, te aşteptai să apară un valet purtând sombrero şi *serape.*

În realitate, valetul care a deschis uşa era îmbrăcat cu o jachetă neagră de alpaca peste nişte pantaloni albi de doc. Era un australian pe care îl chema Leon Medallion şi pe care, atunci când se angajase la ei, Willigan-ii trebuiseră să-l oprească de a li se adresa musafirilor cu: „Măi“.

— Bună dimineaţa, Leon, i-am spus. Cum te simţi în dimineaţa asta minunată?

— Grozav, domnule McNally, mi-a răspuns plin de entuziasm. Cum nu se poate mai bine.

M-a şocat. Leon avea, de obicei, un punct de vedere sumbru asupra existenţei, în general, şi asupra vieţii pe Coasta de Aur, în particular. Nu o dată îl auzisem bombănind: „Gogomani de Florida“.

---

1 ? Falsă *(fr. în orig.).*

— Şi cum mai stai cu alergiile? l-am întrebat.

S-a uitat cu grijă în jur, apoi a mai făcut un pas spre mine.

— N-o să mă credeţi, mi-a şoptit răguşit, dar, de când infecta aia de pisică a plecat, n-am mai strănutat deloc.

— Îmi pare bine, am spus, dar ai să mă scuzi când o să auzi pentru ce am venit aici. Mi s-a cerut să încerc să o găsesc pe Piersicuţa.

A mârâit.

— Vă rog, domnule McNally, nu vă daţi prea multă osteneală. Cred că vreţi să o vedeţi pe stăpâna casei.

— Dacă e acasă.

— Este, dar trebuie să mă ţin de toată porcăria asta de etichetă şi să văd dacă vă primeşte.

M-a lăsat să aştept în foaierul cu cărămidă aparentă şi s-a îndepărtat, târşâindu-şi picioarele. S-a întors după câteva clipe.

— E la piscină şi doreşte ca dumneavoastră să veniţi acolo, m-a anunţat. Mi-a spus să vă întreb dacă nu vreţi să beţi ceva.

M-am uitat la ceas: aproape unsprezece şi treizeci. Destul de târziu.

— Da, îţi mulţumesc, Leon, am spus. Poţi să-mi pregăteşti un daiquiri la gheaţă?

— Cum să nu, a spus el. Asta îmi place şi mie. Lapte de mamă.

Am străbătut lungul hol de la intrare, cu pereţii împodobiţi peste măsură cu săbii, buzdugane şi câteva muschete vechi. Coridorul ducea spre un patio mascat de o perdea, a cărui uşă din spate se deschidea spre o pajişte şi o piscină.

Laverne Willigan lenevea la o masă sub o umbrelă, pe iarbă, iar faţa îi era umbrită de o pălărie colonială cu boruri largi. Nu avea chiar cel mai mic bikini din lume, dar nu i-ar fi putut asigura un prânz decent unei molii înfometate. Îşi încrucişase picioarele bronzate şi unul sălta în ritmul muzicii care venea de la un aparat de radio portativ de pe masă. O emisiune rock, bineînţeles.

A avut decenţa de a da aparatul mai încet când m-am apropiat şi i-am fost recunoscător pentru asta. Nu sunt

aficionado după rock. Prefer muzica clasică, de exemplu: „Mi-ar fi plăcut să înot ca soră-mea Kate“.

— Hei, Archy, a spus Laverne veselă. Trage-ţi un scaun. Ai comandat o băutură?

— Da, îţi mulţumesc, i-am răspuns, debarasându-mă de şapca mea roz de golf, din in. Am dat la o parte un şezlong ca să mă uit la ea. Arăţi cu adevărat splendid. Un bronz de invidiat.

— Mulţumesc, a replicat ea. M-am străduit. Ce altceva am de făcut?

Nădăjduiam că nu aşteaptă un răspuns, oricum, m-a scăpat de replică sosirea lui Leon care îmi aducea daiquiri-ul pe o tavă de argint. Un bol de coniac destul de mare ca să intre în el bulbul unei zambile.

— Dumnezeule mare, am spus, trebuie să fie triplu.

— No, a negat Leon, e mai mult gheaţă.

— Bine, dacă încep să cânt, trimiteţi-mă acasă. Tu nu bei, Laverne?

— Cum să nu? a spus ea şi a ridicat din iarbă, de lângă scaunul ei, un pahar la fel de mare ca şi al meu. Bloody Mary cu hrean proaspăt. Mie îmi plac lucrurile fierbinţi.

Spunea adeseori astfel de chestii. Nu că ar fi sugerat ceva, şi nu erau nici lucruri cu două înţelesuri, de fapt, ci vorbe care te făceau să te întrebi ce vrea să spună. Îmi făcea impresia că îi provoca mereu pe bărbaţi şi că, dacă vreun armăsar în călduri şi-ar fi închipuit că ea se dă la el şi i-ar fi răspuns, ea nu s-ar fi supărat. Dar nu cred că a depăşit vreodată nivelul de flirt de mare intensitate. Era făcută să fie stăpână la *Casa Blanco* şi speram că era destul de perspicace ca să înţeleagă asta.

Ne-am ridicat paharele unul spre altul şi am sorbit.

Ea a spus:

— Printre buze şi peste gingii; fii atent, stomacule, acum ajunge la tine.

A spus exact aşa, nu inventez nimic. Eu sunt, pur şi simplu, scribul.

Deodată, am devenit conştient de activitatea din sectorul olimpic al piscinei de înot din spatele meu şi mi-am îndreptat privirea într-acolo. O tânără într-un maiou negru,

lucios, făcea valuri, braţele castanii ţâşneau deasupra capului, picioarele lungi se mişcau din şold într-o bătaie perfectă.

Am urmărit-o fascinat, în timp ce înota în lungul bazinului, după care a făcut o întoarcere în viteză şi a pornit înapoi. Abia dacă arunca în jur câţiva stropi, iar viteza îi era surprinzătoare.

— Cine Dumnezeu este această persoană? am întrebat.

— Sora mea, a răspuns Laverne. Margaret Trumble. Dacă vrei, poţi să-i spui Meg, dar niciodată Maggie, fiindcă e în stare să-ţi rupă un braţ. E foarte puternică.

— Mi-am dat seama, am spus. Ce delfin!

— Face jogging, ridică greutăţi, schiază, face alpinism şi t'ai chi. Mai rămâne la noi până se hotărăşte ce să facă.

M-am uitat le ea şi am clipit.

— În ce privinţă?

— Acum predă gimnastică aerobică la Regele Prusiei, în Pennsylvania.

— Ştiu că se află acolo, am spus, am întâlnit-o o dată pe regina Prusiei.

Laverne m-a privit cu neîncredere, dar a continuat:

— Oricum ar fi, Meg intenţionează să se mute în Florida. Se gândeşte că aici sunt destui bogaţi ca să o ducă bine lucrând ca antrenor personal. Ştii ce presupune asta: te duci acasă la oameni, îi înveţi ce exerciţii să facă, îi pui la regim, alcătuieşti programe individuale de lucru pentru fiecare. Meg spune că toate vedetele mari de cinema şi de televiziune îşi au antrenorii lor particulari şi la fel marii afacerişti. Se gândeşte că va avea o mulţime de clienţi chiar aici, în Palm Beach.

— Probabil că aşa va fi, am spus, urmărind-o pe domnişoara Trumble care săgeta apa verzuie înainte şi înapoi. Pare să fie o tânără foarte disciplinată şi hotărâtă.

— Nu chiar aşa de tânără, m-a întrerupt Laverne. E cu trei ani mai mare decât mine.

— Pentru mine e destul de tânără, am insistat, căci eu m-am născut bătrân. Oricum, cred că îţi face plăcere să o ai aici, în apropiere, pe sora ta.

— Mda, a răspuns şi a luat o înghiţitură de băutură.

Pe neaşteptate, şi-a smuls pălăria de pai şi a aruncat-o în iarbă. Şi-a scuturat de câteva ori capul şi părul ei lung, blond a plutit liber. Nu era vopsit, ci abia atins de un şampon cu o nuanţă roşiatică. Mi s-a părut cu adevărat atrăgător.

Nu acelaşi lucru aş fi putut spune despre trupul abia acoperit de minusculii bikini. N-ar fi cavaleresc să-l numesc vulgar, dar carnea ei avea ceva dezgustător. Fără discuţie, soarele îi dăduse un bronz de caisă şi cu siguranţă era bine proporţionată, dar belşugul prea mare o muiase: frişca de pe spuma de ciocolată era de vină.

— Ascultă, Archy, mi-a spus, închizându-şi ochii, fiindcă privea spre luciul soarelui. Crezi că o să ne-o aduci pe Piersicuţa înapoi?

— Sigur e că voi încerca. Poţi să-mi arăţi nota pentru răscumpărare pe care aţi primit-o?

— Harry a primit-o. O ţine în seiful de la birou. În păstrare.

Probabil că era adevărat, deoarece aflasem, din întâmplare, că lucrase ca recepţioneră la biroul lui Willigan. Apoi, descoperind că fiul şefului era însurat bine mersi, avea copii şi locuia la Denver, făcuse al doilea lucru bun: se măritase cu şeful.

— În regulă, am spus, am să-l văd mai târziu. Cât cer răpitorii pisicii?

Şi-a deschis ochii şi şi-a aţintit privirea spre mine.

— Cincizeci de mii, a spus cu blândeţe.

— *Oho!* O groază de bani pentru o pisică.

— Dacă trebuie, Harry o să-i dea, a continuat. Uneori, cred că îl iubeşte pe acest animal stupid mai mult decât pe mine.

— Nu cred, am replicat, dar nu credeam sigur că e aşa. Când a dispărut Piersicuţa?

— Miercurea trecută. Harry era la serviciu, eu la salonul de cosmetică, iar Ruby Jackson – ea este administratoarea şi bucătăreasa noastră – îşi luase ziua liberă. Oricum, era aproximativ ora unu după prânz când Leon şi Julie Blessington şi-au dat seama că Piersicuţa nu mai era. Au căutat-o peste tot, dar nu au găsit-o.

— Poate că hoinărea prin jur sau vâna şoareci şi şopârle.

Laverne a dat hotărâtă din cap.

— Piersicuţa e o pisică de casă. N-o lăsăm niciodată afară, pentru că nu are gheare şi nu se poate apăra singură. Uneori, se duce în patio ca să ia aer sau să doarmă pe gresie, dar nu iese niciodată afară. Uşa din spate a curţii interioare rămâne totdeauna închisă.

— Încuiată?

— Nu. Dar, pe timpul nopţii, uşa holului care dă în patio este încuiată, zăvorâtă şi i se pune şi un lanţ. Aşa că, dacă noaptea ar intra cineva în curte, ce-ar putea fura… mobila de aluminiu?

— Dar în timpul zilei, când Piersicuţa se afla în curte şi nimeni prin preajmă, vreun tip informat s-ar fi putut furişa, ar fi putut-o îndesa într-un sac din pânză groasă şi pleca cu ea?

— Probabil că aşa s-a întâmplat. Harry era bun de legat. Ţipa ca un nebun la Leon şi Julie, dar, într-adevăr, ei nu sunt vinovaţi. Nu o puteau supraveghea în fiecare clipă pe blestemata aia de pisică. Cine s-ar fi gândit că va fi răpită?

— Răpire de pisică, am repetat pe gânduri. Leon şi Julie sunt siguri că uşa de afară a curţii a fost încuiată?

— Ei jură că a fost.

— Există goluri în zidurile patioului pe unde Piersicuţa s-ar fi putut strecura?

— Nici vorbă. Du-te şi uită-te şi tu.

— Te cred pe cuvânt. Când a sosit biletul pentru răscumpărare?

— Joi dimineaţa. Leon l-a găsit sub uşa din faţă.

— Am să-l văd la biroul lui Harry, dar nu poţi să-mi spui ce era în el?

A ridicat din iarbă pălăria de pai şi-a aruncat-o pe cap, a tras-o în jos, pe frunte, ca să-şi umbrească ochii. S-a mişcat, căutându-şi o poziţie mai confortabilă în şezlongul de pânză groasă. Aş fi preferat să n-o fi făcut. A respirat adânc şi s-a întins, arcuindu-şi spatele. Aş fi preferat să n-o fi făcut.

— Biletul spunea că au luat-o pe Piersicuţa şi că o vor aduce înapoi contra cincizeci de mii de dolari. Dacă ne adresăm copoilor, ăia nu mai răspund de nimic şi nu o vom

mai vedea pe Piersicuţa vie.

— Au spus cum trebuie făcută plata?

— Nu, au spus că vom mai primi un mesaj de la ei.

— Foloseşti mereu pluralul. În bilet scria pisica e la *noi* şi că veţi mai primi un mesaj de la *ei*?

— Da, aşa scria.

— Aha. Biletul era într-un plic?

— Da. Într-un plic complet alb.

— Era bătut la maşină sau scris de mână?

— Cred că era bătut la maşină, dar Harry spunea că e imprimat la procesor.

— Interesant. Piersicuţa ţine un regim special?

— Consumă mâncare ca şi oamenii, ca ficăţei de pui sote şi somon cu ochiuri. Lucruri dintr-astea.

— Norocoasă Piersicuţa, am spus. Ei, nu cred că mai am vreo întrebare.

— Ce vei face acum, Archy?

— Probabil că mă duc la biroul lui Harry, să arunc o privire asupra biletului de răscumpărare. Cred că…

M-am oprit din vorbă şi m-am ridicat în picioare, deoarece observasem că Margaret Trumble se apropia dinspre piscină, uscându-şi părul cu un prosop. Avea părul mai deschis la culoare decât cel al surorii ei, aproape argintiu şi tuns foarte scurt. De fapt, nu prea avea ce să usuce. Avea tunsoarea „portavionul din Florida“, părul era tăiat aproape de scalp pe laturi şi în spate, iar vârful arăta ca o măturică retezată.

Trebuie să recunosc că purta această bizară coafură cu multă mândrie, ca şi cum n-ar fi dat o ceapă degerată pe ce credeau alţii despre ea. Eu îi găseam pieptănătura încântătoare, poate pentru că figura ei era destul de dură ca să se potrivească coafurii. Avea pometi frumoşi şi o bărbie care era proeminentă, fără să fie agresivă.

Laverne m-a prezentat, ridicându-mă în slăvi, drept „unul dintre cei mai apropiaţi prieteni“ – o noutate pentru mine. Strângerea de mână a lui Meg Trumble a fost puternică, dar scurtă. A aprobat, dând din cap cu răceală, prezenţa mea – evident, îi făcea o deosebită plăcere – apoi a început să-şi şteargă cu prosopul braţele şi picioarele goale.

— Cum vi se pare Florida de Sud, domnişoară Trumble? am întrebat politicos.

S-a oprit ca să privească cerul azuriu, pajiştea verde, palmierii şi o somptuoasă poinciana regală.

— Acum este frumoasă, a spus. Glasul îi era adânc şi răsunător, complet deosebit de vocea piţigăiată, de fetiţă, a lui Laverne.

— O, da, am răspuns. „Mai există ceva atât de deosebit ca o zi de iunie?“

S-a uitat direct la mine pentru prima dată.

— Keats? a întrebat.

— Lowell, am corectat-o, meditând că, deşi nu prea cunoştea poeţii, avea nişte pectorali magnifici. Sunteţi o înotătoare excelentă, i-am spus. Participaţi la concursuri?

— Nu, mi-a răspuns scurt. Nu amestec aici banii. Şi dumneavoastră înotaţi?

— Mai degrabă mă bălăcesc, am mărturisit.

A dat din nou din cap, ca şi cum nu te puteai aştepta decât la o bălăceală de la un tip care purta maioul echipei de polo, cu pantaloni madras.

— Laverne, a spus ea, aş vrea să iau automobilul Porsche după-amiază. Poate să mă ducă Leon?

Sora ei şi-a ţuguiat buzele.

— Aş fi vrut ca Leon să se ocupe de argintărie, pentru că s-a înnegrit. S-a întors spre mine. Archy, Porsche-ul e la garajul din West Palm ca să fie pus la punct. Au telefonat că l-au făcut. Poţi să o duci pe Meg până acolo, ca să-l ridice?

— Bineînţeles, am spus. Încântat.

— Vezi ce băiat bun, m-a lăudat ea. Meg, Archy te va conduce până la garaj şi ai să poţi folosi Porsche-ul toată după-amiaza. Eşti de acord?

— Grozav, a replicat cealaltă femeie, nearătând niciun fel de recunoştinţă faţă de mine. Mă duc să mă îmbrac. N-o să întârzii, domnule McNally.

— Ascultaţi, voi doi, a spus Laverne. Ajunge cu atâtea fumuri, cu domnişoara Trumble şi domnul McNally. Vă rog. Treceţi la Meg şi Archy. În regulă?

— Teribilă sugestie, am spus.

Sora mi-a aruncat o privire îngheţată şi s-a îndreptat spre

casă.

— Nu te supăra pe ea, m-a sfătuit Laverne. Tocmai îşi revine dintr-o afacere cu o iubire nefericită care n-a mers.

— Da? Dar ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că tipul s-a însurat. Acum e în perioada „Toţi bărbaţii să moară“. Poartă-te cu ea cu blândeţe, Archy.

— Aşa mă port cu toate femeile care ridică greutăţi, i-am răspuns. Laverne, îţi mulţumesc pentru băutură. Telefonează-mi, te rog, la birou sau acasă, dacă ai vreun semn de la răpitorii de pisici. Iar eu te voi înştiinţa dacă aflu ceva despre Piersicuţa.

— Eu nu dau multe parale pe ea, mi-a spus, dar, când Harry e nefericit, poţi fi sigur, îi face pe toţi din jurul lui nefericiţi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că găseşte, te rog, ticăloasa aia de pisică.

Mi-am luat „la revedere“ de la ea şi stăteam lângă Miata pufăind din prima mea ţigară English Oval din ziua aceea, când Meg Trumble a apărut ţopăind dinspre casă. Purta o uniformă de tanchist din in de culoarea şofranului şi am remarcat încă o dată cât de suplă şi de musculoasă era. Braţele goale şi picioarele erau uşor bronzate şi avea ţinuta unei ducese – o ducesă bună de măritat.

I-am adresat un zâmbet de 100 de waţi pe care îl numesc superfermecător. Jumbofermecătorul meu atinge 150, dar nu voiam s-o enervez.

— Arăţi absolut încântător, i-am spus.

— Aş prefera să nu fumezi, mi-a răspuns.

I-aş fi putut riposta ironic şi muşcător, făcând-o să sufere pe această femeie trufaşă, dar nu mi-am pierdut faimosul calm al McNally-ilor.

— Bineînţeles, am replicat, am aruncat ţigara spre un palmier pipernicit şi m-am minunat cum de am fost de acord să-i fiu şofer domnişoarei Cactus.

Am luat-o spre nord pe Ocean Boulevard şi, când am trecut prin faţa casei McNally, am arătat cu degetul mare.

— Coliba mea.

S-a întors să privească.

— Mare, a remarcat.

— Locuiesc cu părinţii, i-am explicat. Avem, de asemenea,

spaţiu suficient pentru sora mea şi ai ei, când vin să ne viziteze. Laverne îmi spunea că intenţionezi să te muţi în această zonă.

— E posibil, a spus.

La atâta s-a limitat conversaţia noastră. De obicei, eu sunt un tip vorbăreţ, care gustă schimbul de replici, mai ales în compania unei reprezentante a sexului frumos. Dar Meg Trumble nu părea înclinată spre comunicare. Poate credea că apele liniştite sunt adânci. Puah! Apele liniştite sunt stupide.

În timp ce ne aflam în West Palm Beach, apropiindu-ne de destinaţie, ea, privind fix înainte, a zis pe neaşteptate:

— Îmi pare rău.

Ce şoc pentru mine! Nu numai că ea catadicsise să pronunţe trei cuvinte, dar se scuza chiar. Fecioara de Gheaţă începea să se topească.

— De ce îţi pare rău? am întrebat.

— Sunt într-o dispoziţie atât de tristă, a răspuns. Dar ăsta nu e un motiv ca să te fac pe tine să suferi. Iartă-mă, te rog.

Dacă aş fi acceptat totul dând din cap a iertare şi n-aş mai fi spus nimic, i-aş fi scăpat pe mulţi oameni (inclusiv pe a voastră plecată slugă) de o groază de *necazuri.* Dar dezgheţul ei brusc m-a intrigat şi am reacţionat ca Adam căruia i se oferise mărul: „Ia te uită, băiete, un Golden Delicious!“

— Ascultă, Meg, am spus, îmi făcusem planul să gust ceva de prânz, după ce te lăsam pe tine şi apoi să mă duc la birou. Ce-ar fi să iei masa cu mine, mai întâi, şi să te duc după aceea la garaj?

A ezitat, dar nu prea mult.

— În regulă, a răspuns.

Ne-am dus la Clubul Pelican. Un loc pentru mâncat şi băut, în primul rând, deşi este organizat ca un club social particular. Sunt unul dintre membrii fondatori şi, pentru mine, el este bodega preferată din Florida de Sud. Băutura este formidabilă, iar mâncarea, deşi nu *haute cuisine*[2] e gustoasă şi cu multe calorii, şi colesterol.

Localul era aglomerat şi am făcut semn cu mâna mai

2 ? Bucătărie de mare stil (*fr.în orig.).*

multor prieteni şi cunoştinţe. Toţi se holbau la Meg: bărbaţii la picioarele ei, femeile la coafură. Aşa e lumea.

l-am prezentat-o lui Simon Pettibone, un domn de culoare, care îndeplineşte atât funcţia de manager al clubului, cât şi pe cea de barman. Soţia lui, Jas (de la Jasmine) e gospodina şi mama vizuinii; fiul lui, Leroy, e bucătarul nostru şef, iar fiica, Priscilla, lucrează pe post de chelneriţă. Clubul Pelican s-ar putea prea bine numi Clubul Pettibone, fiindcă această familie talentată e principalul factor al succesului nostru. Avem o listă de aşteptare de cupluri căsătorite şi celibatari, dornici să devină membri începători cu dreptul de a purta bluza clubului cu semnul: un pelican semeţ pe un fond de chefali morţi.

Priscilla ne-a găsit o masă într-un colţ, în fundul restaurantului.

— Îmi place părul tău, a spus.

— Mulţumesc, am răspuns.

— Nu al tău, prostuţule, a râs Priscilla. Eu vorbesc cu doamna. Poate mă tund şi eu la fel. Vreţi hamburgeri?

— Meg? am întrebat.

— Aş putea să iau ceva mai uşor? Poate o salată?

— Sigur, dulcico, a spus Priscilla. De creveţi sau de sardele?

— Creveţi, te rog.

— Tu, Archy?

— Hamburgeri cu o felie de ceapă. Şi cartofi prăjiţi.

— Ce beţi?

— Meg?

— Aveţi cola de regim?

— Cu trupul tău? s-a mirat Priscilla. Ar trebui să bei bere englezească. Mă rog, o cola fără calorii. Archy?

— Daiquiri la gheaţă, te rog.

— Aaa, a spus ea, acum ştiu că a venit vara.

A plecat cu comanda noastră. Meg a privit în jur, prin restaurant.

— Înfricoşător loc, a remarcat.

— Poate că are un farmec oarecum uzat, am admis. De ce n-ai vrut hamburgeri? Eşti vegetariană?

— Nu, dar nu mănânc carne de vită.

— Ştiu că nu fumezi. Cum stai cu alcoolul?

— Nu consum.

— Atunci trebuie că ai un viciu secret, am zis cu blândeţe. Colecţionezi vase de bucătărie sau saci de plastic?

Brusc a început să plângă. Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri pe care le-am văzut vreodată. O clipă înainte şedea, absolut calmă, şi în momentul următor, lacrimile îi curgeau pe obraji, un adevărat potop. Apoi şi-a ascuns faţa în mâini.

Nu ştiu să mă descurc cu femeile care plâng. Pur şi simplu, nu ştiu ce să *fac.* Şedeam acolo, neajutorat, în timp ce ea suspina în linişte. Priscilla ne-a adus băutura, a privit-o pe Meg, apoi m-a fixat pe mine. Ştiam că mă credea pe mine cauza şuvoiului. Priscilla credea că hobby-ul meu era să frâng inimile. Ridicol, bineînţeles. Poate că umblu după fuste, dar, dacă am moştenit ceva de la bunicul meu (un comediant burlesc) este această lege inflexibilă: când le spui „la revedere“, să rămână râzând.

— Ascultă, Meg, i-am spus îngrijorat, ţi-am spus ceva care te-a supărat?

Ea a scuturat capul şi şi-a şters faţa cu şerveţelul de hârtie.

— Scuză-mă, a rostit răguşit. Am făcut o tâmpenie.

— Care? am întrebat-o. Ţi-ai adus aminte de ceva neplăcut?

A dat din cap şi a încercat să zâmbească. O încercare drăguţă, dar care n-a ţinut.

— Credeam că am terminat cu plânsul. Şi uite că nu e aşa.

— Vrei să vorbim despre asta?

— E atât de banal, a răspuns. Ai să râzi.

— N-am să râd, am spus. Promit.

Priscilla ne-a adus mâncarea, a privit-o ţintă pe Meg, s-a uitat urât la mine şi ne-a părăsit din nou. În timp ce ne luam prânzul, Meg mi-a povestit romanţa ei terminată. Avusese dreptate: *era* banală.

Fusese o aventură amoroasă plină de pasiune cu un vagabond frumos. Îi jurase dragoste fără sfârşit şi o ceruse de nevastă, dar amânase mereu data: ba voia să-şi crească şi el contul de la bancă, ba mama lui era bolnavă, ba

afacerile trebuiau reorganizate etc. Scuzele au continuat aproape doi ani.

Apoi o prietenă i-a adus lui Meg un ziar din oraşul iubiţelului ei. Acesta câştigase un premiu substanţial la loteria de stat. Fotografia de pe prima pagină îl arăta hlizindu-se la aparat, cu braţul pe mijlocul unei femei prezentate drept soţia lui. Asta fusese.

— Am fost o proastă, a spus Meg supărată, nu-l învinuiesc pe el, cât mă învinuiesc pe mine, pentru că am putut să fiu atât de idioată. Cred că asta mă doare cel mai tare, că am putut fi înşelată cu atâta uşurinţă.

— Îţi plăcea să fii alături de el?

S-a jucat o clipă cu salata, cu capul plecat.

— O, da, a spus în cele din urmă. Îmi plăcea. Îl plăceam cu adevărat şi am petrecut împreună clipe minunate.

— Atunci e adevărat că eul jignit te face să plângi.

A oftat.

— Cred că am avut o părere foarte bună despre inteligenţa mea. Acum mi-am dat seama de realitate.

— Greşeşti. Inteligenţa n-are ce căuta aici. A fost vorba de sentimente, ai fost prea încrezătoare, astfel că ai devenit vulnerabilă şi ai fost rănită: riscul dintotdeauna al optimistului. Ai prefera să fii o cinică scorţoasă care neagă orice posibilitate ca speranţele să-i fie împlinite?

— Nu, a răspuns, n-aş vrea să fiu aşa.

— Bineînţeles că nu vrei, i-am dat eu dreptate. Meg, când cineva cade de pe cal, cel mai înţelept este să se urce şi să călărească de cum i se iveşte ocazia.

— Nu cred că sunt pregătită pentru asta.

— Vei fi, am asigurat-o. Eşti prea tânără, prea atrăgătoare ca să te laşi.

Apoi ne-am terminat în linişte prânzul. Eram fericit să constat că, în ciuda supărării, avea poftă de mâncare: a golit castronul, cu adevărat enorm, de salată.

— Busuioc, a spus.

— Scuză-mă, te rog, pe mine mă cheamă Archy.

A râs.

— În salată, prostule. A fost delicios. Archy, e adevărat că eşti unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Laverne?

Am încercat să ridic o sprânceană (cum face tata) şi m-am prefăcut nenorocit.

— Nu tocmai. Sora ta are o înclinaţie spre hiperbolă.

— Vrei să spui că minte?

— Nici gând! Uneori exagerează doar pentru a da puţină aromă vieţii. Nu face rău nimănui. Nu, relaţia mea cu sora ta şi cumnatul tău e mai mult profesională decât personală.

I-am arătat cartea de vizită cu afacerile mele şi i-am explicat că fusesem desemnat de McNally & Fiul să descopăr felina care lipsea – motivul vizitei mele la *Casa Blanco.* Am întrebat-o pe Meg când o văzuse ultima oară pe Piersicuţa şi ea mi-a confirmai ceea ce îmi povestise Laverne: ea era în căutarea unui apartament în ziua în care dispăruse pisica.

— Meg, crezi că în răpire poate fi amestecat cineva din personal?

— Crede-mă, nu ştiu nimic, a răspuns. Nimeni din personal nu o iubea pe Piersicuţa şi nici eu.

— Mă bucur să o aflu, i-am spus şi i-am povestit întâmplarea când animalul vomase pe pantofii mei comozi, din piele de căprioară, de culoarea lavandei.

A râs iar şi s-a aplecat ca să pună uşor mâna pe braţul meu.

— Îţi mulţumesc că m-ai făcut să râd, Archy, s-a bucurat ea. Mi-era teamă c-am şi uitat.

— Râsul e medicament, am declarat sentențios. Chiar mai bun decât supa de pui. Trebuie să-mi promiţi că o să chicoteşti măcar o dată pe zi, de preferat chiar înainte de a merge la culcare.

— O să încerc, doctore, a făgăduit solemn.

Cafeaua era un alt nu al ei şi niciunul din noi nu dorea desert, aşa că am semnat bonul şi am ieşit, îndreptându-ne spre Miata. Am condus-o la garaj şi, înainte de a coborî din maşină, mi-a mulţumit pentru masă.

— Şi pentru că ai fost un ascultător atât de simpatic, a mai adăugat. Mă simt mai bine. Sper să te mai văd.

— Mă vei mai vedea cu siguranţă, am zis, referindu-mă la faptul că, probabil, voi adulmeca ades prin jurul *Casei Blanco* în căutarea Piersicuţei.

Dar ea s-a uitat intens în ochii mei şi a repetat:

— Vreau să te mai văd, apoi s-a depărtat ca săgeata.

Nu puteam interpreta greşit, părea evident că domnişoara Trumble era gata să călărească pe un alt cal, iar eu eram căluţul selectat. Nu ştiam dacă să fiu încântat sau înspăimântat. Ca la mai toţi oamenii, şi la mine viaţa este deseori o dispută între creier şi glande. Şi aţi face bine dacă aţi miza pe materia cenuşie.

M-am întors la întreprinderea McNally de pe Royal Palm Way, am dus maşina în garajul nostru subteran şi i-am făcut un semn cu mâna lui Herb, paznicul. Am luat ascensorul spre biroul meu minuscul şi, aoleu! pe birou se afla un mesaj telefonic: mi se cerea să o chem, cât mai repede cu putinţă, pe Consuela Garcia. Ceea ce am şi făcut.

— Hei, Connie, am zis. Ce mai e nou?

— Cine era cheala cu care ai luat masa la Pelican? a întrebat.

Mi se pare că domnul Einstein a declarat că nimic nu întrece viteza luminii. E clar că Albert nu ştia nimic despre bârfa din Palm Beach.

DOI

Am pierdut pe puţin cincisprezece minute încercând să o împac pe Connie. I-am explicat că masa a fost o problemă profesională, făcând parte din investigaţiile legate de răpirea pisicii. I-am spus că Margaret Trumble, sora doamnei Laverne Willigan, îmi putea oferi o mărturie importantă şi că a trebuit să o cercetez undeva, la distanţă de scena crimei.

— Ea locuieşte cu Willigan-ii? m-a întrebat Connie.

— E în vizită la ei.

— Pentru mai multă vreme?

— Habar n-am.

— Intenţionezi să o mai vezi?

— Dacă investigaţiile o cer, am răspuns. Connie, sunt şocat – *şocat*! – de tonul tău bănuitor. Am întâlnit-o pe Meg pentru prima oară astăzi dimineaţă şi…

— A-ha, a spus ea tăios, ea e *Meg* pentru tine, aşa?

— Prostuţă mică! am izbucnit şi eu. Laverne a insistat să-i spun surorii ei Meg, iar eu am acceptat din curtoazie. Connie, atitudinea ta nu e demnă de tine. Îţi mai aduci aminte de hotărârea de a avea o libertate deplină: fiecare dintre noi e liber să întâlnească pe cine vrea?

— Aşadar, *vrei* să o mai vezi?!

— Doar pe linie de serviciu.

— Asigură-te mai întâi dacă e vorba cu adevărat de afaceri, băiete, a spus ameninţătoare. Fii atent la paşii tăi; am spioni peste tot.

A închis.

N-am trecut uşor peste avertismentul în legătură cu „spionii“. Consuela Garcia e secretara doamnei Cynthia Horowitz, una dintre susţinătoarele cele mai bogate şi cele mai active social ale matriarhatului. Connie îi ştie pe toţi cei din Palm Beach care merită să fie cunoscuţi şi pe destui

care nu merită. Nu aveam nicio îndoială că era în stare să-mi pună sub observaţie toate deplasările. La urma urmelor, Palm Beach e un oraş mic, mai ales în afara sezonului.

O situaţie scârboasă, dar, am reflectat, erau destule căi pentru a rupe pisica. Şi amintindu-mi de această zicătoare veche, am revenit la cercetarea Piersicuţei pierdute. Speram doar ca răpitorii să nu cunoască acest adagiu străvechi.

Am telefonat la biroul lui Harry Willigan şi mi-a răspuns un recepţioner, un bărbat. Fusese locul de muncă al lui Laverne, am socotit; după ce se măritase cu şeful, reuşise să cureţe biroul soţiorului de viitoare tentaţii. Deşteaptă femeie. Harry avea reputaţia de a fi o victimă uşoară a libidoului.

M-am prezentat şi am cerut o întrevedere personală cu domnul Willigan, cât mai curând cu putinţă. Recepţionerul a plecat pentru câteva clipe, apoi a revenit la telefon şi a spus că, dacă pot veni imediat, mi se poate acorda o audienţă de maximum jumătate de oră. I-am răspuns că eram deja pe drum.

Biroul lui Willigan se afla la un bloc distanţă de clădirea McNally. Zece minute mai târziu, şedeam alături de pupitrul aglomerat al magnatului, încercând din greu să-mi ascund antipatia faţă de omul care se pare că îşi închipuia că o cămaşă de cowboy, din mătase, cu o cravată ca un şnur prinsă cu un ac de cravată cu diamant, o brăţară cu monogramă din argint, un lanţ de aur şi un inel cu rubin de cinci carate erau semnul meritului şi distincţiei.

Avea constituţia unui butuc de mahon şi, ca să duc mai departe comparaţia pomicolă, avea vocea precum scoarţa aspră a copacului. Îmi închipui că fusese, poate, un tânăr arătos, dar viaţa plină de lovituri amarnice şi de cicăleli de primă mână îşi pusese amprenta şi, acum, obrazul era ca o hartă a străzilor, mototolită şi cu capilarele sparte. Nasul avea culoarea şi forma unei roşii mari, pline de suc.

— Ce întreprinzi în legătură cu Dulcica mea? a strigat către mine.

I-am explicat liniştit că abia am început investigaţiile, dar că am fost deja acasă la el, pentru a afla de la soţia lui

detaliile răpirii. Intenţionam să mă întorc pentru a chestiona servitorii şi pentru a cerceta mai detaliat primele bănuieli.

— Fără copoi! a tunat. Nemernicii ăia au declarat că o omoară pe Piersicuţa dacă mă duc la poliţie.

L-am asigurat că nu voi informa poliţia şi i-am cerut să văd biletul de răscumpărare. Îl scosese din seif înainte de sosirea mea şi mi l-a aruncat peste masă. L-am întrebat câţi oameni îl avuseseră în mână. Răspunsul: el, Laverne, recepţionerul, Leon Medallion şi, poate, şi ceilalţi servitori de la *Casa Blanco.* Asta în legătură cu eliminarea posibilităţii de a regăsi pe bilet vreo amprentă care să ne fie de folos.

Cererea era tipărită clar pe o coală de hârtie bună şi se vedea că fusese scrisă la un procesor, aşa cum îi povestise Willigan soţiei sale. Ceea ce m-a frapat a fost marginea din dreapta. Spaţiile dintre cuvinte fuseseră astfel potrivite, încât rândurile să aibă aceeaşi lungime. Destul de neobişnuit pentru un bilet de răscumpărare – n-aţi zice?

L-am întrebat dacă mai primise vreo comunicare de la răpitorii pisicii şi Willigan mi-a spus că nu. M-am interesat apoi dacă bănuia pe cineva care i-ar fi putut fura pisica. Avea vreun duşman?

M-a săgetat cu privirea.

— Am mai mulţi duşmani decât ai dumneata prieteni, a răcnit. (O comparaţie pe care nu am apreciat-o). Bineînţeles că am duşmani. Dar ei sunt nişte tipi duri. M-ar putea împuşca în spate, dar n-ar fura-o pe Dulcica mea pentru nişte amărâte de cincizeci de bătrâne. Pentru ei este un mizilic.

N-am mai găsit alte întrebări adiţionale de pus, aşa că i-am mulţumit lui Willigan pentru timpul pierdut cu mine şi m-am ridicat să plec. M-a condus până la uşă; mâna lui cărnoasă se afla pe umărul meu.

— Ascultă, Archy, mi-a spus cu vocea lui, ca de obicei, răguşită. Adu-o înapoi pe Piersicuţa în bună stare şi n-o să-ţi pară rău.

— Vă mulţumesc, i-am tăiat-o, dar tata îmi dă un salariu absolut suficient.

— Desigur, a insistat, încercând să fie jovial, dar un mânz

tânăr ca tine are oricând nevoie de ceva în plus. Nu-i aşa?

Un om lamentabil. Cum o fi putut îndura Laverne această lipsă totală de sensibilitate, nu puteam înţelege. Dar cred că îi era de ajutor Bloody Mary cu hrean proaspăt.

M-am înapoiat la clădirea McNally, m-am urcat în Miata şi m-am îndreptat spre casă. Bătrâna mea *medulla oblongata*[3] suferise destul pentru ziua aceea din cauza necazurilor Piersicuţei. Le-am făcut o plăcere bieţilor mei neuroni sfârtecaţi, îndreptându-mi gândul spre Meg Trumble şi Laverne Willigan.

Mi se părea amuzant faptul că erau surori. Am putut descoperi o mică asemănare în trăsăturile lor, dar trupurile erau absolut deosebite. Dacă s-ar fi aşezat una lângă alta, Meg pe stânga, ar fi arătat ca numărul 18.

Şi personalitatea lor era foarte diferită. Laverne era o extrovertită lăudăroasă, Meg era mai mult interiorizată, o femeie *serioasă.* Mi se părea că ea nu era făcută dintr-un material grosolan ca Laverne, oricum, firele ei nu aveau atâtea noduri. Pe vremea aceea nu eram încă îmbrobodit, mă intriga doar. Era în ea un mister care te provoca. Laverne era misterioasă cât un cartof fiert.

Am intrat pe aleea ce ducea la castelul McNally, un edificiu stil Tudor, mansardat, cu un acoperiş de aramă prin care intra apa. Am parcat maşina pe esplanada din faţa garajului triplu, asigurându-mă că nu blochez intrarea spre boxa din stânga, unde îşi adăposteşte tata totdeauna Lexus-ul lui cel mare. Spaţiul din mijloc era ocupat de o dubă Ford placată cu lemn, pe care o foloseam mai ales pentru târguieli şi pentru a transporta plantele mamei la expoziţii de flori.

Pe mama am găsit-o în mica seră vorbind cu begoniile ei, ca de obicei. O cheamă Madelaine şi e membră în Asociaţia Mamelor Distrate. Dar este o femeie absolut grozavă, plină de căldură şi dragoste. I-am văzut pozele de la nuntă, când a devenit doamna Prescott McNally: era strălucitoare atunci. Acum, când a atins aproape şaptezeci de ani, este chiar mai frumoasă. Vorbesc nu atât ca un fiu recunoscător, cât ca un înfocat cercetător al frumuseţii. (Purtam în

3 ? Prelungirea măduvei spinării, noada *(lat. în orig.).*

portofel o mică poză a lui Kay Kendall).

Ochelarii mamei lunecaseră de pe nas şi nu mă văzuse când mă furişasem înăuntru. I-am sărutat obrazul catifelat şi ea a închis ochii.

— Ronald Colman? a întrebat. John Barrymore?

— Tyrone Power, i-am răspuns.

— Preferatul meu, a spus deschizând ochii. A fost minunat în *Poştaşul sună totdeauna de două ori.*

— Mamă, acela era John Garfield.

— Şi el îmi place, a admis. Unde s-au dus cu toţii, Archy?

— La marele *Loew* în cer, i-am răspuns. Dar eu sunt încă aici.

— De fapt, pe tine te plac cel mai mult, a replicat prompt, mângâindu-mă pe obraz. Ursi a pus la cuptor escalop pentru diseară. Nu-i grozav?

— Perfect, am spus. Am chef de-un escalop. Roagă-l pe tata să deschidă una dintre sticlele de tămâioasă pe care le păstrează cu atâta grijă.

— De ce nu-l rogi tu, Archy?

— Pentru că mie o să-mi spună că un ulcior cu *chablis* e destul. Dar, dacă îi ceri tu, o să-şi sacrifice cea mai bună rezervă. E ca o pastă de modelat în mâinile tale.

— Oare? De când?

Am mai sărutat-o o dată şi am urcat în apartamentul meu ca să mă schimb. „Apartament“ e un cuvânt bombastic pentru a descrie o cămăruţă de zi, un dormitor înghesuit şi o baie claustrofobică la etajul al treilea. Nu e de glumit cu chiria. Glumesc. Oricum, am spaţiul meu particular şi nu am de ce să mă plâng.

Mi-am pus chiloţii modeşti de baie (de un roz şocant), un halat tocit şi sandale. Apoi am înhăţat un prosop şi am coborât pe plajă. Atlanticul clipocea practic la scara noastră de la intrare: traversai Ocean Boulevard şi dădeai de el, licărind în lumina soarelui în după-amiaza aceea târzie. Valurile nu erau prea mari ca să-mi creeze noi griji.

Încerc să înot două mile în fiecare zi. Nu înainte şi înapoi; asta numai idioţii fac. Eu înot paralel cu ţărmul, cam la cincizeci de picioare. Mă duc o milă spre sud sau spre nord şi apoi mă întorc. Nu mă bălăcesc chiar, aşa cum i-am spus

lui Meg Trumble, ci despic valurile. Oricum, fiindcă este singurul exerciţiu fizic pe care îl fac, în afară de aruncarea cu săgeata pe care o practic uneori la Clubul Pelican, acesta mă face să mă simt virtuos şi acţionează miraculos asupra poftei de mâncare. Şi asupra setei.

Tatăl meu ţine foarte mult la tradiţii. Una dintre ceremoniile pe care insistă să le onorăm este ora cocteilului, un fel de a fi împreună înainte de masă care ţine, de obicei, treizeci de minute şi în timpul ăsta ne îmbibăm cu martini pe care el îl prepară după o formulă originală din trei părţi gin şi una de vermut. Nu-i destul de sec pentru voi? Adresaţi-vă lui Prescott McNally, dar fiţi pregătiţi să faceţi faţă unei sprâncene ridicate – şi nu una fără păr.

— Ieşi în seara asta, Archy? m-a întrebat tata în seara aceea la întâlnirea familiei.

— Nu, domnule, am spus, nu mi-am făcut niciun plan.

— Bine, a aprobat. Roderick Gillsworth a telefonat după-amiază că vrea să vină la noi, pe la nouă. În legătură cu o problemă pe care nu doreşte să o discute la birou.

— Ai vrea să fiu şi eu de faţă? am întrebat, oarecum surprins.

Şeful familiei se lupta cu o măslină care, abătându-se un pic de la înclinaţia lui spre sfinţenie, fusese umplută cu o feliuţă de jalapeño.

— Da, a spus. Gillsworth mi-a cerut în mod special ca tu să fii de faţă.

— Ce mai face Lydia? a întrebat mama, referindu-se la soţia clientului.

Tata şi-a împreunat sprâncenele, ceea ce, având în vedere bogăţia lor, i-a mai îndulcit expresia.

— L-am întrebat, a spus el, dar nu mi-a dat un răspuns direct. Foarte bizar. Mergem jos să luăm cina?

Escalopul a fost extra, aroma fiindu-i accentuată de tămâioasa pe care stăpânul conacului consimţise să o destupe. Înclină să fie zgârcit cu vinurile lui celebre. Cu mama e o mică diferenţă, ea bea la cină numai *sauterne* – un obicei îngrozitor, de care tata şi cu mine nu am sfătuit-o să se lase. Mie îmi place uneori un vin rar, unul care nu se

află într-o sticlă cu toartă şi dop cu şurub.

La desert, Ursi Olson, bucătăreasa şi administratoarea noastră, ne-a servit porţii mari de miere polifloră cu bucăţele de lămâie verde. Sătul, am urcat în bârlogul meu şi am lucrat un pic înaintea sosirii lui Roderick Gillsworth.

Pe parcursul anchetelor discrete din trecut, învăţasem să păstrez într-un jurnal un rezumat al investigaţiilor mele. Am tendinţa să uit lucruri care ulterior pot deveni sau nu importante.

Aşa că aveam mâzgălite scurte note despre cazurile în care fusesem angajat. În seara aceea, am început un nou capitol în legătură cu răpirea Piersicuţei celei duşmănoase. Am pus pe hârtie tot ce aflasem în timpul zilei, ceea ce nu era prea mare lucru. Când am terminat, am dat la o parte notele completate şi m-am uitat la ceasul de mână, un Mickey Mouse (unul original, nu o reproducere). Am constatat că mai aveam un sfert de oră înainte ca prezenţa mea să fie necesară în camera de lucru a tatii, unde trebuia să ascult ce îl necăjea pe clientul nostru. Mi-am umplut timpul trecând în revistă tot ce ştiam despre Roderick Gillsworth.

Era poet, aşa se autointitula. Prima lui carte, *Bucuria vanităţii,* a fost atât de obscură şi prolixă, încât criticii au fost convinşi că e un geniu şi, datorită puterii de convingere a revistelor extaziate, s-au vândut 527 de exemplare. Dar volumele următoare ale lui Gillsworth n-au mai fost la fel de bune, astfel că a acceptat postul de poet rezident la un colegiu de arte exclusiv liberal pentru femei din New Hampshire.

Acolo s-a însurat cu una dintre studentele lui, Lydia Barkham. Era moştenitoarea unei averi în bani vechi, acumulată de o familie din Rhode Island, care începuse făcând sfoară, mai apoi frânghii, trecuse la cabluri de oţel şi încheiase predând întreprinderea, din întâmplare, unui consorţiu japonez, la un preţ atât de mare, încât un comentator financiar denumise operaţiunea „O răzbunare parţială pentru Pearl Harbor“.

Lydia şi Roderick Gillsworth s-au mutat la Palm Beach spre sfârşitul anului 1970 şi, în ciuda bogăţiei lor, au

cumpărat o casă relativ modestă pe Via del Lago, cam la un bloc de plajă. Trăiau liniştiţi, ieşeau puţin şi nu arătau prea mult interes pentru tenis, golf sau polo. Asta nu i-a transformat în nişte paria, dar erau consideraţi puţin ciudaţi. Potrivit bârfei din Palm Beach (toată populaţia), Gillsworth-ii aveau ceea ce eticheta franceză numeşte *mariage blanc*[4] sau ceea ce bunicile voastre explicau a fi „o căsătorie doar cu numele“. Bineînţeles, nu pot garanta asta.

Roderick continua să scrie poezie, dar acum volumele lui subţiri erau tipărite particular, legate frumos în piele de viţel şi date ca daruri de Crăciun prietenilor personali. Familia McNally avea opt din cărţile sale. Cea mai recentă colecţie din poemele lui era intitulată *Ateistul saşiu.*

Când am intrat în camera de lucru a tatii de la parter, Gillsworth lenevea deja într-un scaun cu braţe. M-am apropiat de el ca să-i dau mâna, dar nu s-a deranjat să se ridice în picioare. Eram un salariat şi aveam cu zece ani mai puţin decât el, dar totuşi mi-am dat seama că nu cunoştea bunele maniere. Tata şedea în spatele biroului cu tăblie de piele, iar eu mi-am tras un scaun drept şi l-am aşezat astfel, încât să-i pot observa pe cei doi, fără să-mi întorc mereu capul dintr-o parte în alta.

— Archy, a spus tatăl meu, se pare că domnul Gillsworth are o problemă personală pe care doreşte să o discute cu noi. Este conştient de responsabilitatea pe care ţi-o iei făcând astfel de cercetări discrete şi de succesul pe care l-ai avut în investigaţiile tale cu o publicitate minimă.

— Fără publicitate, a spus pe şleau poetul. Insist asupra acestui lucru: niciun fel de publicitate. Lydia n-o să mă ierte niciodată dacă aceste lucruri vor răsufla.

Tata îşi dezmierda mustaţa cu dosul mâinii. Mustaţa lui era la fel de zbârlită ca şi sprâncenele, dar mult mai mare. Era tipul mustăţii de gardian şi îi făcea faţa mai mare, un desiş de care trebuia să ţină seama când mânca cotlet.

— Vom lua toate măsurile ca problema să rămână strict confidenţială, domnule Gillsworth, a spus el. Dar despre ce *este* vorba exact?

Clientul nostru a respirat adânc.

---

4 ? Căsătorie de formă *(fr. în orig.).*

— În urmă cu trei săptămâni, a început el, la noi acasă a sosit o scrisoare adresată soţiei mele. Plic complet alb, fără adresa expeditorului. La vremea aceea, Lydia era plecată în nord să-şi viziteze verii din Pawtucket. Din fericire, lăsase instrucţiuni să fie deschise toate scrisorile care veneau pe numele ei şi să fie trimise în Rhode Island, cele pe care le socoteam importante şi cereau de îndată atenţia ei. Spun „din fericire“, pentru că această scrisoare, în mod special, era o ameninţare teribilă la adresa vieţii Lydiei. Explica în detalii atât de oribile şi bolnăvicioase uciderea ei, încât era clar că provenea de la un bolnav mintal.

— Înfiorător, a spus tata.

— Scrisoarea conţinea şi vreun motiv al ameninţării? am întrebat.

— În termeni foarte vagi, a răspuns Gillsworth. Se spunea că ea trebuie să moară pentru ceea ce face. Astea erau cuvintele folosite: „pentru ceea ce face“. Alienare totală, bineînţeles. Lydia este cea mai inocentă femeie. Purtarea ei este deasupra oricărui reproş.

— Aţi adus cu dumneavoastră scrisoarea, domnule Gillsworth? a întrebat tata.

Poetul a mormăit.

— Am distrus-o, a spus, şi plicul o dată cu ea. Speram să fie un incident singular şi nu doream ca Lydia să găsească vreodată această probă de murdărie. Aşa că am ars-o.

Apoi s-a cufundat în tăcere. Cum lui Gillsworth gândul îi era abătut în altă parte, am putut să-l studiez un moment. Era înalt, extrem de subţire, cu faţa osoasă despicată de un nas impozant, situat ca mărime între Cyrano şi Jimmy Durante.

Purta un costum lejer, cu mâneci scurte, din in negru. Cu braţele uscate şi cam strâmbe, şi cu gesturile largi, părea mai degrabă o bardă decât un bard. Mă întrebam ce văzuse tânăra studentă la poetul care o îndruma de o făcuse să-i jure credinţă. Dar e zadarnic să încerci să-ţi închipui ce găsesc unul la altul soţii. Mai bine accepţi filosofia lui Ursi Olson. Ea doar ridică din umeri şi zice: „Fiecare sac îşi găseşte peticul“.

Liniştea se prelungea şi, pentru că seniorul nu punea

întrebarea care se cerea, am făcut-o eu.

— Dar aţi primit încă o scrisoare? l-am îmboldit pe Gillsworth.

A dat din cap şi mi-a aruncat o privire uluită, ca şi cum nu ar fi putut înţelege pe deplin nenorocul care căzuse pe capul lui şi al soţiei.

— Da, a spus el cu o voce din care lipsea fermitatea. Acum două zile. Lydia era acasă şi a deschis scrisoarea, a citit-o şi mi-a arătat-o. Am apreciat-o drept şi mai dezgustătoare şi mai înfricoşătoare decât prima. Declară iarăşi că ea trebuie să moară pentru ceea ce face şi descrie uciderea ei în detalii groaznice şi obscene. Limpede, e opera unui nebun ucigaş.

— Cum a reacţionat soţia dumneavoastră la scrisoare? a întrebat cu blândeţe tata.

Gillsworth se simţea prost în scaunul lui cu braţe.

— Mai întâi, a spus el, trebuie să vă pun în temă cu câteva elemente de fond. Soţia mea se interesează de fenomene oculte şi psihice. Crede în forţe supranaturale, în existenţa spiritelor, în extratereștri şi în alte treburi din astea. A făcut o mică pauză.

Eram curios şi am întrebat:

— Dumneavoastră credeţi în aceste lucruri, domnule?

Şi-a bălăbănit mâinile prin aer.

— Eu nici nu cred, nici nu resping aceste lucruri. Ca să fiu întru totul sincer, supranaturalul nu are mare importanţă pentru mine. Eu sunt preocupat de conflictul dintre expresia finită a psihicului uman şi realitatea arhaică ascunsă în el. O numesc Dihotomia Divină.

Tata şi cu mine am dat din cap, gânditori. Ce altceva am fi putut face?

— Ca să răspund la întrebarea dumitale, domnule McNally, a continuat Gillsworth, adresându-se lui papa, soţia mea a reacţionat la scrisoare cu un calm desăvârșit. S-ar putea să vi se pară neobişnuit – mie aşa mi s-a părut – dar ei nu-i este frică de moarte, oricât de dureroasă sau oribilă ar fi. Ea crede că moartea e o altă formă de existenţă, că noi trecem de la o stare la alta, fără să ne pierdem sau să ne micşorăm puterea, ci mai degrabă crescându-ne înţelepciunea şi întărindu-ne voinţa. Această

credinţă – pe care ea o împărtăşeşte cu toată sinceritatea, vă asigur – îi dă puterea de a înfrunta moartea cu seninătate. Astfel că această scrisoare nu a înfricoşat-o – dacă ăsta i-o fi fost scopul. Dar mă înspăimântă *pe mine,* vă mărturisesc. I-am sugerat Lydiei că ar fi înţelept să se întoarcă la Rhode Island pentru o vizită mai lungă până ce vom clarifica această chestiune.

— Da, a încuviinţat tata, şi eu cred că ar fi mai prudent aşa.

— A refuzat, a continuat Gillsworth. Atunci i-am sugerat să facem împreună o excursie, să facem, poate, o călătorie în străinătate, un tur mai lung. A refuzat şi de astă dată. Nu vrea să îngăduie ca delirul unui lunatic să-i modifice viaţa. Insistă chiar ca problema să nu fie prezentată poliţiei. Acceptă situaţia cu un *sang froid*[5] care mă uimeşte. Eu n-o pot lua la fel de uşor. Am obţinut până la urmă îngăduinţa ei de a vă cere sfatul, cu condiţia să nu faceţi nicio dezvăluire neautorizată despre această afacere scârboasă, poliţiei sau oricui altcuiva.

— O vom respecta, a spus tata cu gravitate.

— Bine, a replicat poetul. Să vă deranjez arătându-vă a doua scrisoare?

— Desigur.

Gillsworth s-a ridicat şi a scos din buzunarul exterior al jachetei un plic alb. A străbătut camera şi i l-a dat tatii.

— Numai o clipă, domnule, vă rog, am spus. Domnule Gillsworth, presupun că numai dumneavoastră şi soţia dumneavoastră aţi atins această scrisoare de când a sosit.

— Aşa este.

— Tată, am spus, vă sugerez să o atingeţi cu grijă, poate să o ţinem doar de colţuri. Poate va veni timpul când vom dori să o presărăm cu praf pentru luat amprente.

El a încuviinţat din cap şi a desfăcut plicul deja deschis, folosind un cuţitaş metalic de pe masa de lucru. A folosit aceleaşi metode pentru a extrage scrisoarea şi a o despături pe masa de lucru. Şi-a potrivit abajurul verde de la veioza-i de student şi a început să citească. M-am dus în spatele lui şi am privit peste umăr, dar, cum nu-mi luasem ochelarii de

5 ? Sânge rece (*fr.în orig.*)

citit, nu am văzut decât o ceaţă.

Tata şi-a terminat examinarea atentă şi şi-a ridicat ochii spre bărbatul care stătea în faţa lui.

— N-aţi exagerat, domnule Gillsworth, a spus cu vocea lui severă.

— Aţi putea să o citiţi cu voce tare, domnule? l-am întrebat. Din păcate, mi-am lăsat ochelarii sus.

A citit fără emoţie, dar asta nu a micşorat şocul cuvintelor acelora. Nu voi repeta conţinutul scrisorii, ca să nu vă jignesc sensibilitatea. E de ajuns să vă spun că era odioasă, aşa cum spusese Gillsworth: o ameninţare deschisă a unui criminal dement. Scrisoarea era plină de o ură triplu distilată.

Tata şi-a încheiat lectura. Clientul şi cu mine ne-am întors la scaunele noastre. Toţi trei tăceam cutremuraţi de cuvintele mârşave pe care le auzisem citite cu voce tare. Pater s-a uitat la mine şi ştiam la ce se gândeşte. Dar nu avea să o spună, nu-mi zgândărea niciodată mândria în prezenţa unei terţe persoane. Iată de ce îl iubeam pe bătrânul bursuc. Aşa că am vorbit eu pentru el.

— Domnule Gillsworth, am rostit cât puteam de serios. Trebuie să vă spun cu toată onestitatea că, deşi apreciez încrederea pe care o aveţi în mine, situaţia de faţă mă depăşeşte. Trebuie cerută o investigaţie a poliţiei locale, făcută de inspectori ai secţiei de poliţie şi posibil de FBI. Expedierea prin poştă a unei ameninţări de maltratare fizică reprezintă o culpă federală. Scrisoarea trebuie analizată de experţi: maşina de scris pe care a folosit-o, hârtia, profilul psihologic al autorului ei, şi aşa mai departe. E posibil ca scrisori similare să fi primit şi alţi locuitori din Palm Beach şi scrisoarea dumneavoastră să fie un sprijin vital pentru descoperirea persoanei vinovate. Stărui să duceţi acest document autorităţilor în drept cât mai devreme cu putinţă.

Tata mă privea aprobator.

— Sunt cu totul de acord cu părerea lui Archy, i-a spus lui Gillsworth. Este o problemă a poliţiei.

— Nu, a spus neclintit poetul. Imposibil. Lydia mi-a interzis categoric să o fac şi nu pot să-i dispreţuiesc dorinţele.

Acum, privirile tatii erau disperate. Ştiam că era pe cale să respingă cererea lui Gillsworth, chiar dacă asta însemna pierderea unui client.

— Domnule Gillsworth, am spus, înclinându-mă spre el, puteţi să-mi îngăduiţi măcar atât: să mă întâlnesc şi să vorbesc cu soţia dumneavoastră? Lăsaţi-mă să încerc să o conving cât de serioasă ni se pare, tatălui meu şi mie, această ameninţare. Poate o voi convinge că ar fi cu adevărat mai bine să ceară ajutor autorităţilor.

M-a privit ţintă un timp excesiv de lung.

— Foarte bine, a spus în cele din urmă. La naiba, nu cred că se va obţine mare lucru, dar merită o încercare.

— Archy ştie să fie foarte convingător, a spus tata cu răceală. Pot să păstrez scrisoarea, domnule Gillsworth?

Poetul a aprobat din cap şi s-a ridicat să plece. Strângeri de mână între toţi cei de faţă. Tata a strecurat cu grijă scrisoarea deschisă într-un dosar nou de manila şi mi l-a întins. Apoi l-a condus pe Roderick Gillsworth până la maşină. Eu am urcat în bârlogul meu cu dosarul şi l-am vârât sub lampa de pe masă.

Mi-am pus ochelarii ca să citesc scrisoarea. Era cu adevărat un material *înfiorător.* Dar nu asta m-a uimit. Am văzut că era scrisă pe o hârtie de bună calitate, că fusese imprimată la un procesor şi că avea chiar o margine pe partea dreaptă.

Cum vi se par toate acestea?

TREI

M-am dus la culcare, în seara aceea, convins că scrisoarea referitoare la Piersicuţă şi cea a lui Gillsworth fuseseră scrise la aceeaşi maşină, dacă nu chiar de acelaşi ticălos. Dar ce legătură putea fi între furtul unei pisici capricioase şi ameninţarea de ucidere a soţiei unui poet, cel care vă face mărturisirea nu ştia.

M-am sculat dimineaţa următoarea plin de p. și v.[6], dornic să-mi închin ziua cercetărilor şi supărat că nu am o pipă din spumă de mare şi o şapcă de vânător de căprioare. Din nefericire, mă sculasem cu o oră mai târziu şi, până să cobor la parter, tata plecase la birou în Lexus-ul lui, iar mama şi Ursi luaseră Ford-ul ca să meargă la târguieli. Jamie Olson şedea în bucătărie, sorbind dintr-o cană mare de cafea neagră.

Am schimbat salutul de dimineaţă, iar Jamie – servitorul nostru şi soţul lui Ursi – m-a întrebat dacă doresc un mic dejun „sănătos“. Jamie are şaptezeci de ani, dar are o poftă de mâncare de adolescent. Pentru el, un mic dejun „sănătos“ este compus din patru ouă peste cartofi prăjiţi acasă, cârnăciori de porc, un morman de pâine de secară prăjită şi o litră de cafea neagră – poate cu un dram de rachiu adăugat pentru aromă. Am preferat un pahar de OJ, o baghetă cu unt, o ceaşcă din cafeaua lui – destul de tare ca să-ţi amorţească amigdalele.

— Jamie, am spus, şezând la masă în faţa lui, îl cunoşti pe Leon Medallion, valetul lui Willigan?

— Aha, mi-a răspuns el. Servitorul nostru de origine suedeză este atât de laconic, încât, faţă de el, Gary Cooper pare o moară stricată. Dar Jamie are o cunoaştere enciclopedică a scandalurilor locale – trecute şi prezente, şi a celor pe cale de a se produce. Majoritatea informaţiilor lui

6 ? P şi v – putere şi vitalitate.

vin de la corpul de servitori din Palm Beach, cărora le face plăcere să facă schimb de bârfe pe seama stăpânilor. E un fel de compensaţie pentru orele obositoare pe care le petrec lustruind ghetele de polo ale şefului familiei sau frecând bijuteriile doamnei.

— Ai auzit vreodată ceva ciudat despre Leon? am întrebat. Că tinde să ciupească şi el câţiva gologani din portmoneul doamnei Willigan sau că ia bacşiş de la măcelarul lor?

— Nici gând.

Dar bucătarul şi fata în casă? Sunt la fel de nepătaţi?

Jamie a încuviinţat, dând din cap.

— Ştiu că Harry Willigan mai calcă pe alături de cămin, am spus. Toată lumea o ştie. Dar nevestica lui? Îi calcă pe urme?

Servitorul şi-a umplut tacticos pipa şi a aprins-o, o veche piesă decolorată, din lemn de măceş, cu ţeava lipită cu bandă adezivă.

— Să poa', a zis el. Am auzit nişte zvonuri.

— Ascultă, dacă afli ceva sigur, suflă-mi şi mie, te rog. Cineva le-a şterpelit pisica.

— Ştiu.

— Despre Gillsworth, poetul, şi despre nevastă-sa, ai auzit ceva?

— Banii sunt ai ei, a spus Jamie.

— Asta ştiu.

— Ea e mână strânsă. El cheltuieşte numai cu permisiunea ei.

— Ce ştii despre viaţa lor personală? Vreunul din ei îşi caută prin altă parte consolarea?

— N-am auzit.

— Mai întreabă-i şi pe alţii, da? l-am îndemnat. Dacă ţi se iveşte ocazia.

— Aha, a spus Jamie. Miata are nevoie de o spălare bună. Să scoatem sarea de pe ea. Sunteţi prin preajmă în dimineaţa asta?

— Nu, i-am răspuns. Astăzi bat drumurile. O să mă întorc târziu, după-amiază. Aş fi mulţumit dacă ai face asta după aceea.

— Bine, a spus el şi a primit, cu o încuviinţare din cap,

bacşişul pe care i l-am strecurat. Nu trebuia să fac asta, tata s-ar fi simţit jignit, dacă ar fi aflat. Dar Jamie şi cu mine subînţelegeam că *pourboire*-ul[7] era pentru informaţia pe care mi-o furniza, nu pentru treburile din gospodărie. Olson-ii erau bine plătiţi pentru gospodărirea casei McNally.

M-am îndreptat spre sud, către hacienda Willigan-ilor. Mesajul îngrijorător trimis Lydiei Gillsworth dăduse o notă de urgenţă cercetărilor pentru găsirea Piersicuţei. Nu mi se părea imposibil ca între cele două cazuri să fie o legătură; învăţasem că trebuie să accept bizareria vieţii.

Leon Medallion a deschis uşa când am sunat şi, dacă n-ar fi fost atât de devreme, aş fi jurat că tipul era beat. Ochii lui albaştri deschis erau tulburi şi m-a salutat mustrător, ca şi cum înghiţise mătrăgună.

Probabil că a observat mirarea mea, pentru că a spus:

— Nu m-a ciomăgit nimeni, domnule McNally. Mi-au revenit vechile alergii. Am strănutat ca o furtună şi acum sunt îndopat cu antihistaminice.

— Atunci nu era de la pisică?

— Aşa cred, mi-a spus necăjit. Locul ăsta are destul mucegai şi polen ca să-mi curgă ochii tot restul vieţii. Aţi găsit-o pe Piersicuţa?

— Nu încă, Leon. De asta m-am oprit aici – ca să vorbesc cu tine şi cu restul personalului. Doamna Willigan este acasă?

— Nu, a ieşit acum o jumătate de oră.

— Dar domnişoara Trumble?

— E în piscină, face valuri ca de obicei. Femeia asta e ca un peşte afurisit. Vreţi să vorbiţi cu toţi peonii deodată?

— Poate că ar fi mai bine aşa, i-am răspuns. N-are rost să repet aceeaşi întrebare de trei ori.

Ne-am adunat în bucătăria mare: Leon, Ruby Jackson, bucătăreasa şi administratoarea casei, fata din casă, Julie Blessington şi eu. Ruby era o femeie scundă, bătrânicioasă, care părea prea firavă ca să bată un escalop de viţel. Julie era mai tânără, mai robustă şi extrem de neatrăgătoare. Puteţi fi siguri, Laverne nu angaja nicio slujnică după care i s-ar fi putut aprinde călcâiele soţului ei.

---

7 ? Bacşiş *(fr. în orig.).*

I-am chestionat pe cei trei aproape douăzeci de minute şi nu am ajuns, cu adevărat, nicăieri. Doar Julie şi Leon fuseseră acasă în după-amiaza în care dispăruse Piersicuţa. Au jurat că uşa din spate, de la curtea interioară, fusese închisă cu grijă. Nu existau goluri în zidul despărţitor prin care pisica să se fi putut strecura.

Niciunul dintre cei trei nu văzuse în ultimul timp străini care să fi dat târcoale prin jur. Nimeni nu pândise prin boschete. Nimic de felul acesta. Şi nimeni nu se hazarda măcar să ghicească cine ar fi putut-o fura pe Piersicuţa. Toţi au confirmat pasiunea nebună a lui Harry Willigan pentru animalul lui preferat şi toţi au lăsat să se înţeleagă că ar fi fericiţi să suporte pierderea definitivă a acestei feline nervoase. Îi înţelegeam.

Nu mă aşteptam să aflu ceva nou şi nici nu am aflat. Le-am mulţumit pentru cooperare şi m-am îndreptat spre pajiştea din spate. Meg Trumble spinteca încă apa înainte şi înapoi, purtând maioul negru, lucios, care părea un mulaj al trupului ei. M-a văzut apropiindu-mă, s-a oprit din a face valuri, apoi şi-a continuat disciplinată înotul. Mi-am tras un şezlong la umbră şi am aşteptat.

Şi-a terminat exerciţiul în aproximativ cinci minute. Mi-a plăcut felul în care a ieşit din piscină. Nu avea nevoie de scară. Şi-a sprijinit, pur şi simplu, mâinile pe marginea din faianţă şi, dintr-un salt avântat, a fost afară, cu un picior ridicat pentru a-şi păstra echilibrul. O bucurie pentru ochi; n-aş fi în stare să fac aşa ceva într-un milion de ani.

A venit spre mine păşind pe pajişte, şiroind şi folosindu-şi palmele ca să-şi şteargă de apă părul, faţa, braţele.

— Bună dimineaţa, Archy, a spus, zâmbind. E o zi încântătoare, nu-i aşa?

— Minunată, am răspuns, fixând-o admirativ. Era într-adevăr o tânără sculpturală. Te deranjează să iei cina cu mine diseară?

— Cum? a întrebat tresărind.

— Cina. Diseară. Tu. Eu.

— Eu nu… a spus confuză. Nu pot… mai bine… poate dacă…

Aşteptam cu răbdare.

— Pot să-mi plătesc partea mea? a întrebat, în cele din urmă.

— Ţine-o tot aşa, am spus, şi vei fi silită să-ţi dai demisia din sexul feminin. Nu, nu-ţi poţi plăti partea ta. Eu te invit să iei cina cu mine. *Ergo*[8]*,* vei fi invitata mea.

— În regulă, a spus leşinat. Cum trebuie să mă îmbrac?

Am reuşit să-mi opresc răspunsul care-mi venise imediat în minte.

— Ceva nepretenţios, am spus în schimb. O rochie de flanelă Black Watch în carouri ar fi pe cinste.

— Eşti nebun? m-a întrebat.

— Absolut, am asigurat-o. Trec să te iau pe la şapte.

Am plecat în grabă, înainte să se răzgândească. Am trecut prin casă, de-a lungul întinsului coridor placat cu arme antice. M-au făcut să mă întreb cum de în momentul acela nu luaseră un paloş în locul Piersicuţei. Mi-am dat seama că situaţia fiarei ofensive începuse să mă preocupe.

Am ieşit şi am închis uşa în urma mea. Am făcut doi paşi către Miata şi m-am oprit. M-am întors şi am sunat din nou. În cele din urmă, valetul a reapărut.

— Scuză-mă că te deranjez, Leon, am spus, dar mi-a venit în minte o întrebare pe care am neglijat să o pun mai înainte. Aţi dus-o vreodată pe Piersicuţa la veterinar?

— A, sigur, a răspuns, o dată pe an pentru injecţii, dar mult mai des ca să i se facă baie, să i se cureţe dinţii şi urechile. Şi o dată când a avut tenie.

— Cum era transportată? Aveţi un mijloc de a o transporta – una din acele valize cu găuri şi poate cu o plasă de sârmă la unul din capete?

— Da, avem o astfel de cutie.

— Pot s-o văd şi eu, te rog?

— Mă duc s-o caut, a spus şi s-a îndepărtat, lăsându-mă în picioare în foaier.

Am aşteptat. Şi am aşteptat. Şi iar am aşteptat. Trebuie să fi trecut pe puţin zece minute până s-a întors. Arăta năuc.

— N-am găsit obiectul acela blestemat, mi-a explicat, îl ţineam în debara, dar nu mai e acolo. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

---

8 ? Aşadar, prin urmare *(lat. în orig.).*

— Cu siguranţă este, am spus, ştiind că nu era. Dă-mi un telefon, când îl găseşti, bine?

Am luat-o spre birou, reflectând nu atât la semnificaţia cuştii care lipsea, cât întrebându-mă ce mă inspirase să întreb de ea încă de la început. De obicei, în cursul unei investigaţii, îmi vin astfel de idei extrem de trăsnite. Majoritatea se dovedesc a fi apă de ploaie, dar unele conduc la lucruri importante. Am înfiorătoarea presimţire că aceste accese de inteligenţă sunt semnul distinctiv al învingătorului.

Biroul meu din clădirea McNally are dimensiunea şi atmosfera unui sicriu de nivel superior. Îl suspectam pe tata că mă condamnase la această debara ca să le demonstreze celorlalţi angajaţi că în această instituţie nu exista nepotism. Totuşi, dacă mi-ar fi permis să am o fereastră nenorocită, nu ar fi dovedit, în niciun caz, favoritism filial, nu-i aşa? Tot ce aveam era un ventilator cu aer condiţionat.

Aşa că, nu e de mirare că mă aflu rareori în cabina mea, folosind-o mai degrabă ca pe un loc pentru expedierea şi primirea mesajelor. În aceste ocazii, când sunt obligat să scriu o scrisoare de afaceri, secretara particulară a tatii, doamna Trelawney, o bate ea la maşină pentru mine şi o ştampilează. Tot ea mă informează când cecul cu salariul meu devine valabil, draga de ea.

În dimineaţa aceea, un mesaj telefonic, plasat exact în mijlocul sugativei de pe masa mea de lucru, antică, mă anunţa să o sun pe doamna Lydia Gillsworth. Mi-am aprins o ţigară şi am fumat-o, era prima din ziua aceea, şi mi-am făcut planul ce aş putea să-i spun unei femei care primise o prezicere îngrozitoare a sfârşitului ei.

În realitate, când mi-a răspuns, era cum nu se poate mai amabilă şi mai veselă. S-a interesat de sănătatea mea şi de cea a părinţilor mei. Şi-a exprimat regretul pentru că nu-i vede mai des pe McNally. Mi-a spus că adusese o mică begonie Eyelash din Rhode Island, special pentru mama şi că, de cum planta îşi va reveni după răul de avion, i-o va trimite. I-am mulţumit.

— Şi acum, Archy, a spus, Roderick zice că ai vrea să vorbeşti cu mine despre tâmpita aia de scrisoare pe care am

primit-o.

— Dacă se poate, vă rog, am răspuns, nu cred că e bine să o luăm atât de uşor, de fapt.

— Mult zgomot pentru nimic, a spus cu hotărâre. Oamenii care trimit scrisori de felul acesteia îşi consumă toată ura scriind-o. Nu *fac* niciodată nimic.

— Mi-ar plăcea să cred că aveţi dreptate, doamnă Gillsworth, am spus. Dar, cu siguranţă, nu voi aduce nimănui daune dacă mă ocup puţin de această chestiune.

— Rod zice că ai vrea să fie consultată poliţia. N-am să permit asta. Nu vreau ca această problemă să ajungă la cunoştinţa publicului şi să apară în ziarele de scandal, poate.

Vorbea cu atâta hotărâre, încât mi-am dat seama că nu avea rost să o contrazic, dar am avut impresia că în interdicţia ei se ascundea un şiretlic. Unii vorbesc despre mine, câteodată, ca despre un tip „întortocheat“. Îmi place mai mult termenul „abil“. Mă face să mă gândesc la un scrimeur dibaci şi la şoapta „Touché“.

— Fără poliţie, am acceptat eu. Doar o cercetare particulară, în tonalitate scăzută.

— Aşa e foarte bine, s-a bucurat ea. Poţi veni la două după-amiază?

— Cu plăcere, am spus. Mulţumesc.

— Am să mă uit din nou la begonia Eyelash, a adăugat. Dacă pare a fi în stare să călătorească, poate i-o vei duce mamei tale.

— Încântat, am spus curajos.

După ce a închis, am scos pachetul de English Ovals din jachetă, l-am privit o clipă, apoi l-am repus nedesfăcut în buzunar. Îmi pusesem în cap să renunţ la fumat şi eram în acea etapă, în care, refuzându-mi o ţigară, îmi procuram aproape aceeaşi satisfacţie cu cea a fumatului. Aproape – dar nu chiar.

L-am sunat pe sergentul Al Rogoff de la departamentul de poliţie din Palm Beach. Al îmi era camarad de mulţi ani, lucrasem împreună la multe cazuri, de obicei spre folosul amândurora.

— Sergent Rogoff, a răspuns el.

— Archy McNally, m-am prezentat. Cum a fost vacanţa?

— Magnifică, a răspuns. Am petrecut o săptămână pescuind pe rupte la Keys.

— Mincinosule, i-am tăiat-o. Ai petrecut toată săptămână în Manhattan şi ai fost să vezi baletul în fiecare seară.

— Sst, a şuierat el, mai încet, dacă se află, ştii ce mai cicăleală o să înghit de la Joe Şase-Boccele?

— Taina ta e în mâini sigure la mine, i-am promis. Ce-ai zice să mâncăm ceva peste vreo oră?

— Nici gând, mi-a răspuns pe dată. Aş putea, dar nu am de gând.

— Al, am exclamat surprins. De când refuzi tu o masă bună? Eu plătesc nota de plată.

— Tu plăteşti nota pentru ce mâncăm, mi-a spus, dar, de fiecare dată când am luat masa cu tine, până la urmă, eu am plătit mai mult – ca muncă, stres, dureri de cap. Nu, mulţumesc. Rezolvă-ţi singur problemele.

— Dar n-am nicio problemă, am protestat. Nu lucrez la niciun caz. Doream, pur şi simplu, să mă aflu împreună cu o persoană plăcută.

— O, desigur, a replicat. Când o face plopul pere. Sunt încântat de invitaţie, dar n-o pot primi.

— Bine, atunci răspunde-mi măcar la o mică întrebare!

— Ieşi cu ea şi eu îţi spun tot.

— Are, în ultimul timp, secţia plângeri de la oameni care au primit scrisori injurioase? Treabă murdară. Ameninţări cu moartea.

— Ştiam eu! a spus Rogoff, aproape strigând. Ştiam eu că nu mă hrăneşti tu niciodată fără să mă amesteci în cercetările tale aiurite. Cine a primit o astfel de scrisoare?

— Asta nu pot să-ţi spun, i-am răspuns. Clientul a cerut să rămână confidenţial. Şi nu încerc să te amestec şi pe tine. Vreau să ştiu doar dacă face parte dintr-o acţiune locală mai largă.

— Din câte ştiu eu, nu. Am să mă mai interesez în dreapta şi în stânga, dar n-am auzit să avem astfel de reclamaţii.

— Al, am insistat, nebunii care trimit prin poştă astfel de murdării… pun în aplicare ameninţarea?

— Uneori da, a răspuns, alteori nu.

— Îţi mulţumesc foarte mult, i-am zis. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Ăsta e rostul nostru, ca să ajutăm. Apoi, morocănos: Ţine-mă la curent cu treaba asta, Archy. Nu-mi place cum sună.

— Nici mie, am spus şi am închis amândoi.

M-am îndreptat spre casă, ca să mănânc de prânz, reflectând că sergentul Rogoff avea dreptate; mai devreme sau mai târziu aveam să-l implic. Aveam nevoie de un ajutor profesionist pentru scrisorile lui Willigan şi ale lui Gillsworth: analiza hârtiei şi a maşinii de tipărit folosite, poate un profil psihologic al expeditorului. Am râs cu voce tare, gândindu-mă la reacţia lui Al, când va afla că îi ceream colaborarea ca să descopăr o pisicuţă dispărută.

În fond, nu era un act ilegal de primă importanţă. De fapt, având în vedere personalitatea Piersicuţei, cred că nu era deloc o infracţiune. Mi-am amintit de *Recompensa şefului roşu* şi m-am întrebat dacă nu cumva cazul se va încheia cu răpitorii plătindu-l pe Harry Willigan ca să-şi ia înapoi animalul care le făcea neplăceri.

Mama plecase la întrunirea clubului ei, într-un parc, aşa că am mâncat împreună cu Ursi şi Jamie Olson, în bucătărie. Am avut o mulţime de sandvişuri pe un platou mare, un castron cu salată nemţească de cartofi şi minunata prăjitură de secară pe care Ursi o face o dată pe săptămână. Bineînţeles, ne-am pus cu toţii un muştar tare pe sandvişuri şi am băut câteva sticle de St. Pauli Girl de la gheaţă, ca să ne stingem focul din gâtlej.

Totul a fost atât de satisfăcător, încât m-am băgat în scutece să trag un pui de somn. Am avut un vis nebunesc în care Piersicuţa purta o pijama în dungi, ca de puşcăriaş. Apoi pijamaua s-a transformat într-un maiou negru, lucios. Poţi să-mi dai o mână de ajutor, domnule Freud?

M-am trezit la timp ca să mă înviorez, să fumez o ţigară (numărul 2) şi să aterizez în Miata proaspăt spălată pentru excursia la casa Gillsworth. Eram nerăbdător să conversez cu Lydia, o femeie încântătoare.

Era mai tânără decât soţul ei cu aproape zece ani, aşadar era, aproximativ, de aceeaşi vârstă cu mine. Dar, cum mă

gândisem la ea mereu ca la o femeie măritată, mi se păruse totdeauna mai în vârstă. Nu pot să explic de ce. De ce arată oamenii căsătoriţi mai bătrâni decât cei singuri, de aceeaşi vârstă? O să încerc într-o zi să descurc şi problema aceasta.

Din punct de vedere al fizionomiei, Lydia Gillsworth nu semăna cu nimeni – cel puţin din câte ştiam eu. Avea un prognatism atât de accentuat, încât am auzit pe cineva, o dată, făcând remarca: e singura femeie din Palm Beach care poate mânca boabele de pe coceanul de porumb printre ţăruşii unui gard. Dar, ca să compenseze această anomalie, avea cei mai minunaţi ochi din comitat. Sunt denumiţi, de obicei, ochi de dormitor: mari, adânci, luminoşi. Îţi era aproape imposibil să-ţi iei ochii de la o privire atât de seducătoare.

Farmec? Din plin! Avea calitatea rară de a te face să crezi că, după ea, tu eşti creatura cea mai fascinantă de pe pământul verde al lui Dumnezeu. Asculta cu atenţie, îţi punea întrebări potrivite, îşi exprima simpatia atunci când era nevoie. Totul cu integritate şi demnitate. O femeie poate fi *Mensch*[9] – sau acesta este termenul rezervat bărbaţilor onorabili? Dacă e aşa, atunci Lydia era o *menschă.*

Ştiam că Gillsworth-ii nu au personal de serviciu, foloseau o administratoare haitiană care lucra de trei ori pe săptămână. Aşa că nu am fost surprins când stăpâna însăşi mi-a deschis uşa, răspunzând la ciocăniturile mele. M-a condus înăuntru, cu braţul pe după umerii mei şi m-a sărutat pe obraz.

— Archy! a exclamat ea. Ce plăcere! Ghiceşte ce ţi-am pregătit.

— O fotografie a Thelmei Todd cu autograf?

— Nu, a spus ea râzând, un ulcior cu limonadă roz. Hai să ieşim pe terasă. E o zi superbă.

M-a condus prin casa Gillsworth. Era decorată în stil rustic francez: totul luminos, aerat, în culori temperate. Abundau florile proaspete, iar camerele cu tavanul înalt păreau că plutesc în lumina soarelui de după-amiază. Ventilatoarele instalate la înălţime înfiorau perdelele diafane, iar duşumeaua fără covoare, placată pe ici pe colo

9 ? Bărbat, om *(germană în orig.).*

cu lemn şi ceruită de lucea ca oglinda, reflecta stampele vechi, aflate în rame, pe pereţii albi.

Terasa era mică, dar a-ntâia! Îndreptată cu faţa spre vest, dar o copertină în dungi o apăra de strălucirea orbitoare a soarelui la apus. Am stat la o masă acoperită cu sticlă şi am băut limonadă roz de la gheaţă din halbe de Pilsen cu imaginea unei viţe gravate pe ele.

N-a pierdut timpul cu discuţii inutile.

— Archy, mi-a spus, aş fi preferat ca Roderick să nu vă fi consultat, pe tatăl tău şi pe tine, în legătură cu această scrisoare. Era mai susceptibilă decât o ştiam. Mă deranjează atât de mult.

— Vă deranjează? Doamnă Gillsworth, fără să aveţi nicio vină aţi primit un mesaj injurios. Înţeleg să fiţi îngrijorată, dar de ce să vă deranjeze?

— Pentru că mi se pare că fac prea multă tevatură. Ce cuvânt fermecător! Mi-ar plăcea să nu renunţăm niciodată la el. Scrisoarea nu mă tulbură; e atât de stupidă. Dar mă necăjeşte deranjul pe care îl produce. Bietul Rod n-a mai fost în stare să scrie un rând de când a sosit scrisoarea, şi acum eşti târât şi tu în cercetări pentru a-l găsi pe expeditor, când sunt sigură că ai avea o sută de alte lucruri de făcut cu mai mare plăcere. Iată de ce sunt deranjată: pentru că am cauzat atâta agitaţie.

— Mai întâi, i-am răspuns, eu nu am fost târât, m-am angajat de bună voie. Doi, nu aş vrea să fac nimic altceva decât să-i dau de capăt acestei chestiuni. Trei, starea dumneavoastră de spirit este importantă pentru soţul dumneavoastră şi pentru McNally & Fiul. Niciunul dintre noi nu ia în glumă problema. În ceea ce ne priveşte pe tata şi pe mine, am arăta neglijenţă în munca noastră dacă nu ne-am da toată silinţa pentru a-l descoperi pe expeditor. Şi numai dumneavoastră ne-aţi putea ajuta.

— Nu văd cum aş putea, Archy, a spus, turnând limonadă pentru amândoi. Nu am nici cea mai mică idee despre cineva care ar dori să mă omoare.

— Aţi fost vreodată ameninţată direct?

— Nu.

— Aţi avut vreo dispută cu cineva în ultimul timp?

— Nu.

— Dar vreun eveniment din trecut? Puteţi să vă aduceţi aminte de cineva care v-ar fi putut purta pică ani şi ani de-a rândul?

— Nu.

— Aţi lăsat vreodată cuiva, poate neintenţionat, impresia că l-aţi jignit, ofensat sau chiar zeflemisit?

— Nu.

Am oftat.

— Doamnă Gillsworth, cel care a scris această murdărie cu siguranţă nu glumeşte. Gândiţi-vă mai bine, vă rog. Există, printre prietenii sau cunoştinţele dumneavoastră, cineva despre care aţi gândit, uneori sau frecvent, că afectiv sau mental este alături cu drumul?

A păstrat o vreme tăcerea şi speram că dăduse curs implorării mele de „gândiţi-vă mai bine“.

— Nu, a spus în cele din urmă. Nu ştiu pe nimeni într-o astfel de stare.

— Dacă v-aţi întâlnit, din întâmplare, cu cineva necunoscut? Un băiat de prăvălie, de exemplu. Un păzitor de la o parcare. Un chelner. Aţi avut vreodată vreo problemă cu oameni care servesc publicul? Vreo neplăcere, n-are importanţă cât de măruntă? Vreo plângere pe care aţi făcut-o?

— Nu, nu-mi amintesc de nimic de genul acesta.

Nu puteam să cred că această femeie minte intenţionat, dar îmi venea greu să-mi închipui că nu avusese nicio altercaţie cu vreun vânzător, chelner sau funcţionar. Lumea fiind aşa cum este, toţi avem uneori conflicte cu cei plătiţi să ne servească.

Mi-am terminat limonada. Era un pic cam prea dulce pentru gustul meu. Lydia a încercat să-mi umple iar paharul, dar eu am scuturat din cap şi mi-am pus palma peste pahar.

— Delicioasă, i-am spus, dar duc o luptă zadarnică împotriva caloriilor. Doamnă Gillsworth, ştiţi pe cineva care vă invidiază?

A tresărit, apoi s-a uitat la mine cu un zâmbet strâmb.

— Ce întrebare ciudată mi-ai pus!

— Nu chiar aşa ciudată, am spus. Sunteţi o doamnă atrăgătoare, încântătoare. Toată lumea din Palm Beach ştie că o duceţi bine, ba chiar că sunteţi bogată. Aveţi o căsnicie fericită, cu un om inteligent, un creator. Viaţa dumneavoastră pare să fie senină şi lipsită de necazuri. Aveţi o casă încântătoare şi vă îmbrăcaţi frumos. Mie mi se pare că sunt o mulţime de motive pentru care aţi putea fi invidiată.

Aceste cuvinte au răscolit-o şi şi-a arătat tulburarea, ridicându-se imediat şi coborând şi mai mult copertina, astfel încât ne aflam acum într-o umbră înăbuşitoare.

— Ştii, Archy, mi-a spus încruntându-se, nu mi-am închipuit că aş putea fi invidiată. Dar când enumeri binecuvântările de care mă bucur, încep să înţeleg de ce aş putea fi invidiată. Dar te asigur că nu am auzit pe nimeni exprimându-se într-o formă care ar fi putut fi interpretată drept invidie. O, am primit complimente legate de rochiile mele sau de casă, însă erau doar remarci convenţionale. Nimic nu sugera că vorbitorul ar putea fi gelos.

Am păstrat în continuare un moment de linişte. Nu-mi dăduse nimic, nici cea mai neînsemnată idee care m-ar fi putut conduce în cercetările mele discrete. Mi-a sesizat întristarea, pentru că s-a aplecat înainte şi mi-a pus mâna uşor pe braţ.

— Îmi pare rău, Archy, a spus cu blândeţe. Cu toată sinceritatea, cred că e mai bine să abandonezi.

— Nu, doamnă, am răspuns cu încăpăţânare. Asta n-am să o fac. Scrisoarea pe care aţi primit-o mă înspăimântă.

Mi-a zâmbit într-un mod care m-a surprins. Surâsese amuzată, ca şi cum ar fi apreciat îngrijorarea mea, dar ar fi găsit perseverenţa mea excesivă.

— Aş vrea să încerc să-ţi explic ce simt, a spus. Şi să-ţi arăt motivul pentru care scrisoarea nu mă îngrozeşte. Nu ştiu dacă soţul meu ţi-a vorbit despre credinţa mea, eu cred cu neclintire că viaţa nu este decât o formă a existenţei, iar ceea ce noi numim moarte, o alta. Cred că, atunci când murim, trecem în altă lume, la fel de vie ca aceasta, dar mult mai minunată, pentru că este locuită de toţi cei care au plecat mai înainte. Sufletul nu moare niciodată. Când o

părăsim, de bunăvoie sau nu, trecem într-un plan spiritual superior, la fel ca fluturele care iese din cocon. Nu vreau să te convertesc, Archy, crede-mă! Încerc doar să-ţi explic de ce, pentru mine, moartea nu e o teroare.

M-am abţinut şi nu i-am mai reamintit că moartea promisă de scrisoarea injurioasă conţinea torturi şi agonie; nu părea a fi o trecere paşnică spre planul spiritual mai înalt. Dar ceva mă interesa.

— Spuneţi-mi, doamnă Gillsworth, după dumneavoastră, sunt mulţi care împărtăşesc credinţa aceasta?

A râs.

— Mult mai mulţi decât crezi, te asigur. Eu le spun: „suflete înrudite“. Este o denumire frumoasă, demodată, nu-i aşa? O, da, sunt mulţi care gândesc ca şi mine. Chiar aici, în Palm Beach, de exemplu. Unii dintre ei se întâlnesc ca să discute experienţe de trăire extracorporală şi încearcă să comunice cu cei care au trecut deja dincolo.

Speram că n-a observat, dar devenisem atent ca un câine de vânătoare în preajma vânatului.

— Da? am spus, cât mai indiferent cu putinţă. Aceste întruniri sunt un fel de club, nu-i aşa? Vă întâlniţi acasă la membri organizaţiei?

— Nu tocmai, a răspuns, părând recunoscătoare pentru interesul pe care îl arătam. Sunt organizate de ghidul nostru psihic şi se ţin în casa ei. Doamna Gloriana. O femeie minunată. Atât de sensibilă.

— *Este* fascinant, am spus şi chiar *era,* pentru că acum aveam un nume. E medium? E ghicitoare?

— *Nu* e ghicitoare, a spus Lydia categoric. Hertha nu încearcă să prezică viitorul sau să ghicească destinul, sau chestii de-astea sforăitoare. Presupun că o putem numi medium. Noi preferăm să ne gândim la ea ca la un canal, la un mijloc de comunicare cu marele dincolo.

Vorbea atât de simplu şi de sincer, încât nu mă simţeam deloc tentat să o ironizez. Eu sunt de fapt un necredincios, dar nu dispreţuiesc credinţa. Dacă eşti convins că pământul e plat, mie-mi convine atâta vreme cât această credinţă îţi face bine.

— Asta e meseria doamnei Gloriana? am întrebat. Vreau

să spun, ea trăieşte din asta?

— O, da. Dar să nu crezi că ar putea fi vreo înşelătorie. Hertha e licenţiată şi o femeie de încredere.

— Dar cere să fie plătită pentru serviciile pe care le face? am întrebat cu blândeţe.

— Bineînţeles, a spus doamna Gillsworth. De ce n-ar face-o, când are nişte înzestrări atât de deosebite. Dar onorariul ei este absolut rezonabil şi acceptă cărţi de credit.

— Aşa, am spus. Şi aceste întruniri… sunt un fel de şedinţe, nu-i aşa?

— Păi… a spus nesigură, într-un fel. Nu apar pete de protoplasmă plutind prin aer sau zgomote stranii. Ne întâlnim într-o cameră luminoasă, ne aşezăm în cerc în jurul unei mese şi ne ţinem de mâini. Ca să ne crească puterea psihică, înţelegi. Apoi doamna Gloriana încearcă să comunice cu lumea cealaltă. Omul cu care ia legătura este un şaman din Maya, care a trăit cu sute de ani în urmă. Numele lui este Xatyl. Prin el, Hertha încearcă să ajungă la cei cu care doresc să se consulte clienţii ei. Uneori e vorba de oameni celebri, dar, de obicei, sunt rude. Eu am vorbit de câteva ori cu străbunica mea.

— Şi comunicarea cu, îîî, decedatul se face prin Xatyl, via doamna Gloriana?

— Nu totdeauna, mi-a tăiat-o Lydia. N-am reuşit să realizăm comunicarea cam tot de atâtea ori pe cât am obţinut-o. Uneori, persoana căutată nu este disponibilă sau linia de comunicare este prea slabă pentru a avea rezultate, din cauză că puterea noastră psihică unită, în noaptea aceea, nu e destul de puternică, pur şi simplu, pentru a-i permite doamnei Gloriana să ajungă la Xatyl.

— De necrezut, am spus, dând din cap, sunt cu adevărat hipnotizat. Doamna Gloriana dă şi, îîî, consultaţii particulare?

— Bineînţeles. Dar ea te va avertiza că şansa de a obţine o comunicare valabilă este mai mică pentru un singur individ decât pentru un grup. Pentru că puterea psihică nu ajunge, îţi dai seama. Adunând mai mulţi credincioşi, care se ţin de mâini, obţii mult mai multă energie decât de la un singur individ.

Asta mi se părea rezonabil. Dacă acceptai premiza iniţială, tot restul suna *logic.*

— Mai spuneţi-mi ceva, am insistat, e pură curiozitate din partea mea, soţul dumneavoastră a asistat vreodată la aceste întruniri cu doamna Gloriana?

— O, Rod a venit de trei sau de patru ori, a spus zâmbind, apoi şi-a văzut de-ale lui. Nu a luat niciodată în râs conceptul, dar nici nu l-a acceptat din toată inima. Preocupările lui Rod sunt mai degrabă intelectuale decât spirituale. El nu e în largul său în lume. Are nevoie de singurătate pentru a crea.

— Înţeleg, am spus. Îşi are treaba lui, iar treaba lui e foarte importantă. M-am ridicat. Doamnă Gillsworth, vă mulţumesc pentru timpul şi ospitalitatea dumneavoastră.

— Ai intenţia să continui investigaţiile?

Am dat din cap.

— Nu vă promit că voi reuşi, dar trebuie să încerc.

— Nu prea ţi-am fost de ajutor, nu-i aşa?

— Sunt sigur că mi-aţi furnizat toate informaţiile pe care le puteaţi deţine.

— Şi promiţi să nu aduci această ridicolă problemă la cunoştinţa poliţiei? Nu are, de fapt, nicio importanţă.

Nu am răspuns. M-a condus înapoi prin casă, apoi brusc s-a oprit şi a pus o mână pe braţul meu.

— Aşteaptă doar o clipă, Archy, a spus. Trebuie să-ţi arăt ce am adus din Rhode Island pentru colecţia lui Rod. Ce am găsit într-un magazin sătesc de lângă Woonsocket.

Roderick Gillsworth colecţiona toiege antice şi bastoane.

În realitate, la Palm Beach toţi colecţionau câte ceva, cu frenezie, şi cu cât era mai *outré*[10] obiectul colecţionat, cu atât era mai puternică pasiunea pentru el. Eu însumi căzusem pradă acestei nebunii şi cumpăram orice piesă din cristal, care îşi schimbă culoarea după cum bate lumina, pe care puneam mâna. Steaua colecţiei mele era o cană Lalique cu toartă, gravată.

Văzusem mai înainte colecţia lui Gillsworth şi ştiam că are câteva lucruri remarcabile, printre care câteva săbii, una ascunzând în ea un pumnal, un baston care conţinea

10 ? Exagerat *(fr. în orig.).*

jumătate de pintă[11] de whisky şi un baston ceremonios de seară, care avea în mâner un orificiu şi dacă priveai prin el îţi apărea poza minusculă a unei tinere bine făcută, care nu avea pe ea decât nişte ciorapi lungi, negri şi un zâmbet sfios.

Bastonul pe care Lydia i-l adusese soţului din Rhode Island era un con ascuţit foarte şlefuit, din frasin, care se termina cu un cap din argint veritabil, în formă de unicorn. Era cu adevărat o piesă impresionantă, veche, probabil, de vreo două sute de ani şi muream de curiozitate să ştiu cât a costat – dar, bineînţeles, n-am întrebat.

Am complimentat-o pe doamna Gillsworth pentru achiziţia ei şi i-am mai mulţumit o dată pentru limonada roz. Dar nu aveam să scap aşa de uşor.

Mi-a adus begonia Eyelash destinată mamei mele. Mă gândeam că mai potrivit ar fi fost să se fi numit begonie Godzilla, dar i-am mai mulţumit Lydiei încă o dată şi am cărat-o la Miata. Am condus încet spre casă, meditând asupra celor aflate. Sunt un gânditor amator. Am învăţat să meditez de la tata, care este un gânditor de clasă şi este cunoscut pentru faptul că meditează două minute înainte de a se decide dacă să pună sau nu sare pe ridiche.

Mama nu se întorsese când am sosit acasă, aşa că am lăsat planta aceea monstruoasă pe raftul ei din şopronul cu glastre. Aveam destul timp ca să înot în ocean înainte de ora cocteilului de familie. În timp ce mă bălăceam în apa întunecată, mi-a venit o idee care era absolut genială. Ce-ar fi dacă doamna Gillsworth şi-ar fi scris ea însăşi scrisoarea injurioasă şi ar fi trimis-o prin poştă?

M-am gândit la câteva motive posibile: 1. Voia să trezească simpatia prietenilor. 2. Voia atenţie din partea soţului, care se părea că-şi petrece aproape tot timpul în braţele muzei. 3. Tânjea după o mică dramă într-o viaţă, care devenise iremediabil plicticoasă. 4. O luase alături cu drumul şi era prada impulsurilor iraţionale. Puteam monta un proces suspectând-o pe Lydia drept vinovată, dar altfel stăteau lucrurile când mi-am amintit că o notă similară de recompensă, tipărită, primiseră şi Willigan-ii. Mă îndoiam că

11 ? 0,560 litri.

doamna Gillsworth îi *cunoştea* măcar pe soţii Willigan şi era absurd să o crezi pe ea vinovată de furtul pisicii.

Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu grijă pentru întâlnirea cu Meg Trumble. Eram într-o dispoziţie de cioclu şi m-am îmbrăcat în negru: jachetă de mătase naturală, blugi, un tricou cu guler colant, şosete şi pantofi. Tata mi-a aruncat o privire, a ridicat o sprânceană şi a comentat: „Arăţi ca o umbră“. Dar bineînţeles că el nu se pricepe ce atrage la un bărbat. El crede că pantofii mei cu ciucuri sunt deplasaţi. Eu mă gândesc la el ca la Prinţul Cozilor de Frac.

Ne-am sorbit paharele cu martini şi mama ne-a spus cât de încântată era de cadoul Lydiei Gillsworth. Pater m-a întrebat dezinvolt dacă făcusem vreun progres în „problema Gillsworth“ şi eu am răspuns că nu.

— Dar cu pisica dispărută a Willigan-ilor?

— De asemenea, nimic, am spus şi eram tentat să-i povestesc că eram sigur că între cele două cazuri era o legătură. Dar nu am făcut-o, temându-mă să nu-mi ceară dovezi.

Ne-am terminat băuturile şi părinţii au coborât pentru cină. Eu am ieşit la Miata mea şi m-am aşezat să-mi fumez a treia English Oval din ziua aceea, ştiind că în compania lui Meg Trumble am să uit de nicotină.

M-am îndreptat apoi către casa soţilor Willigan, chibzuind unde să o duc pe Meg să ia masa. Trebuia să fie un loc depărtat, astfel încât prezenţa mea alături de altă femeie să scape atenţiei corpului de informatori ai Consuelei Garcia. Până la urmă, m-am decis să facem o excursie la Fort Lauderdale.

Eram familiarizat cu urzirea înşelăciunilor de la W. Scott. Dar, în realitate, eu nu voiam s-o înşel pe Connie. Sau poate voiam?

PATRU

Îi sugerasem lui Meg să nu se îmbrace prea pretenţios, şi aşa făcuse: bermude scurte din mătase albastră, o culoare trăsnet, ca spuma de mare, şi o jachetă din stofă ţărănească de culoare stinsă, pe care o purta peste pelerina scurtă la modă. Toate erau, fără îndoială, nepretenţioase, dar figura ei era atât de delicată şi elegantă, iar ţinuta atât de dreaptă, încât chiar nişte zdrenţe oarecare ar fi arătat pe ea ca o rochie Givenchy de bal.

— Zdrobitor, am spus. Ai fost vreodată model?

— Am încercat o dată, a spus, dar nu sunt fotogenică. Apar toată numai unghiuri şi colţuri ascuţite. Fotograful spunea că arăt ca o grămadă de plăci de ardezie.

— Ce fotograf stupid, am mormăit. Probabil preferă salamul din brânză unui muşchi de viţel.

Meg a râs.

— Aşa mă vezi tu pe mine? Ca pe un muşchi de viţel?

— E o mâncare clasică excelentă, am răspuns.

Am cotit spre sud şi ea m-a întrebat încotro mergem. I-am spus că ştiu un restaurant grozav la Fort Lauderdale, şi o deranjează, oare, dacă vom călători aproape o oră?

— N-avea nicio grijă, mi-a răspuns. Sunt fericită să mai scap din casa aceea.

— Da? m-am mirat. Sunt probleme?

— Cumnatul meu, a spus. Nu pot să admit felul în care se poartă cu Laverne. Omul este cu adevărat un bădăran lamentabil. Nu ştiu cum se împacă sora mea cu el.

— Poate îl iubeşte, am zis cu blândeţe.

Meg a protestat.

— Lui Laverne îi place să se fălească cu faptul că e doamna Harry Willigan. Dar plăteşte pentru asta. Eu n-am să fac aşa ceva. Dacă un bărbat ar ţipa la mine, cum face Harry, i-aş arăta eu lui.

— Am să ţin minte.

— Vezi ce faci, a spus atât de serios, încât n-am putut să-mi dau seama dacă vorbea serios sau glumea.

Sperasem să fie o noapte senină, cu aerul ca de cristal, cu cerul strălucitor ca improvizaţiile sonore ale lui Cartier din *Oraşul & Satul.* Dar nu a fost să fie. Culoarea întunecată a oceanului ar fi trebuit să-mi dea de gândit; din larg se apropia furtuna şi pătura de nori se îngroşa.

— Cred că o să plouă, a spus Meg.

— N-o să îndrăznească, am răspuns. Am planificat o seară romantică şi e greu să fii romantic atunci când eşti ud leoarcă.

— Ei, ştiu şi eu, a spus ea pe gânduri şi asta m-a convins că această femeie cugeta mai *profund.*

Prezicerea ei s-a adeverit; când am ajuns la Deerfield Beach, la sud de Boca Raton, a început să picure. Nu credeam că o să dureze – ploile de vară nu ţin mult – dar putea reprezenta un scurt tsunami vertical.

— Am putea opri ca să trag acoperişul maşinii, i-am spus, şi apoi ne-am continua drumul până la Lauderdale. Sau ne putem încerca norocul oprind la primul restaurant care ne iese în cale şi care oferă adăpost pentru maşină. Ce alegi?

— Ce alegi tu, a spus.

Aşa că am continuat cu Miata descoperită şi cu ploaia înteţindu-se. Apoi, la Lighthouse Point, am zărit o cârciumioară texano-mexicană care avea un portic în faţă. Am tras sub el tocmai la timp pentru a evita Niagara care ne-ar fi făcut să ne simţim în maşină ca într-o cadă plină cu apă.

— Ai ales grozav, a spus. Mie îmi place mâncarea piperată.

Ce femeie minunată! Nici cea mai mică tânguială, fiindcă jacheta era pe jumătate leoarcă, iar părul scurt, se lipise, de ud ce era, de ţeastă. Am intrat în goană în restaurant, râzând, şi în momentul acela, într-adevăr, nu-mi păsa dacă Miata s-ar fi depărtat în valuri, în absenţa noastră.

Nu era Salonul din Stejar de La Plaza. Mai mult o cameră Formica cu trandafiri de hârtie în cutii goale de măsline aşezate pe fiecare masă. Era plin şi asta mi s-a părut de bun

augur. Am pus repede stăpânire pe singurul separeu gol, accesibil, şi am dat buzna în el. Feţele de masă de hârtie erau lipite de tăblii printr-un cadru metalic, iar instrumentele tăioase păreau a fi rămase de la armată. Dar sticlăria era curată şi pe masă se afla un borcan cu murături, ciuperci şi jalapeños, şi tortilla prăjită ca să ronţăi până ce făceai comanda.

Meniul afişat pe perete era un vis care putea deveni realitate. Am studiat ofertele murmurând de plăcere. Mâncărurile erau aşezate în ordine, de la picante la arzătoare, şi mi-am dat seama că mai înţelept ar fi fost să purtăm maiouri de prosop.

Chelnerul bondoc, care a sosit în grabă să ne ia comanda, avea un şorţ alb, lung, trecut pe sub subsuori. Mai avea şi o mustaţă pe care Pancho Villa i-ar fi putut-o pizmui.

— Meniul serii, a anunţat el mândru, este muşchi de porc stropit cu sos roşu şi servit cu boabe de fasole neagră, condimentate, într-o tortilla cu sos rece de roşii coapte. Foar' bun.

— Dulce? l-am întrebat.

— Sunteţi nebun? mi-a răspuns.

Am sărit peste meniul serii. Meg a renunţat la reţinerea de la carnea roşie şi a comandat un aperitiv piperat, de îţi lua gura foc. (Nu inventez nimic, chiar aşa se numea.) Gustarea ei a constat din: fructe de mare Cajun Jambalaya (inclusiv raci) în sos creol fierbinte, cu cârnat de orez usturoiat. Eu am optat pentru aripi de baltă (picioare de broască prăjite cu sos cu piper) ca aperitiv, iar ca fel principal, muşchi de vacă Fajita. Acesta era descris în listă ca friptură la grătar, marinată, stropită cu Jack Daniel şi servită cu sote de piper, ceapă şi alte condimente grozave, toate foarte picante. Meg a cerut o cola de regim, iar eu am comandat o sticlă de bere Corona.

„Şi o spălătură gastrică pentru amândoi“, eram tentat să adaug, dar n-am făcut-o.

N-am să descriu consumarea pe viu a acestei mese incendiare. E destul să vă spun că a fost însoţită de pauze, de tresăriri ale sprâncenelor şi înghiţituri dese de cola rece, de regim şi bere mexicană. Amigdalele noastre nu-şi strigau

protestul, dar stomacul meu a început să ardă, dogorind tot mai tare, făcându-mă să-mi prezic o noapte de insomnie.

Mai importantă însă pentru naraţiunea aceasta este conversaţia noastră din seara aceea, căci ea a cuprins crâmpeie de informaţii care ar fi putut să-mi fie de ajutor în investigaţiile mele – dacă aş fi avut înţelepciunea să descopăr esenţialul din remarcile întâmplătoare ale lui Meg. Dar eu eram prea ocupat cu ronţăitul picioarelor prăjite de broască şi cu sorbitul berii Corona ca să le mai dau atenţie. Vi-l puteţi închipui pe S. Holmes neglijând vreun caz din cauză că doamna Hudson i-a servit un cotlet de berbec împănat?

— Am veşti bune, a spus Meg. Mi-am găsit un apartament. Am deja cheile. Mă mut mâine.

— Minunat! am exclamat. Unde?

— Pe Riviera Beach. E foarte mic şi îl am doar până în octombrie. Dar chiria în afara sezonului este rezonabilă. Am de gând să iau avionul până în Pennsylvania, să-mi mai aduc haine şi lucruri şi să mă întorc cu Toyota mea. Aşa voi scăpa de a mai locui la sora mea.

— Şi de Harry, am adăugat.

— Ăsta e câştigul cel mai mare, a spus. Am s-o mai văd pe Laverne, dar nu în casa aceea.

Am discutat apoi despre speranţa ei de a ajunge antrenor al locuitorilor din Palm Beach, care căutau tinereţea veşnică prin regim şi exerciţii fizice. M-am oferit să-i fac o listă de prieteni şi cunoştinţe care i-ar fi putut fi clienţi potenţiali.

— M-ai ajuta mult în felul acesta, Archy, a spus ea, recunoscătoare. Laverne mi-a dat deja câteva nume, dar am nevoie de o perspectivă mai largă. Ce-ar fi să încep cu tine?

Am râs.

— În realitate, eu nu sunt tipul disciplinat care se plânge pe la colţuri. Încerc să înot zilnic, cum ţi-am spus, joc tenis şi golf câteodată. Recunosc că nu sunt teribil de antrenat, dar un antrenament regulat în timpul liber nu e ce mi se potriveşte mie. Mă suspectez că sunt prea leneş. Sunt surprins că vrei să accepţi printre clienţi şi bărbaţi. Credeam că îţi vei limita eforturile la tratarea moleşelii feminine.

— O, nu, a răspuns. Aş fi fericită să antrenez bărbaţi. Apropo, Harry Willigan s-a oferit deja, voluntar, să-mi fie primul client. Dar el nu e interesat să-şi întărească sănătatea şi condiţia fizică.

— Nu? m-am mirat. Dar atunci ce-l interesează?

Cunoşteam răspunsul şi a fost exact cum l-am aşteptat.

— Eu îl interesez, a spus Meg Trumble.

Sosiseră gustările şi am plonjat în ele.

— Sper ca sora ta să nu-şi dea seama de interesul soţului ei, am spus.

— Păi, îşi dă prea bine seama. Are încredere în mine, dar în taină probabil că se va simţi uşurată să mă ştie plecată din casă.

Asta m-a amuzat.

— Dacă între tine şi Harry ar fi ceva, plecarea ta din casă nu ar încheia legătura voastră. Mai degrabă ar uşura-o.

— Ei, între noi nu este nimic, a spus ea tăios, şi nu va fi niciodată. Ţi-am spus ce cred despre omul acesta.

— Îţi împărtăşesc părerea, am asigurat-o. Poate fi groaznic. E de mirare cum se împacă Laverne cu lipsa lui de înţelegere.

— Ei, ea se face că nu-l vede, cât îi este cu putinţă. Are alte preocupări. Ia lecţii de tenis şi activează în cluburile locale. Se duce la întruniri de două, trei ori pe săptămână, seara. Dar de ajuns cu Laverne şi Harry. Cum o s-o scoţi la capăt cu găsirea Piersicuţei?

— Nu prea ştiu, am răspuns. Nu progresez deloc, cu excepţia unui fenomen bizar care necesită a fi examinat mai îndeaproape.

Mă gândeam că nu greşesc povestindu-i despre cuşca pisicii care dispăruse ca prin farmec. Mă gândeam că o voi surprinde cu această descoperire şi că va ghici imediat concluzia la care ajunsesem: cineva din personalul Williganilor o vârâse pe Piersicuţa în cuşcă şi o dusese de acasă.

Dar Meg a rămas cu capul plecat, căutând prin jambalaya după creveţi şi a spus doar:

— O, sunt sigură că se învârteşte pe undeva pe lângă casă.

Ne-am încheiat cina cu linguriţe de şerbet de lămâie, care

au ajutat la diminuarea incendiului din stomac, dar nu destul.

— Totul e în regulă? ne-a întrebat chelnerul mustăcios.

— Grozav, am spus, dacă trecem peste carbonizarea epiglotelor.

Am pus banii pe tăviţa de plastic şi am ieşit afară la Miata. În trecere, am înşfăcat un teanc de feţe de masă de hârtie şi am şters scaunele până ce le-am uscat. Furtuna trecuse, aerul nopţii era răcoros şi erau chiar câteva stele care priveau pe furiş, de după norii ce le ascundeau.

— Delicioasă cină, a spus Meg. Îţi mulţumesc. Mi-a plăcut cu adevărat.

— Vom mai mânca aici, am răspuns. Poate în secolul următor.

Întoarcerea a fost un deliciu. Am cântat: „Nu va mai ploua niciodată“ şi alte multe cântece din cea mai recentă recoltă. Meg avea un alto din gât şi mi se părea că ne armonizăm frumos. Atunci, ca un idiot, am propus să cântăm „Pentru totdeauna“ şi ea a început iarăşi să plângă. Nu suspina, plângea liniştit.

— Iartă-mă, i-am spus.

— Nu e vina ta, mi-a spus suflându-şi nasul. Amintirile. O să-mi treacă.

— Bineînţeles că o să-ţi treacă, am spus, deşi nu eram deloc sigur.

A alungat scurtul acces de tristeţe şi, cu spiritul reconfortat, a început să-mi descrie noul ei apartament. Deodată, s-a oprit.

— Ei, Archy, n-ai vrea să-l vezi? m-a întrebat. Nu-i prea târziu, nu-i aşa?

— Nu-i târziu deloc, am spus, şi mi-ar plăcea să-l văd.

Ne-a luat o oră să ne întoarcem la Riviera Beach, dar pe măsură ce mergeam, vremea se îndrepta. Se făcuse călduţ, se simţea briza sărată, frunzele palmierilor foşneau, marea producea un fundal nemaipomenit de susur de valuri. Până la urmă, totul contribuise la apariţia acelei nopţi clare pe care o sperasem. Bine ar fi fost dacă aş fi putut spune acelaşi lucru despre gândurile mele.

Meg îşi avea acum propriul ei culcuş: asta mă excita. Mă

stimula chiar mai mult decât faptul că era în Riviera Beach, atât de departe de reţeaua de spionaj a lui Connie Garcia, pe cât era cu putinţă. Norocul McNally-lor părea atotputernic şi nu aveam de gând să-l irosesc. Norocul este o marfă foarte preţioasă, nu-i aşa? Mai ales într-o noapte atât de voluptuoasă, în compania unei femei tinere ale cărei clavicule mă făceau să înnebunesc de dor?

Am minţit-o în joacă pe Meg spunându-i cât de atrăgător era apartamentul ei. În realitate, îl găseam neaşteptat de lipsit de farmec. Era în mod evident mobilat pentru a fi închiriat; totul avea un scop utilitar şi era prevăzut să reziste întâmplărilor neprevăzute. Picturi nedefinite atârnau pe pereţi, iar vasele de pe rafturile neacoperite din bucătărie erau albe, din plastic şi te aşteptai să le vezi sărind în sus, dacă ar fi căzut.

— Sigur că deocamdată e cam pustiu, a admis Meg. Ar mai fi nevoie de câteva obiecte personale risipite pe ici pe colo. Dar aerul condiţionat funcţionează perfect şi există şi o maşină de spălat vase. Pot să rămân aici până în octombrie. Până atunci, sper să o duc mai bine.

— Sunt sigur că aşa va fi, am spus. Telefonul e montat?

— Nu încă. O să rezolv asta când mă întorc. După ce mă instalez şi umplu frigiderul, sper că vei veni să cinezi aici.

— Şi să facem dragoste, i-am spus. Vom mai încălzi puţin casa.

M-a privit contemplativ.

— Dragoste putem face chiar acum, a spus, e un pat împărătesc.

— Îmi place să fiu tratat împărăteşte, am răspuns.

Mă temeam să nu fie o amantă lipsită de temperament. Ştiţi: ca o cocă maleabilă. Bărbaţii şi femeile care îşi folosesc toată energia pentru ca trupul să le arate bine, care nu fumează, nu beau, sunt uneori incapabili în artele mai de suflet, mai dulci, aşa cum e să faci dragoste.

N-ar fi trebuit să-mi fac probleme cu Meg Trumble. Nu numai că nu era lipsită de temperament, dar era plină de suflet, robustă şi savuroasă. Răspunsul ei la eforturile mele era pasionat, dar nu-şi folosea puterea pentru a domina. Eram totuşi conştient că, dacă voia, putea să mă îndoaie

covrig.

Se crede, în general, că mâncărurile condimentate sunt afrodisiace. Dar eu nu cred că pasiunea noastră din noaptea aceea, în cearşafurile de tip motel, poate fi justificată de aperitivul piperat sau de aripile de baltă. Cred că fervoarea lui Meg era în parte inspirată de hotărârea ei de a alunga amintirile dureroase, iar excitarea mea era hrănită de pasiunea ei.

Epuizaţi (temporar), ne-am privit unul pe celălalt, recunoscându-ne cu plăcere: doi străini care descoperiseră că vorbeau acelaşi limbaj.

— Şi mai spuneai că nu eşti teribil de antrenat, m-a zeflemisit Meg. N-ai menţionat antrenamentul pentru dragoste.

— Tu ai făcut totul, i-am mărturisit. Frumuseţea ta şi a ta *joie de vivre*[12]. Eu am răspuns eforturilor tale şi, cu ajutorul tău, o voi mai face.

— Asta în orice caz, a spus ea, lipindu-se mai strâns de mine.

Era puţin după miezul nopţii când am plecat de la Riviera Beach şi ne-am îndreptat spre casă. Ne spălasem împreună în cămăruţa înghesuită, unde se afla un duş, şi folosisem o fărâmiţă de săpun cât un cartof prăjit. Prosoapele aveau puterea de absorbţie a unei foi de plastic, dar pe atunci nimic nu putea umbri fericirea noastră debordantă.

Am tras pe dreapta, pe aleea domeniului Willigan, am descins din maşină şi am înconjurat-o ca să-i deschid lui Meg uşa. I-am întins o mână ca să o ajut să coboare.

— Vă mulţumesc pentru încântătoarea seară, domnişoară Trumble, i-am spus, complet transformat. Plăcerea de a lua cina cu dumneavoastră a fost întrecută doar de drăgălăşenia găzduirii.

— Vă mulţumesc, domnule McNally, a spus, la fel de protocolar. Sunt încredinţată că drumurile noastre se vor mai întâlni.

— O împlinire plină de devoţiune e totdeauna de dorit, am spus şi apoi ne-am pierdut într-un sărut. Nesfârșit.

Ştiinţa defineşte sărutul drept o juxtapunere apropiată a

12 ? Dragoste de viață *(fr.în orig.)*

doi sau mai mulţi muşchi orbiculari în stare de contracție. Știința are multe de învățat.

Am plecat cu maşina spre casă într-o stare de extaz, fiind sigur că în noaptea aceea nu voi avea insomnie şi nici coşmaruri. Şi nici n-am avut. Am dormit somnul drepţilor.

Istovit cu adevărat şi cu adevărat mulţumit.

M-am trezit în dimineaţa următoare, molipsit de un puseu galopant de *joie de vivre* pe care îl contractasem, fără îndoială, de la partenera mea din noaptea precedentă. La micul dejun, mama a comentat dispoziția mea veselă şi a cercetat cauza.

— Ai avut o companie plăcută la cină, Archy? m-a întrebat.

— Foarte plăcută.

— Connie?

— Nu, i-am răspuns, Margaret Trumble, sora lui Laverne Willigan. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Tatăl meu a articulat o singură silabă care a sunat plină de îndoieli:

— Hâm.

I-am explicat că nu voi merge la birou în dimineaţa aceea împreună cu el, aşa cum mergeam uneori, întrucât aveam de făcut câteva investigaţii discrete.

— Da? a zis. În legătură cu pisica?

— Nu, domnule, i-am răspuns. În legătură cu scrisoarea familiei Gillsworth.

A încuviinţat din cap.

— Din cele două cazuri, ăsta e cel mai important. Ai dat de vreun fir?

— Foarte subţire, am răspuns. Dar tot e ceva.

El a plecat la birou, mama a ieşit îndreptându-se spre seră, ca să le ureze bună dimineaţa begoniilor ei, iar eu am urcat în bârlogul meu. Am răsfoit ziarul din ziua aceea, ceea ce nu a durat mult, apoi am format un număr de telefon.

— Casa doamnei Cynthia Horowitz, a răspuns. La telefon Consuela Garcia.

— Alo, Connie, am spus, aici e Archy. Ce-ai zice să luăm prânzul împreună?

— Mi-ar face plăcere, a rostit, dar nu pot. Pregătesc petrecerea doamnei de Patru Iulie şi iau prânzul cu oamenii

care se ocupă de artificii.

Judecând după tonul prietenos, părea încântată. Era clar că nu fusese informată despre întâlnirea mea de la cină, din seara precedentă. Şi, cum căzusem de acord cu o relaţie fără constrângeri, nu vedeam absolut niciun motiv să mă simt vinovat. Într-adevăr, de ce m-aş fi simţit vinovat?

— Atunci, altădată, am spus uşor.

— Când? a întrebat.

Meg Trumble spusese că plănuia să se ducă cu avionul la Regele Prusiei, aşa că această romanţă putea continua până la întoarcerea ei. Părea o perioadă ideală pentru a o reasigura pe Connie că legătura noastră rămăsese neclintită.

— Diseară la cină? i-am sugerat.

— Eşti pe fază, mi-a răspuns. Ce-ai zice de o masă la un restaurant texano-mexican? Pentru o clipă, pământul mi s-a clătinat sub picioare, apoi ea a continuat: S-a deschis un local nou în Lantana care cred că are nişte gustări grozave. Ce-ar fi să le încercăm?

— Sună bine, i-am răspuns plin de curaj. Te iau pe la şapte?

— O să fiu gata.

— O, Connie, încă ceva: ai auzit cumva de o femeie pe care o cheamă Hertha Gloriana?

— Doamna cu şedinţele? Bineînţeles că am auzit de ea. O mulţime de oameni jură că e o vrăjitoare.

— Nu ai cumva adresa şi numărul ei de telefon?

— Nu, dar cred că o găseşti în paginile galbene ale cărţii de telefon.

— În paginile galbene!

— Sigur. La consilieri psihici. De ce râzi?

— Nu ştiu, am spus. Mi se pare ciudat să găseşti acolo consilierii psihici. Vreau să spun, dacă ai o tumoră, te uiţi în paginile galbene după un chirurg cranian?

— Ştii, Archy, ai un simţ ciudat al umorului.

— S-ar putea, am oftat. Îţi mulţumesc, Connie. Ne vedem diseară.

Am coborât în biroul tatii, la parter. Toate cărţile de telefon aveau coperţi de piele. Pretenţios? Sunt de acord.

Dar trebuie să înţelegeţi că, după câte ştiu eu, e singurul bărbat din sudul Floridei care poartă galoşi când plouă.

Era cu adevărat în paginile galbene, la consilieri psihici: o etalare pe două coloane asupra mai sus pomenitei doamne Hertha Gloriana, că era licenţiată, garantată, că dădea „sfaturi şi îndrumări“ şi că accepta toate cărţile majore de credit. Nu se spunea dacă era freudiană, jungiană sau fieldsiană.

Am hotărât că o întâlnire personală era de preferat unei conversaţii telefonice, aşa că am alimentat Miata şi m-am îndreptat spre West Palm Beach. Acest oraş are de şapte ori mai mulţi locuitori decât oraşul Palm Beach propriu-zis şi, după cum se scrie, este pe cale de a-şi abandona imaginea de rudă săracă şi de a se bucura de o reîntinerire mult aşteptată.

Adresa doamnei Hertha Gloriana era Clematis Street, într-o zonă invadată acum de clădiri noi pentru birouri, buticuri scumpe şi tot felul de magazine ciudate.

Îmi închipuisem că sălaşul unui medium seamănă cu acele castele ale lui Dracula din desenele animate ale lui Charles Addams. Doamna Gloriana avea însă un apartament la etajul al patrulea, într-unul din blocurile noi din sticlă şi oţel.

Biroul era impresionant, cu camera de aşteptare mare, aerisită, decorată în acuarelă mov. În spatele mesei de la recepţie se afla un bărbat. Răsfoia nepăsător un exemplar din *Bâlciul deşertăciunilor* şi nu şi-a ridicat ochii când am intrat. Era cam de vârsta mea, un diavol frumos, cu aspect sobru. Era îmbrăcat elegant. Aşa cum aţi sesizat, îmi închipui despre mine că aş semăna cu Beau Brummell, dar tipul ăsta m-a făcut să mă simt asemeni clovnului Bozo.

Purta un costum de flanel de culoarea cenuşie a porumbelului, care nu venea de pe umeraşele unei colecţii de duzină. Cămaşa avea manşete franţuzeşti şi un guler destul de larg ca să se potrivească unei cravate împletite din fire negre de mătase, legată într-un nod Windsor. Cămaşa în sine era străbătută de dungi orizontale de culoarea lavandei. Ce mai dandy era!

În sfârşit, a ridicat privirea.

— Vă pot fi cu ceva de folos, domnule? a întrebat cu

destulă amabilitate.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Gloriana, vă rog.

A zâmbit.

— Sunteţi aşteptat?

— Din păcate, nu.

— Doamna Gloriana preferă să vă anunţaţi dinainte. Nu vă e prea greu să fixaţi, acum, o dată pentru viitoarea întâlnire?

— N-ar fi cu putinţă să o văd acum?

Şi-a încreţit buzele, părând să cugete adânc la cererea mea.

— Pentru moment, doamna Gloriana este ocupată cu un client. Pot să vă întreb de unde aţi aflat de noi?

M-am gândit că pomenirea paginilor galbene n-o să-mi deschidă drumul. O recomandare personală s-ar fi putut dovedi mult mai eficace.

— Doamna Lydia Gillsworth mi-a sugerat să o consult pe doamna Gloriana.

S-a însufleţit imediat.

— Doamna Gillsworth. Desigur. O doamnă încântătoare.

S-a ridicat şi a ieşit din spatele mesei. Era înalt şi subţire ca un scrimer. Am observat că purta un inel greu din argint de Navaho, în montura căruia se afla o turcoază mare în nuanţa aceea scumpă de albastru ca cerul.

— Sunt Frank Gloriana, a spus. Soţul Herthei.

Ne-am strâns mâinile. Avea mâna osoasă, grea.

— Archibald McNally, am replicat. Îmi pare bine de cunoştinţă.

M-a privit un moment.

— McNally? a repetat. Firma de avocaţi de peste lac?

— Exact, am spus. McNally & Fiul. Eu sunt fiul.

A zâmbit rece.

— Am auzit lucruri excelente despre capacitatea dumneavoastră. Şi fiindcă a venit vorba, am nevoie urgentă de nişte aprobări legale, iar McNally & Fiul deţine o listă de posibilităţi la care m-am oprit.

— Îmi pare bine, am spus. Avem câteva compartimente specializate şi sunt sigur că veţi obţine serviciile de care aveţi nevoie.

— Sunt sigur de asta. Vizita dumneavoastră de astăzi se referă la vreuna din afacerile legale ale firmei dumneavoastră?

— O, nu, am răspuns precipitat, nu e vorba de asta. E o problemă personală. Mă tem să nu vi se pară o prostie.

— Să vedem, a insistat el.

— Un prieten apropiat şi-a pierdut pisica, am spus cu toată seriozitatea. A pierdut-o, s-a rătăcit sau i-a fost furată. O iubea cu adevărat şi e aproape bolnav de când a dispărut. A dat anunţ despre pierdere, dar fără niciun rezultat. Mi s-a sugerat că doamna Gloriana ar putea să-mi dea vreo idee, să aibă vreo părere unde ar putea fi găsit acest animal iubit.

— E posibil, a spus el imediat. Hertha a avut succese remarcabile vizualizând unde se aflau obiecte sau fiinţe pierdute. Nu cred că a mai lucrat înainte pentru descoperirea vreunui animal, dar nu văd niciun motiv ca să nu poată încerca. L-a ajutat odată pe un constructor din Atlanta să-şi găsească buldozerul pe care îl pierduse.

— Minunat, am exclamat. Şi unde era?

— În garajul supraveghetorului, a spus Gloriana cu un zâmbet uşor sardonic. Ascultaţi, de ce nu vă faceţi comod, iar eu intru şi văd cât va mai fi ocupată Hertha. Poate că va găsi timp să vă primească înaintea clientului următor.

— V-aş fi recunoscător pentru asta, am mulţumit.

A ieşit printr-o uşă mascată, pe care a închis-o cu grijă în urma lui. M-am cufundat într-un fotoliu mov cu ape, lângă o masă de sticlă pentru cocteiluri. Pe ea se aflau selecţionate cărţi subţiri şi reviste, majoritatea ocupându-se de astrologie, comunicări, cristale, misticism şi filosofii oculte din Orientul îndepărtat.

Mai era şi un teanc de file, anunţuri adresate anumitor persoane, arătând de parcă ar fi fost pregătite pentru expediere. Un mic anunţ indica: LUAŢI UN EXEMPLAR – ceea ce am şi făcut. În el se preciza: doamna Gloriana, consilieră licenţiată şi garantată alcătuieşte un „profil psihic“ tuturor celor care îi trimit ora, data şi locul exact al naşterii, numele părinţilor şi bunicilor, şi o fotografie sau un obiect personal al expeditorului.

Costul profilului psihic era de o sută de dolari la cursul

SUA, plătibili în avans.

Îmi băgăm un exemplar din această surprinzătoare ofertă în buzunarul jachetei, când s-a întors Frank Gloriana. Dintr-o privire a şi descoperit ce făceam.

— Noul nostru proiect, mi-a explicat el. Ce părere aveţi?

— Nu face nicio promisiune, am observat.

— A, nu, s-a grăbit el, fără promisiuni. Profilul analizează doar şi sugerează direcţiile pe care, dacă subiectul le urmează, şi-ar putea îmbunătăţi viaţa. Este o încercare de a oferi sfaturi psihologice. Vă asigur că nu sunt doar nişte afirmaţii pompoase.

— Nu m-am gândit nicio clipă că ar putea fi aşa ceva.

— Abia am început, mi-a explicat el, dar primirea pe care au făcut-o iniţiativei noastre suplimentele ziarelor şi revistelor m-a încurajat şi am organizat o campanie directă prin poştă. Cred că ar putea deveni o întreprindere plină de succes şi acesta este motivul pentru care am nevoie de aprobare legală, ca să începem o afacere de sine stătătoare. A făcut o pauză şi a râs: un ha-ha ascuţit, fără veselie. Dar n-aţi venit ca să auziţi despre problemele mele de afaceri. Hertha e disponibilă acum. Urmaţi-mă, vă rog.

M-a condus prin acea uşă mascată, printr-un hol scurt, într-o cameră retrasă. Uşa rămăsese deschisă şi am văzut că odaia era mobilată mai mult ca o cameră de locuit decât ca un birou comercial. O femeie tânără – mai tânără decât Frank Gloriana cu cel puţin cinci ani, cred – s-a ridicat dintr-un scaun cu braţe, cu spateaza înaltă, mov cu ape, când am intrat.

— Dragă, i s-a adresat el, acest domn este Archibald McNally. Domnule McNally, soţia mea, Hertha. Vă las singuri.

A plecat, închizând uşurel uşa holului după el.

Ea a plutit spre mine şi mi-a oferit o mână atât de gingaşă şi fragilă, încât mi-a fost frică să nu o strivesc în laba mea musculoasă.

— Doamnă Gloriana, am rostit, *este* o adevărată bucurie pentru mine.

În închipuirea mea, un medium trebuia să fie o femeie bătrână, cu sâni şi şolduri mari, cu părul vopsit şi făcut

permanent, fardată gros, cu o înfăţişare neîngrijită şi, poate, mirosind copleşitor a paciuli. În cazul acesta greşisem total. Hertha Gloriana era, scuzaţi-mi jocul de cuvinte, un medium foarte rar.

Era, fără nicio îndoială, tipul prerafaelit, cu un nimb de păr castaniu, cu pielea albă şi netedă ca ceara, cu trăsături atât de clasice, încât ar fi putut împodobi o medalie. În frumuseţea ei era ceva eteric, mă gândeam, iar în comportament ceva delicat şi nepământean. Se mişca încet, cu o uşurinţă languroasă şi, dacă, dintr-odată s-ar fi înălţat spre tavan, nu m-aş fi mirat niciun pic. Atât era de desubstanţializată, vă daţi seama.

— Domnule McNally, a murmurat, cu vocea scăzută, şoptită. Frank mi-a spus de ce vă aflaţi aici. Poate voi reuşi să vă ajut. *Poate.* Dar nu vă promit nimic. Trebuie să înţelegeţi asta, da?

— Bineînţeles, am răspuns, încercând să ghicesc nuanţa exactă a ochilor ei. Albastrul florii de glicină, m-am hotărât în sfârşit. Apreciez faptul că încercaţi.

— Care e numele pisicii?

— Piersicuţa.

— E o pisică?

— Da.

— Ce rasă?

— Persană, cred.

— Descrieţi-o, vă rog.

— Grăsuţă. Cenuşiu argintie, cu dungi.

— Ce vârstă?

— Nu ştiu exact, am mărturisit. Probabil vreo cinci ani.

— Iubitoare?

— Nu prea. În orice caz, nu cu străinii.

A dat din cap.

— Lăsaţi, vă rog, adresa şi numărul de telefon soţului meu. Dacă voi reuşi să fac ceva, vă va telefona.

În aparenţă, consultaţia noastră se încheiase, dar ea continua să mă privească fix. Pleoapele îi erau aproape închise, iar privirea atât de intensă şi insistentă, căci nu clipea, încât simţeam nevoia să-mi iau ochii de la ea, dar nu puteam.

S-a apropiat. Avea un parfum uşor, de flori. A pus cu blândeţe o mână pe braţul meu.

— Sunteţi tulburat, mi-a şoptit.

— Din cauza pisicii? Da, sigur. Acest prieten apropiat al meu este foarte…

— Nu, m-a întrerupt ea, nu în legătură cu pisica. Dumneavoastră, în sufletul dumneavoastră sunteţi tulburat.

— N-aş zice, am răspuns, iar hohotul meu scurt de râs mi-a sunat chiar şi mie nervos. Nimic palpabil, în orice caz.

Ea a continuat să mă privească fix.

— Două femei, două iubiri, a şoptit. Asta vă tulbură.

Nu mă impresionase: prea avea iz de ghicit al norocului în miez de carnaval. Mulţi bărbaţi – cel puţin, mulţi dintre cei pe care îi cunosc – au deseori relaţii cu mai mult de o singură femeie. N-ai putea spune că e o situaţie unică, nu-i aşa? Doamna Gloriana nu dădea semne să aibă talente de clarvăzătoare.

A făcut un pas înapoi şi a zâmbit: un zâmbet tremurător, foarte vulnerabil.

— N-aveţi nicio grijă, mi-a explicat. Problema poate fi rezolvată, cred.

— Îmi pare bine, am spus.

— Dar nu de către dumneavoastră, a adăugat. Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnule McNally. Am să mă străduiesc să vă dau o veste despre Piersicuţa.

— Vă mulţumesc, am spus şi m-am întors pe călcâie. Ajuns la uşă, m-am uitat înapoi. Nu auzisem niciun zgomot, dar ea şedea acum iarăşi în scaunul cu braţe şi spătar înalt şi mă privea cu gravitate. Mi-am luat inima în dinţi.

— Doamnă Gloriana, am spus. Lydia Gillsworth mi-a povestit despre şedinţele la care asistă, în timpul cărora dumneavoastră reuşiţi uneori să luaţi legătura cu cei care… care au…

— … murit, a continuat ea.

— Da, am aprobat. Mă întreb dacă s-ar putea să vin şi eu la una dintre întruniri. Acest concept mi se pare fascinant.

Privirea ei nu a şovăit nicio clipă.

— Foarte bine, a rostit cu blândeţe. Cereţi-i Lydiei să vă ia la următoarea şedinţă. Ştie locul şi timpul.

— Vă mulţumesc, am mai zis încă o dată şi am plecat, lăsând-o acolo, şezând, distantă şi mulţumită.

În camera de aşteptare se afla un cuplu de vârstă mijlocie, ţinându-se de mână. Frank Gloriana şedea în spatele mesei, impasibil şi nefăcând nimic.

— Soţia dumneavoastră mi-a spus că îmi va comunica dacă mă poate ajuta, l-am informat şi i-am întins cartea mea de vizită.

A privit-o.

— Doriţi ca nota de plată să fie trimisă la biroul dumneavoastră, domnule McNally?

Numai afaceri, flăcăul ăsta.

— Vă rog, am răspuns. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Am ieşit pe coridor. Aveam o mulţime de impresii care aveau nevoie de a fi evaluate, dar, mai întâi, voiam să fac altceva.

Când intrasem în birou, Frank Gloriana îmi spusese că mediumul era ocupat cu un client. Apoi, după un timp, mi-a relatat că era disponibilă. Nu văzusem însă niciun client ieşind din birou.

Singura explicaţie era că mai exista o ieşire din apartamentul soţilor Gloriana. Psihiatrii au deseori astfel de circuite pentru a păstra secretul celor pe care îi tratează. Vreau să spun că trebuie să-ţi fie cam peste mână să intri în cabinetul unui psihiatru şi să dai peste soţ, iubit sau şef care tocmai ies de acolo.

Astfel că, înainte de a apăsa pe butonul ascensorului, am colindat pe coridorul de la etajul al patrulea, căutând cealaltă uşă de la birourile Gloriana. Nu exista. Asta însemna, probabil, că Hertha nu fusese ocupată cu un alt client când sosisem eu. Puteau exista mai multe explicaţii inocente. Vorbele lui Frank Gloriana puteau să nu aibă nicio importanţă.

Sau puteau să aibă.

CINCI

Pe drumul de întoarcere la clădirea McNally m-am oprit la biroul lui Harry Willigan. Era în obişnuita lui proastă dispoziţie, aşa că m-am întrebat dacă el adoptase atitudinea Piersicuţei sau pisica învăţase de la stăpânul ei să se poarte urât.

M-a întrebat dacă progresasem în căutarea animalului său iubit. Foarte puţin, i-am spus, dar investigaţiile vor profita dacă îmi va da o fotocopie după nota de răscumpărare.

— La ce naiba îţi poate servi? a ţipat la mine.

I-am explicat, cât mai liniştit cu putinţă, că doresc ca scrisoarea să fie analizată de un expert. Vocabularul şi gramatica i-ar da specialistului posibilitatea să descopere unele subtilităţi în privinţa educaţiei, ocupaţiei, naţionalităţii şi statutului social al celui care a scris biletul. Nu erau chiar vorbe goale, bineînţeles; există analişti care pot spicui unele informaţii din limbajul unui document.

În cele din urmă, Willigan l-a pus pe recepţionerul lui să facă o fotocopie pentru mine. Am împăturit-o cu grijă şi am vârât-o în buzunar, acolo unde se afla şi formularul Gloriana. Apoi am plecat cât am putut de repede, să nu mai aud ameninţările obscene ale lui Willigan, cu tot ce avea el să le facă răpitorilor împuţiţi, când va pune mâna pe ei. Îl credeam în stare.

Când am ajuns înapoi în biroul meu, am găsit pe masa de lucru un mesaj care îmi cerea să o sun pe Connie Garcia cât mai curând cu putinţă.

— Archy, s-a văicărit ea, în legătură cu astă-seară. Doamna Horowitz doreşte să mă întorc aici după cină şi să pritocim încă o dată împreună bugetul pentru Patru Iulie.

— Oh, am spus, asta e prea de tot. Vrei să amânăm întâlnirea noastră?

— Nu, a spus cu hotărâre. Nu te-am mai văzut de secole.

În loc să ne ducem până la Lantana pentru gustări picante, mai bine dăm o raită pe la Clubul Pelican şi mă aduci înapoi pe la opt şi treizeci sau cam aşa ceva. Ce zici?

— Sigur, am răsuflat uşurat că nu voi fi silit să-mi ard cerul gurii două seri la rând. Dar asta înseamnă că nu vom mai avea parte de joc şi glume după aceea. Sunt dezamăgit.

— Şi eu, mi-a mărturisit. Strănut de atâta vreme, sunt îngropată în praf până la urechi.

— Trebuie să facem ceva împotriva acestui rău, am propus.

O lungă pauză. Apoi, cu vocea plină de îndoială:

— N-ai făcut bigi-bigi cu acea Meg Trumble, nu-i aşa, Archy?

— Cu cine?

A oftat.

— Acuma ţi-a ajuns *ţie* până la urechi, şi nu este vorba de praf. Dacă descopăr că mă înşeli, ştii ce-o să ţi se întâmple, nu-i aşa?

— O să cânt ca soprană?

— O vei face, băiete, m-a ameninţat. Ne vedem diseară.

A închis, iar eu am mai rămas o vreme nemişcat, amintindu-mi că nu te poţi juca cu temperamentul latin. O dată, în timpul primei noastre legături, mă prinsese luând masa cu o altă tânără şi îmi turnase în cap un castron cu spaghete boloneze cu ficăţei. Am avut nevoie de o săptămână cu băi de şampon, ca să scap de toţi ficățeii ăia blestemaţi de pui.

Jucam un joc periculos, mi-am spus în sinea mea, morocănos, şi m-am întrebat dacă jurământul de a rămâne celibatar putea rezolva problema. Dar atunci mi-am amintit de prezicerea Herthei Gloriana: problema mea va fi, probabil, rezolvată, dar nu de mine. Un gând binevenit. Am destule obiceiuri rele ca să nu mai trebuiască adăugată şi castitatea.

Am scos din buzunar formularul Gloriana şi l-am recitit. Mama nu avea un fiu idiot, aşa că de la prima ochire am văzut că oferta unui profil individual era un joc ticălos al unor pungaşi. Mi-am şi imaginat că soţii Gloriana tipăriseră un profil standard pe care aveau să-l expedieze tuturor

nătăfleţilor, profilul fiind similar acelor horoscoape care se află cu duzinele în standuri.

Dar, cu tot cinismul meu, îmi venea greu să cred că Hertha Gloriana era, la urma urmelor, o escroacă. Soţul ei, Frank – managerul afacerii – putea fi un artist plin de mofturi, capabil de a face tot felul de târguri dubioase. Dar nu Hertha, această făptură delicată şi vulnerabilă, nu. Avea ochii prea albaştri. Ce logică urmărea oare deducţia mea?

Dar exista o cale prin care puteam proba *bona fides*[13] a Herthei şi am decis să pun la cale în seara asta mica mea conspiraţie. Eram sigur că voi avea sprijinul total al lui Connie Garcia. Ea o s-o ia ca pe o acţiune de dezvăluire a unor şmecherii.

Cugetând la cei doi Gloriana şi la afacerea aparent prosperă pe care o întreprindeau, mi-am dat seama ce puţin ştiu eu despre parapsihologie. M-am hotărât să învăţ câte ceva despre cele pe care le investigam, era timpul. Am sunat-o pe Lydia Gillsworth. Era aproape ora prânzului.

— O, Archy, s-a alintat ea, după un schimb de saluturi cordiale, sper că nu vrei să-mi vorbeşti iar despre scrisoarea aceea stupidă pe care am primit-o.

— Nici vorbă, i-am spus, minţind cu curaj. V-am sunat să vă fac o mărturisire şi o rugăminte. M-a interesat atât de mult ceea ce mi-aţi povestit despre Hertha Gloriana deunăzi, încât azi-dimineaţă m-am dus să o văd. M-am folosit fără ruşine de numele dumneavoastră. Nădăjduiesc că nu mă veţi condamna pentru asta.

— Bineînţeles că nu. Nu-i aşa că este o femeie remarcabilă?

— Este, am răspuns, şi încântătoare.

— Fii atent, Archy, m-a avertizat doamna Gillsworth, râzând. Hertha e fericită în căsnicie, şi Frank are armă.

Asta m-a făcut să tresar.

— Pentru ce Dumnezeu are armă?

— El spune că e doar din prevedere. Uneori trebuie să facă faţă unor oameni iraţionali şi foarte zdruncinaţi psihic.

— Îmi imaginez, am spus, nebunii.

— Exact, m-a aprobat ea. Dacă nu te superi de întrebare,

13 ? Bună credinţă *(lat. în orig.).*

pentru ce ai consultat-o pe Hertha?

I-am spus povestea încropită cu prietenul apropiat care îşi pierduse pisica iubită şi cum îi cerusem doamnei Gloriana să vizualizeze cam prin ce locuri se afla animalul. Lydia nu a găsit deloc neobişnuit procedeul meu.

— Sunt sigură că Hertha va reuşi să te ajute. E foarte bună în localizarea obiectelor pierdute. I-a spus lui Laverne Willigan unde să-şi caute cerceii cu perle.

Am avut senzaţia că port placă dentară şi că în clipa aceea mi-a căzut. Am rămas cu gura căscată şi m-am uitat în jur ca să fiu sigur că lumea mai era la locul ei.

— Şi unde erau cerceii? am întrebat răguşit.

— În spatele unui sertar de la dulapul cu haine. Se prinseseră de căptuşeală.

— O cunosc pe doamna Willigan, am spus cu cât mai multă indiferenţă cu putinţă. Soţul ei este unul dintre clienţii noştri. Laverne participă şi ea la acele şedinţe pe care le face doamna Gloriana?

— O, sigur, nu a lipsit de la niciuna.

N-am vrut să insist prea mult.

— Şi acum să trec la cealaltă parte a mărturisirii mele, doamnă Gillsworth. Am întrebat-o pe Hertha dacă aş putea veni şi eu la întrunirile dumneavoastră. A fost de acord şi a spus că m-aţi putea lua la următoarea şedinţă.

— Bineînţeles, a aprobat ea. Apropo, avem una chiar astă-seară la şapte.

— Ah, ce păcat, m-am văitat. Am o întâlnire la cină, pe care nu îndrăznesc să o contramandez. Ei, ce să fac, vă asigur că voi fi acolo la următoarea şedinţă, cu ajutorul dumneavoastră. Şi acum rugămintea mea: aş vrea să aflu mai multe despre spiritism şi mă întreb dacă nu aveţi cărţi cu acest subiect pe care să mi le puteţi împrumuta. Vi le înapoiez, cu siguranţă. Sunt extrem de impresionat de posibilitatea de a lua legătura cu cei, îîî, plecaţi din această viaţă pentru a exista în alt plan.

— O, Archy, am o bibliotecă întreagă de cărţi cu acest subiect. Le vei găsi fascinante, sunt sigură. Cred că îţi voi alege două sau trei, din care să-ţi faci o părere de bază asupra credinţei noastre.

— Apreciez cu adevărat serviciul pe care mi-l faceţi. Când aş putea trece să le iau?

— Stai puţin… Am de făcut câteva cumpărături, dar trebuie să mă întorc pe la două. Poţi să treci după aceea?

— Cu plăcere. Vă mulţumesc mult pentru ajutorul dumneavoastră, doamnă Gillsworth.

M-am întors acasă la prânz şi mi-am dat seama că clanul McNally se limita la mine. Mama şi Olson-ii plecaseră în expediţie după cumpărături ca să reumple cămara. O notă lăsată pe masa de bucătărie mă informa că o salată Cezar cu mult usturoi fusese pregătită pentru plăcerea mea şi se răcea în frigider.

Am băut un pahar de chablis de California la salată şi mi-am luat câteva căpşuni proaspete ca desert. Apoi m-am târât sus la trudă, mi-am pus ochelarii de citit şi am aşezat fotocopia notei de răscumpărare a Piersicuţei lângă scrisoarea de ameninţare trimisă Lydiei Gillsworth. Le-am comparat cu grijă şi ochiului meu inexpert i s-au părut redactate cu aceeaşi maşină.

Ca să vă spun şi mai mult, amândouă cuprindeau cuvântul „cumplit“. Nu e un adjectiv folosit prea des în comunicările pe calea scrisului. Ce-aş fi putut spune în legătură cu întrebarea dacă amândouă fuseseră scrise chiar de aceeaşi persoană? Asta nu mai era chiar evident, admit, dar eu eram mai mult decât convins că între răpirea pisicii şi ameninţările făcute doamnei Gillsworth era o legătură.

Am început să mâzgălesc pe scurt în jurnal despre întâlnirea de dimineaţă cu Hertha şi Frank Gloriana, dar am aruncat cât colo stiloul de aur Mont Blanc, incapabil să mă concentrez.

Ceea ce mă uluia era aparentul interes pentru spiritism al lui Laverne. Mi se păruse totdeauna o femeie pronunţat *hedonistă,* ale cărei preferinţe principale erau eclerurile, să-şi bronzeze pielea şi să adune bijuterii scumpe. A fost un şoc vestea că asistă la şedinţe.

Era clar că o judecasem greşit pe Laverne; nu era doar un cap de gâscă şi un trup *durduliu.* Asta mă făcea să mă întreb dacă nu cumva şi părerea asupra celorlalţi actori ai acestei drame era greşită. Poate că Harry Willigan, dincolo

de urletele lui, se prăpădea după macrameuri, iar Frank Gloriana studia cu înfocare lăuta-bas. Orice, am tras încruntat concluzia, era cu putinţă.

Proasta mea dispoziţie s-a risipit în timp ce mă îndreptam cu maşina spre sud, ca să o văd pe Lydia Gillsworth. Pentru mine ea nu mai avea acum pasiuni sau vinovăţii ascunse; eram gata să jur pentru asta. Era complet lipsită de prefăcătorie.

Mă aştepta în camera de zi, care era invadată de lumină. Achiziţionase tocmai nişte coşuri de nuiele cu flori uscate şi prezenţa lor dădea camerei atmosfera unei grădini. Se bucura cu atâta inocenţă de hortensii, de mentă şi de nu-mă-uita, încât plăcerea ei era contagioasă. Am cerut şi am primit o floare sălbatică roz ca să o pun la butoniera jachetei mele tehnicolore.

Îmi pregătise deja trei cărţi, pe care le aşezase cu grijă într-o pungă mică a firmei Saks.

— Acum, Archy, trebuie să-mi promiţi, a spus, că le vei citi pe îndelete şi în întregime.

— Promit, am făgăduit.

— Prima ta reacţie, a continuat ea, va fi de a lua totul în râs. O să-ţi spui: „Ce prostie“! Dar, dacă îţi deschizi inima şi mintea, te vei descoperi întrebându-te dacă nu cumva acest concept este în întregime valabil. Încearcă să te întrebi, Archy.

— O voi face.

— Nu trebuie să cugeţi asupra spiritismului într-un mod logic, mi-a spus cu severitate. Nu e o filosofie; e o credinţă. Aşa că nu încerca să analizezi. Îngăduie doar credinţei să te pătrundă şi ai să vezi dacă nu cumva răspunde multor probleme pe care ţi le-ai pus mereu.

Era atât de sinceră şi de serioasă, încât mă impresiona mai mult ea decât cuvintele ei. Domnul Webster defineşte cuvântul „drăguţ“, printre altele, ca „bine crescut, virtuos, respectabil“. Lydia Gillsworth le avea pe toate, mă gândeam şi, observându-i eforturile neprecupeţite de a mă aduce pe calea cea bună, am simţit pentru ea o mare afecţiune.

Printre nenumăratele probleme, pe care n-am fost în stare să le rezolv, este şi aceea dacă poate exista o adevărată

prietenie între un bărbat şi o femeie când atracţia sexuală lipseşte total. Nu sunt chiar sigur. Dar, în acel moment, în grădina de ţară plină de soare a doamnei Gillsworth, ascultând vocea ei liniştită şi privind în ochii ei limpezi, m-am simţit înrudit cu ea şi m-am gândit că sunt foarte aproape de a o iubi.

I-am mulţumit pentru cărţi şi m-am ridicat să plec. Ea s-a apropiat şi m-a prins de umeri. Mi-a zâmbit cu o căldură copleşitoare.

— Pregăteşte-te, Archy, mi-a spus aproape strengăreşte. Aceste cărţi îţi vor schimba poate viaţa.

— Orice schimbare e o îmbunătăţire, am spus, iar ea a râs şi s-a întins să mă sărute pe obraz.

M-am întors acasă, gândindu-mă cât era de *dulce.* Am împărtăşit groaza pe care scrisorile acelea înfiorătoare trebuia să i-o fi trezit lui Roderick Gillsworth. Poate o să vi se pară ciudat, dar acum consideram ameninţările cu moartea adresate Lydiei un act de blasfemie; iată cât eram de convins de bunătatea ei.

Înapoi în bârlogul meu, abia dacă am făcut mai mult decât să mă uit la cărţile pe care mi le împrumutase. Am citit introducerile şi am trecut cu privirea peste titlurile capitolelor, apoi le-am lăsat de-o parte. Ei, sigur, mi-am făcut planul să le citesc cândva, la urma urmelor, dar ştiam că n-o să meargă.

Am ieşit să înot în ocean, aşteptând cu conştiinciozitate ora cocteilului familiei, iar la şapte seara mă aflam pe aleea pentru maşini de pe proprietatea doamnei Cvnthia Horowitz, după ce-mi anunţasem prin administrator sosirea. Zece minute mai târziu, Consuela Garcia a ieşit în fugă, s-a strecurat în Miata mea şi iată-ne plecaţi.

Indiferent de cât de pretenţioşi sunteţi, vă asigur că, orice aţi fi, femei sau bărbaţi, după ce aţi vedea-o pe Connie v-aţi spune că sunt un prost dacă mai arunc priviri pofticioase şi altor femei. Nu e frumoasă în sens convenţional, dar e cu siguranţă atrăgătoare şi atât de scânteietoare, încât ar fi în stare să-l convingă şi pe un golem să danseze gavota.

E mai degrabă scunduţă şi rotofeie, dar afişează tot timpul o piele bronzată şi îşi lasă de obicei părul negru,

lucios, lung să fluture liber. Cred că am menţionat mai înainte că am văzut-o o dată într-o pereche de bikini din şiret. Era mai impresionantă decât Mount Rushmore, vă asigur.

În seara aceea, purta o bluză albă de mătase cu pantaloni albi de doc. Pe vârful capului avea o pălărie de pai spilcuită, cu o bandă de mătase de culoarea cireşelor. Fusese, cândva, pălăria mea şi sufeream încă, pentru că arăta mai bine pe ea decât pe mine. Arăta atât de provocatoare, încât am mai regretat o dată alergătura mea după fuste. Mă gândesc că trebuie să se datoreze unei gene defectuoase.

M-am bucurat văzând că la Clubul Pelican nu era prea mare aglomeraţie când am ajuns. Priscilla a reuşit să mă aşeze la o masă într-un colţ al restaurantului.

— Numai bun pentru două păsărele îndrăgostite, a spus, uitându-se la mine. Sau mai bine zis o pasăre îndrăgostită şi un cuc.

— Ce obraznică! am exclamat. Apoi către Connie: E foarte greu să mai găseşti personal de serviciu bun în zilele noastre.

— Fii atent ce vorbeşti, Simon Legree, a răspuns Priscilla, că de nu îi spun lu’ taică-meu să-ţi pună un purgativ în martini.

— În acest caz, iau o votcă cu gin şi lămâie, am zis. Connie?

— Idem, a comandat ea. Pris, ce recomandă Leroy pentru astă-seară?

— Peşte cu garnitură de orez şi şofran, şi salată de andive.

Am luat amândoi acest fel şi, după ce ne-au fost aduse băuturile, n-am mai pierdut timpul şi i-am expus planul meu josnic. I-am întins lui Connie anunţul soţilor Gloriana care vorbea despre profiluri psihice individualizate.

— Escrocherie? a întrebat ea.

— Aşa cred, i-am răspuns. Aş vrea să am dovezi şi tu mă poţi ajuta în sensul ăsta. I-ai cunoscut pe Hertha sau pe Frank Gloriana?

— Nici gând.

— Crezi că ei au auzit de tine?

— N-aş crede.

— Bine, m-am bucurat eu. Acum, uite ce aş vrea să faci: răspunzi fiţuicii în numele tău şi pe adresa ta de acasă. În rest, te preschimbi într-o cu totul altă femeie. Falsifici data şi locul naşterii. Falsifici numele părinţilor şi al bunicilor. Cumperi nişte zorzoane ieftine şi le trimiţi împreună cu scrisoarea drept obiecte personale ale femeii inexistente. Vreau să văd ce fel de profil psihic vei primi pentru persoana imaginară.

Connie a râs.

— Eşti un băiat şmecher, nu-i aşa? Crezi cu adevărat că soţii Gloriana vor furniza un studiu al unei femei fabricate?

— Pentru o sută de verzişori o vor face, am spus. Pun rămăşag. Trimite împreună cu scrisoarea şi un cec personal şi te asigur că banii îţi vor fi înapoiaţi. O faci?

— Bineînţeles, a aprobat ea, mă amuză, dar de ce-ţi baţi atâta capul cu chestia asta?

Aveam minciuna pregătită.

— Un tip vârstnic a devenit dependent de matrapazlâcurile de care se ţin aceştia. Cheltuieşte o avere pe şedinţele particulare, pe false demonstraţii de telepatie şi psihochinezie şi alte chestii de-astea. Copiii lui adulţi, clienţii noştri, sunt furioşi, presupunând că bătrânul le iroseşte moştenirea. Ei cred că cei doi sunt nişte escroci. Tata mi-a propus să cercetez.

Connie a înghiţit minciuna.

— De acord, a spus, am să comand un profil psihic pentru o femeie care nu există. A, a venit mâncarea noastră. Acum taci şi lasă-mă să mănânc.

— Bine, doamnă, am aprobat.

Ne-am terminat masa în timp record, ne-am oprit la bar pentru câteva înghiţituri de Frangelico şi apoi am dus-o pe Connie înapoi la palatul Horowitz.

— Îmi pare rău că lucrezi până târziu, i-am spus. Data viitoare o să avem o noapte pentru noi.

— Ce bine, s-a bucurat ea. Archy, spune-mi adevărul. Mi-ai fost credincios?

Am evitat o minciună directă, ăsta e obiceiul meu. Subterfugiu e numele jocului.

— Connie, am spus posomorit. Vreau să fiu cinstit.

Săptămâna trecută, la bărbier, am răsfoit un *Playboy* şi mărturisesc că am poftit în inima mea.

Ea a încercat să nu râdă, dar nu a reuşit.

— Ai grijă să rămână doar în inimă pofta şi să nu migreze spre sud. Îţi mulţumesc pentru masă, iubitule.

Mi-a dat un sărut dulce, s-a strecurat din Miata şi a păşit ţanţoş spre biroul ei. Am aşteptat până ce am ştiut că se află în siguranţă înăuntru, apoi am pornit cu maşina spre casă cântând: „Dacă ai şti-o pe Susie – cum o ştiu eu pe Susie“. De fapt, până acum n-am cunoscut nicio fată cu numele de Susie, dar nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Când am intrat pe aleea noastră pentru maşini, am văzut Bentley-ul gri al lui Roderick Gillsworth parcat în locul de întoarcere a maşinilor. Ferestrele de la biroul tatii erau luminate, iar el a ieşit în hol când am intrat.

— Archy, a spus, Gillsworth a sosit chiar acum cu veşti proaste. Vino şi tu în birou, te rog.

Poetul se prăbuşise într-un fotoliu de piele groasă şi îşi muşca unghia de la degetul mare. Babacul s-a dus în spatele mesei sale de lucru masive, iar eu mi-am tras un scaun cu spătarul drept.

— Azi a mai sosit o scrisoare, a spus tata necruţător şi a arătat spre un plic care zăcea pe capacul-rulou al mesei de lucru. Şi mai josnică decât celelalte. Şi mai înfricoşătoare.

Abia dacă am mai ascultat ultimele lui cuvinte. Mă oprisem la: „Azi a mai sosit o scrisoare“ şi mă minunam cum de Lydia Gillsworth nu o menţionase. Dar poate că o făcuse. Mi-am amintit că, în timpul conversaţiei noastre telefonice, ea spusese: „Sper că nu vrei să-mi vorbeşti iar despre scrisoarea aceea stupidă pe care am primit-o“. Presupusesem că vorbea despre scrisoarea precedentă, nu că se referea la una nouă.

— Aşadar, Archy? m-a admonestat nerăbdător tata şi am înţeles că mă întrebase ceva ce nu înregistrasem.

— Scuzaţi-mă, domnule, am spus. Vreţi să repetaţi întrebarea?

M-a privit fix, întristându-se evident din cauza imbecilului căruia îi dăduse viaţă.

— Te-am întrebat dacă ai făcut vreun progres în direcţia

identificării autorului acestei murdării.

— Nu, domnule, am spus şi m-am limitat la atât.

Gillsworth a mormăit dezaprobator.

— Şi ce-ai de gând să *faci?* a spus, ultimul cuvânt înălțându-se în falsetto.

Nu-l văzusem niciodată atât de tulburat. Pe lângă faptul că îşi muşca unghia, clipea furios şi părea incapabil să-şi controleze un tremurat ciudat al fălcii; arăta de parcă mesteca grăbit.

— Domnule Gillsworth, i-am spus, cred cu tărie că poliţia trebuie implicată. Dacă soţia dumneavoastră continuă să o interzică, atunci ar trebui să angajaţi o gardă de corp. Va fi scump, dar simt că este necesar până ce făptaşul va fi găsit.

Seniorul a căzut într-una din acele semitranse care însemna că se gândea adânc la propunerea mea, examinând tot ce era pro şi contra şi cântărind toate posibilităţile.

— Da, a admis, în cele din urmă, cred că ar fi înţelept să facem aşa. Domnule Gillsworth, noi am mai tratat în trecut de câteva ori cu un serviciu de securitate care ne-a asigurat gărzi de corp. De fiecare dată, am constatat că personalul lor era demn de încredere şi sigur. Îmi daţi permisiunea să angajez personal de gardă pentru soţia dumneavoastră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

— O, doamne, sigur că da! a strigat Gillsworth, fluturându-şi braţele subţiri. Asta era! Cum de nu m-am gândit?

— Unde este în acest moment doamna Gillsworth? am întrebat.

— S-a dus la o şedinţă de spiritism astă-seară, a răspuns. Acum ar trebui să fie deja acasă. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

— Bineînţeles, a aprobat tata.

Gillsworth s-a ridicat, s-a apropiat, mai mult clătinându-se, de telefonul de pe masa de lucru şi a format numărul. Ţinea receptorul strâns lipit de cap. Cum aşteptam cu toţii, am observat cum transpira. Faţa îi era udă de sudoare şi o picătură tremura în vârful nasului său ascuţit. Bietul nenorocit, mă gândeam; ştiam exact ce simţea.

În cele din urmă, a închis.

— Nu e acasă, a şoptit pierdut.

— Nu e cazul să ne alarmăm, a rostit solemn tata. Poate că a mai rămas câteva clipe după şedinţă. S-a dus cu maşina personală?

— Da, a îngăimat poetul. Un Caprice. Nu înţeleg de ce nu e acasă. Ea întârzie rareori.

— Poate întârzie din cauza circulaţiei. O să mai încercaţi după cinci sau zece minute. Între timp, propun să luăm cu toţii câte un coniac. Archy, faci tu onorurile casei?

Am binecuvântat sarcina primită. În realitate, frica lui Gillsworth mă cuprinsese şi pe mine şi aveam nevoie de un strop de curaj din sticlă. M-am dus la bufetul cu placă de marmură şi am turnat porţii generoase în cele trei degetare. I-am servit, pe poet şi pe tata.

Gillsworth şi-a terminat pe jumătate băutura dintr-o înghiţitură şi a suspinat.

— Da, a murmurat, asta e o soluţie. Îţi mulţumesc.

— Tată, am spus, când o să vorbeşti cu serviciul de securitate pentru gardă de corp, cred că ar fi mai inteligent să ceri să se asigure drept păzitori femei. Cred că doamna Gillsworth va înclina mai degrabă să accepte prezenţa continuă a unor femei decât a unor bărbaţi.

— Da, da! a strigat Gillsworth animat de coniac, fluturându-şi iarăşi braţele. Ai dreptate pe deplin. E o idee grozavă!

McNally senior a aprobat din cap.

— Te-ai gândit bine, Archy, a spus şi am simţit că eram iertat pentru lipsa mea anterioară de atenţie. Domnule Gillsworth, aţi avea vreo obiecţie faţă de faptul că una sau mai multe femei gărzi de corp s-ar mişca prin casa dumneavoastră? Pentru o perioadă, bineînţeles.

— Niciuna, a replicat categoric poetul. Avem o mulţime de dormitoare. Aş binecuvânta prezenţa cuiva care ar avea grijă de Lvdia în fiecare minut când eu nu sunt cu ea. Aş putea folosi încă o dată telefonul?

— Natural, a răspuns tata.

A sunat şi după o clipă l-am văzut relaxându-se în totalitate şi chiar a zâmbit.

— Ai ajuns acasă, Lydia, a spus entuziasmat. Vie şi

nevătămată? Bine. Uşile şi ferestrele sunt închise? Îmi pare bine. Eu sunt la McNally, dragă, şi în cincisprezece minute sau cam aşa ceva voi fi acasă. La revedere.

A închis şi şi-a frecat grăbit mâinile.

— Totul e perfect, ne-a declarat. Voi sta cu ea până ce va sosi personalul dumneavoastră de pază. Când credeţi că va avea loc această acţiune?

— Probabil mâine dimineaţă în zori. Voi chema inspectorul de noapte şi el va rezolva pe loc problema. Voi cere o femeie care va fi trimisă mâine dimineaţă, devreme, la dumneavoastră. Vi se pare că e bine aşa?

— Este excelent, a răspuns Gillsworth şi şi-a terminat coniacul. Mă simt mult mai bine acum. Îi voi spune Lydiei că insist ca garda să rămână la noi până ce tot acest balamuc oribil va fi limpezit. Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule McNally şi ţie, Archy. E mai bine să plec acum.

— Vă conduc până la maşină, a spus tata. Te rog, aşteaptă-mă aici, Archy.

A ieşit cu clientul, iar eu am mai tras la repezeală un coniac. Doar unul mic.

Tata s-a întors şi şi-a reluat tronul.

— O gardă personală e o idee excelentă, a zis el. Sper, însă, că doamna Gillsworth n-o s-o refuze.

— Nu cred că o va face, domnule, i-am răspuns. Mai ales dacă i se explică aspectul tainic al acestui demers. Dar eu mai cred încă în necesitatea de a informa poliţia despre scrisori. Garantez că ei nu pot asigura o supraveghere continuă, dar că pot urmări sursa hârtiei folosite şi marca maşinii de tipărit care a fost utilizată.

Tata s-a uitat la mine cu fermitate.

— Aşadar, ai spus adevărul? Nu ai făcut într-adevăr niciun fel de progres?

— Nu este chiar complet adevărat, am admis, dar ceea ce am obţinut e atât de puţin, încât nu am vrut să-l menţionez în prezenţa lui Gillsworth.

I-am povestit apoi despre Hertha şi Frank Gloriana, care erau sau nu erau escroci, şi modul în care aştepta Lydia şedinţele lor. Nu i-am vorbit despre legătura lui Laverne cu soţii Gloriana şi nici nu am pomenit despre impresia mea că

scrisoarea de amenințare și nota de răscumpărare a Piersicuței fuseseră întocmite pe același procesor de cuvinte, de același autor.

De ce nu i-am spus tatei despre aceste lucruri? Pentru că nu aveau încă un contur precis, erau abia niște ipoteze vagi, care i s-ar fi părut oricui, în afară de mine, lipsite de sens. Și trebuie să admit și asta, nu-mi plăcea să-i spun lui pater tot ce știam, pentru că el era atât de învățat, de înțelept, atât de mult deasupra nivelului meu intelectual. Pentru firea mea rezervată, asta ar fi avut subînțelesul de; „Eu știu ceva ce tu nu știi“! Copilărește? Categoric.

M-a privit oarecum încurcat.

— Crezi că soții Gloriana sunt răspunzători pentru scrisorile de amenințare?

— Nu sunt sigur, domnule. Dar doamna Gillsworth nu mi-a dat alte nume. Se pare că este convinsă că nimeni din cercul ei – rude, prieteni, cunoștințe – nu e capabil de ceva de felul acesta. Așa că Hertha Gloriana este singurul punct de sprijin pe care îl am.

— Nu e mare lucru, a spus.

— Nu, am fost de acord, nu este. Dar ei spun că mediumul este mesagerul.

Mi-a zâmbit acru.

— Bine, ține-te de ei, mi-a poruncit. Și ține-mă și pe mine la curent. Acum trebuie să sun la serviciul de securitate.

Dar chiar atunci a sunat telefonul.

S-a oprit din vorbă și s-a uitat fix la telefon o clipă.

— Cine Dumnezeu mai poate fi? a spus și a ridicat receptorul.

— Prescott McNally, s-a prezentat aspru. Apoi: Cum? *Cum?* O, doamne! Da. Da, bineînțeles. Vom fi acolo imediat.

A pus încet telefonul în furcă și s-a întors spre mine cu obrazul golit de sânge.

— Lydia Gillsworth a murit, a spus. A fost omorâtă.

Nu plâng prea des, dar în noaptea aceea am plâns.

ŞASE

Am aflat mai târziu că Roderick Gillsworth telefonase la 911 înainte de a-l suna pe tata. Când am ajuns acasă la poet, poliţia era acolo şi nu ni s-a permis să intrăm. M-am bucurat văzând că sergentul Al Rogoff era ofiţerul cel mai înalt în grad acolo şi, după cum se vedea, el era însărcinat cu cercetarea cazului.

Tata şi cu mine am rămas în Lexus şi am aşteptat cât am putut de răbdători. Nu cred că am schimbat o duzină de cuvinte; eram amândoi uluiţi de tragedia petrecută. Faţa îi era posomorită, iar eu mă uitam, fără să văd nimic, spre cerul înstelat, şi speram că Lydia Gillsworth trecuse într-un plan superior.

În cele din urmă, foarte aproape de miezul nopţii, Rogoff a ieşit şi s-a îndreptat anevoie spre Lexus. Al făcea pe flăcăul cuminte, fiindcă se gândea că asta îi prinde bine pentru cariera lui. Dar, din întâmplare, eu ştiam că era un intelectual ascuns şi un mare amator de balet. Unii copoi din Florida se distrează discutând metodele lui Fred Bundy; sergentul preferă să vorbească despre tehnica lui Rudolf Nureyev.

— Domnule McNally, a spus el, adresându-i-se tatălui meu, vrem să batem la maşină o declaraţie făcută voluntar de Roderick Gillsworth. Ar dori ca dumneavoastră să fiţi de faţă. Am acceptat, ca totul să fie în deplină legalitate.

— Bine, a spus tata, coborând din maşină. Vă mulţumesc că v-aţi gândit la asta.

— Al… am început.

— Tu rămâi aici afară, Archy, mi-a poruncit cu vocea lui oficială. Scena e deja supraaglomerată.

— Am ceva important să-ţi spun, i-am şoptit disperat.

— Mai târziu, m-a amânat el şi împreună cu tata au intrat în casa lui Gillsworth.

Aşa că am mai rămas acolo, singur, încă o oră, urmărind cum ofiţeri şi tehnicieni de poliţie, coborâţi dintr-un camion blindat, cercetau terenul la lumina reflectoarelor şi a lanternelor mari. În cele din urmă, Rogoff a ieşit din casă singur şi s-a oprit la fereastra deschisă a maşinii mele, îndepărtând de pe ţigara lui mare învelişul de celofan.

— Tatăl tău va rămâne toată noaptea, mi-a relatat el. Cu Gillsworth. Mi-a spus să te sfătuiesc să pleci acasă. O să telefoneze ca să vii să-l iei.

Am fost surprins.

— Vrei să spui că Gillsworth are de gând să doarmă în această casă în noaptea asta? L-am putea adăposti noi sau l-am putea duce la un hotel.

— Tatăl tău i-a sugerat asta, dar Gillsworth doreşte să rămână aici. E în regulă; eu am să las doi oameni, cum am hotărât de la început.

Apoi am tăcut, urmărind cum din casă era scoasă o brancardă. Corpul era acoperit cu un cearşaf negru cauciucat. Targa a fost introdusă în spatele unei ambulanţe a poliţiei, uşa, închisă cu zgomot. Vehiculul s-a pus încet în mişcare, sirena a început să sune.

— Al, am spus cât mai ferm cu putinţă, cum a fost omorâtă?

— Lovită în cap de câteva ori cu un baston. Avea drept mâner un vârf ascuţit de argint. I-a perforat craniul.

— Să nu-mi spui că avea forma unui unicorn.

S-a uitat la mine stupefiat.

— De unde ştii?

— Mi-l arătase. I-l adusese cadou soţului ei, din nord. El colecţionează bastoane vechi.

— Da, i-am văzut colecţia. Asta voiai să-mi spui?

— Nu. Altceva. Îţi aminteşti că te-am întrebat despre scrisorile de ameninţare? Lydia Gillsworth era persoana care le primea.

— Ticălosule, a izbucnit supărat sergentul. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că ea a refuzat să ne permită să ne adresăm poliţiei. Şi dacă am fi făcut-o, i-ai fi putut asigura douăzeci şi patru de ore de protecţie?

— Probabil că nu, a recunoscut el. Unde sunt acum scrisorile?

— Acasă la noi.

— Ce-ar fi să mă iei până acolo şi să mi le dai? Şi să mă aduci, după aceea, înapoi, aici. În regulă? Sper că nu-ţi făcuseşi planul să fii în pat devreme?

— Nu în noaptea asta, am spus. Să mergem.

Am pornit maşina, iar Al şedea lângă mine, savurându-şi ţigara.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, l-am întrebat.

— Nu prea am ce să-ţi spun, a declarat el. Gillsworth era la voi, a vorbit la telefon cu soţia lui, i-a spus că se întoarce imediat. El zice că a venit cu maşina direct acasă. Spune că a găsit uşa din faţă deschisă, deşi ea îl asigurase că toate uşile şi ferestrele erau închise. Ea se afla căzută cu faţa în jos în camera de zi. Erau semne ale unei lupte violente. Stropi de sânge peste tot. Coşuri de flori zdrobite de perete. O pendulă călcată în picioare. Se oprise cam la zece minute înainte de sosirea lui Gillsworth.

— Doamne, m-am văitat, aproape că a dat peste ucigaş.

— Îhî.

— A văzut pe cineva când a ajuns?

— Spune că nu.

— S-a furat ceva?

— Nu pare. Nu-şi poate da seama dacă lipseşte ceva.

— Cum suportă această întâmplare?

— Greu. Vrea să facă pe neclintitul, dar nu reuşeşte.

— Era o femeie încântătoare, Al.

— Acum nu mai e, a spus el fără intonaţie, aşa cum făcea totdeauna când voia să-şi ascundă emoţiile.

Când am intrat în casă, mama ne aştepta în hol. Pe sub halatul ieftin de flanelă purta o cămaşă de noapte, iar în picioare avea nişte papuci roz scămoşi. L-a privit pe sergentul Rogoff, care era în uniformă, şi s-a sprijinit de perete ca să-şi reia echilibrul.

— Archy, a şoptit ea, ce s-a întâmplat? Unde e tata? A fost rănit?

— Totul e în ordine, am spus. E acasă la Gillsworth. Mamă, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că Lydia a fost

omorâtă.

A închis ochii şi s-a clătinat. M-am apropiat şi am prins-o de braţ.

— Un accident de maşină? a întrebat sfârşită.

Nu i-am răspuns. Ar fi fost prea mult.

— M-am întors cu sergentul ca să luăm nişte acte.

Ea n-a răspuns. Îşi ţinea ochii închişi şi îi simţeam tremurul sub mâna mea.

— Mamă, am mai adăugat, am avut o noapte foarte grea, sergentul şi cu mine am vrea să bem o ceaşcă de cafea neagră. Ai putea să ne faci tu?

Mă gândisem că, dându-i o sarcină, o voi ajuta, şi aşa a fost.

Şi-a deschis ochii şi şi-a îndreptat umerii.

— Sigur că da, a spus. Fac o cafea grozavă. Vreţi şi un sandviş, domnule sergent?

— Vă mulţumesc, nu, doamnă, a spus el blând. Cafeaua o să-mi facă foarte bine.

Mama a început forfota prin bucătărie, iar eu l-am condus pe Rogoff în camera de lucru a tatii. Scrisoarea se mai afla încă pe sugativa de pe masa de lucru.

— Uite-o, i-am spus. Au atins-o amândoi Gillsworth-ii, dar eu şi tata nu. Poate ai să reuşeşti să scoţi nişte amprente utile.

— Ce ghinion, a murmurat. S-a aşezat la pupitru şi s-a aplecat ca să citească.

— Aceasta este a treia scrisoare primită, i-am explicat. Pe prima, a distrus-o Gillsworth. Cea de a doua e sus în cameră la mine. Mă duc să ţi-o aduc.

Câteva clipe mai târziu, m-am întors cu a doua scrisoare, împachetată în dosarul de manila. Nu adusesem şi fotocopia după nota de răscumpărare a Piersicuţei. Willigan ne spusese: „Fără copoi“! Şi el ne plătea cu ora.

Rogoff îşi fuma ţigara şi se lăsase pe spate în fotoliul tatii. A citit şi a doua scrisoare şi a pus dosarul deoparte.

— Ce chestie tâmpită, a spus.

— Un bolnav psihic? i-am sugerat.

— Se poate. Sau cineva care încearcă să ne facă să credem că este vorba de un bolnav psihic.

— Ce-ai să faci cu scrisorile?

— Le trimit la laboratorul FBI-ului. Să încerce să descopere maşina folosită, hârtia, cerneala, şi aşa mai departe. Să vedem dacă nu au scrisori similare în dosarele lor.

— Cu margine în partea dreaptă, am precizat.

— O, ai observat şi asta? Trebuie să fie un procesor de cuvinte sau o maşină de scris electronică. O să vedem. Ce se mai aude cu cafeaua?

Când am intrat în bucătărie, mama ne umplea ceştile. Ne mai pregătise şi un platou cu prăjituri de ciocolată preparate de Ursi Olson, fie binecuvântată.

— E ness, a spus privindu-l îngrijorată pe Rogoff. O să vă placă?

— Numai asta beau, a răspuns el, zâmbindu-i. Vă mulţumesc pentru deranj, doamnă McNally.

— Niciun deranj, l-a asigurat ea. Şi acum, îi las singuri pe bărbaţi.

Ne-am aşezat faţă în faţă la masa de bucătărie, aplecându-ne asupra cafelelor şi ciugulind din când în când din prăjituri.

— Îl bănuieşti pe soţ, nu-i aşa? am spus.

Sergentul a ridicat din umeri.

— N-am încotro, Archy. Şaptezeci şi cinci la sută din omucideri sunt comise de consort, de un prieten sau de o cunoştinţă. Prăjiturile sunt grozave.

— Ea mai era în viaţă când el a plecat de aici, Al, i-am amintit. A vorbit cu ea la telefon. Crezi că s-a dus acasă şi a omorât-o?

— Aşa pare, a adăugat el încet. Ceea ce e în favoarea lui cu adevărat e că nu are pete de sânge pe haine. Ţi-am spus că locul acela arată ca un abator. E sânge peste tot. Ucigaşul trebuie să fi fost stropit tot. Cum era îmbrăcat Gillsworth când a plecat de aici?

M-am gândit o clipă.

— O jachetă sport de în alb, o bluză de polo albastru deschis, pantaloni de flanelă gri deschis.

Rogoff a dat aprobator din cap.

— Tot aşa era îmbrăcat când am ajuns noi acolo. Şi arăta

proaspăt ca o margaretă. Datorită îmbrăcămintei, cred. Absolut imaculată. E sigur că n-a avut timp să se schimbe în alte ţoale identice. De altfel, am cercetat casa. Nicăieri haine pătate de sânge.

Am mai sorbit din cafea, am mai mâncat câteva prăjituri. Sergentul şi-a reaprins ţigara care se stinsese.

— Aşadar, Gillsworth e în afară de orice bănuială? am întrebat.

— N-am spus asta. Poate că e curat, dar am să-i controlez programul. Multe depind de asta. Cât i-a luat ca să ajungă de aici în acel loc? De asemenea, la ce oră a plecat victima de la şedinţă? Cât timp i-a trebuit ca să ajungă acasă? Când a ajuns? Dacă o aştepta cineva? Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştim. Abia după ce stabilim toate astea, Gillsworth va fi în afară de orice bănuială. Până acum, tot ce avem e el.

L-am privit.

— Al, mai există ceva ce nu-mi spui?

— Aş putea să o fac?

— Sigur că ai putea, am zis. Uite, ştiu că e cazul tău. Tu porţi insigna; tu eşti legea. Poţi să-mi porunceşti să nu mă amestec. Funcţia ţi-o permite. Dar îţi spun, de la început, că n-am de gând să te ascult. Femeia aceea a însemnat mult pentru mine. Aşa că orice ai spune, eu am să pun umărul din greu la cazul ăsta.

M-a privit ciudat.

— În regulă, a spus. Ocupă-te de el. Încearcă să mă depăşeşti – e bine aşa?

Ne-am terminat cafeaua şi ne-am dus în camera de lucru, unde Rogoff a strâns scrisorile. Când am ieşit în hol, mama aştepta cu o mică trusă de noapte.

— Am împachetat pijamaua, halatul şi papucii tatii, ne-a explicat. De asemenea, instrumentele de bărbierit şi o cămaşă curată pentru mâine dimineaţă.

N-am să încetez niciodată să mă mir cât de *practice* sunt femeile chiar şi când sunt şocate. Îmi închipui că atunci când a venit potopul şi Noe avea grijă de tot ce adunase pe corabie, doamna Noe l-a tras de mânecă şi l-a întrebat: „N-ai uitat să goleşti tigaia de sub răcitor?“

Rogoff a luat valijoara şi a promis să i-o înmâneze tatii. În timpul acesta, eu am pornit Miata mea decapotabilă; după ce inhalasem fumul ţigărilor lui Al, aveam nevoie de aer proaspăt – de cât mai mult.

N-am mai vorbit în timpul călătoriei spre casa Gillsworth. Dar, când am ajuns şi sergentul s-a dat jos, m-a oprit o clipă.

— Archy, ştiu că Roderick Gillsworth era clientul tatălui tău. Doamna Gillsworth era şi ea?

— Da, era.

— Am auzit că era plină de bani. I-a făcut tatăl tău testamentul?

— Nu ştiu, Al. S-ar putea.

— Cine moşteneşte averea?

— Nu ştiu nici asta. Întreabă-l pe tata.

După aceea am condus spre domeniile McNally pentru a încheia noaptea. Mă temeam că voi avea dificultăţi cu adormitul, dar n-am avut. Mai întâi, am spus o rugăciune pentru nobila doamnă. Eu mă consider un agnostic, dar pentru orice eventualitate…

Sfârşitul de săptămână debutase prost şi nu şi-a mai revenit. Nici timpul nu ne ajuta deloc; dimineaţa de sâmbătă a fost urâtă şi pâcloasă – aşa m-am simţit şi eu când m-am trezit. În bucătărie mă aştepta un DO[14], chiflă cu scorţişoară şi cafea, şi Jamie Olson. Tocmai înfăşura o nouă bandă adezivă în jurul ţevii sparte a vechii sale lulele. Îi dădusem de Crăciun un Dupont cu bandă aurie, dar îl păstra ca să fumeze numai duminica.

— Am auzit despre doamna Gillsworth, a spus cu voce scăzută. Ce păcat!

— Da, l-am aprobat. E scris în ziare?

— Î-hî. S-a dat şi la televizor.

— Jamie, dacă auzi ceva despre nişte duşmani pe care poate i-a avut, despre vreo ceartă cu cineva, aş vrea să-mi spui.

— Sigur, a spus. Aţi întrebat despre doamna Willigan.

— Da, aşa e. Ce e cu ea?

— Are un tip.

14 ? Dejun pentru întreținerea obezității.

— O, m-am mirat eu şi am luat o înghiţitură din cafea. De unde ai aflat asta?

— De prin jur.

— Cine e?

— Habar n-am. Nimeni nu ştie.

— Atunci de unde ştiu că are un tip?

S-a uitat la mine.

— Femeile ştiu, a spus şi a mai adăugat înţelept. Ele ştiu întotdeauna.

— Cred că ai dreptate, am zis şi am oftat.

Am urcat la mine să scriu în jurnal. Era o dimineaţă închisă, posomorâtă şi mi-era greu să intru în ritmul McNally-lor. Ajunsesem la punctul mort şi nu mă puteam gândi decât la limonada roz şi la florile sălbatice din coşurile de nuiele. Nu era prima dată când îmi murea un prieten, dar niciodată nu se întâmplase atât de brusc şi violent. Îmi venea să-i telefonez fiecărui prieten pe care îl am şi să-i spun: „Te iubesc“. Ştiu că era o tâmpenie, dar aşa simţeam.

Pe la zece treizeci, a sunat telefonul şi am crezut că e tata care mă chema să-l iau. Dar era Leon Medallion, administratorul Willigan-ilor.

— Salut, domnule McNally, mi-a spus cu răsuflarea tăiată. Vreme de câine – aşa-i?

— Aşa e, am spus. Ce s-a mai întâmplat, Leon?

— Ştiţi că m-aţi întrebat despre cuşca pisicii? Ei bine, am găsit-o. Era în debara, aşa cum am presupus. Cred că prima dată când m-am uitat, n-am văzut-o.

— Probabil că aşa s-a întâmplat, i-am răspuns. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat, Leon.

Am închis şi creierul mare a intrat în acţiune. Nicio clipă nu crezusem că Medallion nu văzuse cuşca Piersicuţei când o căutase prima dată în debara. Atunci, nu fusese acolo. Acum, revenise. Ce încurcătură! Şi ce mă intriga mai mult era că îi pomenisem despre dispariţia cuştii lui Meg Trumble.

Mai cugetam încă la aceste şmecherii care mă zăpăciseră, când telefonul a sunat din nou. De data asta, era tata, care mă anunţa că e gata să se întoarcă acasă. Mi-a spus să iau

Lexus-ul. Nu mai era nevoie să mi-o spună; ştiam foarte bine că, după el, călătoria în mica maşină cu două locuri îi surpa demnitatea.

Când am ajuns la casa Gillsworth, tata aştepta afară. A aşezat trusa de noapte în spate şi mi-a făcut semn să mă mut pe locul pasagerului, ca să poată sta el la volan. Socoteşte că eu conduc prea repede. După el, chiar şi cărucioarele cu rotile merg prea repede.

— Am de gând să te las acasă, Archy, a spus, apoi să mă duc la birou. Gillsworth vrea ca eu să anunţ rudele soţiei.

— N-ar fi fost normal să o facă el?

— Ar fi fost, dar e încă foarte tulburat şi mi-a cerut mie să o fac. Nu e o sarcină pe care o doream. De asemenea, aş vrea să revăd testamentul Lydiei.

— Te-a întrebat ceva despre el sergentul Rogoff?

— Da, şi Gillsworth nu are nimic împotrivă să-l deschidem. Dacă îmi aduc bine aminte, ea a lăsat câteva obiecte speciale nepoatelor, nepoţilor, unei mătuşi şi pentru *alma mater*[15] a ei. Dar marea masă a averii trece în proprietatea soţului.

— Mult? am întrebat.

— Destul, a fost răspunsul. I-am spus toate astea sergentului, iar el mi-a cerut numele şi adresele beneficiarilor. E un om foarte conştiincios.

— Da, domnule, am fost şi eu de acord, este cu adevărat. Doreşte ca eu să-mi continuu investigaţiile legate de scrisorile de ameninţare.

— Da, aşa a spus. Şi eu aş vrea, Archy. Lydia a fost o doamnă deosebită şi n-as vrea ca această crimă să rămână nedescoperită şi criminalul nepedepsit.

— Nici eu, tată. Ştii unde se află acum Rogoff?

— A venit la casa Gillsworth în zori. A venit cu autofurgoneta şi, cu permisiunea lui Roderick, a încărcat pendula în maşină şi a plecat.

— Pendula a fost dărâmată în timpul luptei?

— Da.

— Ce Dumnezeu vrea să facă Al cu ea?

— Nu mi-a spus. Asta e tot. Te rog, du trusa mea de

15 ? Facultate *(lat.în orig.).*

noapte înăuntru şi spune-i mamei că sunt la birou. O s-o sun mai târziu.

I-am urmat instrucţiunile, apoi m-am dus în camera lui de lucru şi am folosit telefonul ca să chem biroul lui Gloriana. Nu ştiam sigur dacă mediumii lucrează sâmbăta, dar Frank Gloriana a răspuns, şi eu m-am prezentat.

— A, da, domnul McNally, a spus el. În legătură cu pisica pierdută… Intenţionam să vă contactez luni.

— Deci aveţi veşti pentru mine?

— Soţia mea are veşti, m-a corectat el. Când aţi putea trece pe aici?

— Acum, am spus, dacă se poate.

— Staţi o clipă să controlez agenda cu consultaţii, a spus el blând, dar eu eram convins că mă înşală iar. Ei bine, avem o după-amiază foarte încărcată înaintea noastră, dar, dacă puteţi veni într-o oră, vă putem primi, sunt sigur.

— Vă mulţumesc mult, am spus făcând pe Uriah Heep. Voi fi acolo.

Mama ar fi vrut să rămân să mănânc, dar nu aveam deloc poftă de mâncare. Recent observasem că pantalonii mi se strâmtaseră într-un mod alarmant în talie. Aşa că am urcat, am îmbrăcat o jachetă cenuşiu argintie de sport, din piele de căprioară extra, peste tricoul violet de polo. Apoi am ieşit şi am sărit în Miata în vederea călătoriei în West Palm Beach.

Aşa cum am pomenit mai înainte, sunt un băiat vesel şi norul negru care plana deasupra capului meu, de când auzisem de moartea Lydiei Gillsworth, începuse să se ridice în timp ce călătoream spre vest. Asta nu înseamnă că încetasem să fiu trist, bineînţeles, sau că eram mai puţin hotărât să o răzbun. Dar lumea continuă să se învârtească şi trebuie ori să te învârteşti împreună cu ea, ori să-ţi iei adio de la ea. Eu nu eram pregătit pentru ultima variantă.

De fapt, nu-l sunasem pe Gloriana ca să-l întreb despre Piersicuţa. Soarta acelui animal nenorocit era un fleac în comparaţie cu descoperirea ucigaşului Lydiei Gillsworth. Am apreciat că dispariţia pisicii ar putea fi o bună scuză pentru a consulta încă o dată mediumul. Nu numai că doream să aflu ceva mai mult despre relaţia ei cu Lydia, dar

femeia în sine mă fascina.

Când am intrat în apartamentul soţilor Gloriana, nu era nicio aglomeraţie de clienţi, aşa cum mă anunţase Frank în timpul conversaţiei noastre telefonice. În realitate, era singur în biroul lui mov cu ape şi răsfoia, fără chef, paginile unei reviste, plictisit până peste cap. Şi-a ridicat ochii când am intrat, a pus deoparte revista şi s-a ridicat să mă salute.

Purta un Armani la două rânduri din cea mai bună gabardină şi o cravată sport a unui regiment. Din întâmplare, erau însemnele gărzii regale de călăreţi din Glasgow, un regiment din care mă îndoiesc că făcuse vreodată parte. Ne-am strâns mâinile, iar el a pipăit mâneca jachetei mele de piele de căprioară extra.

— Frumoasă, a spus. V-ar supăra dacă v-aş ruga să-mi spuneţi cât costă?

Atunci mi-am dat seama că nu era un domn.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Am primit-o cadou.

Cred că şi-a dat seama că minţeam, dar nu-mi păsa.

A dat din cap şi s-a întors la pupitrul lui.

— Îi spun Herthei că sunteţi aici, m-a anunţat, apoi a făcut o pauză cu mâna pe telefon. Aţi auzit ce s-a întâmplat cu Lydia Gillsworth? a adăugat. Un lucru îngrozitor.

— Da, am aprobat eu, aşa e.

A apăsat pe un buton, a vorbit cu voce catifelată în receptor şi a închis.

— Vă poate primi, mi-a comunicat. Pe aici, vă rog.

M-a condus iarăşi pe coridor până în camera soţiei lui.

Pe acest coridor se mai aflau două uşi închise, dar, cum pe ele nu scria nimic, nu aveam nicio idee ce putea fi în spatele lor. Gloriana m-a introdus în sanctuarul mediumului, apoi s-a retras.

Ea stătea alături de scaunul ei cu spătar înalt şi, după ce s-a închis uşa, a venind plutind, să-şi pună mâinile pe umerii mei. M-am mirat cât de *petite*[16] era: cu adevărat o apariţie foarte mică şi probabil foarte fragilă.

— Lydia a trecut dincolo, a spus cu vocea ei înăbuşită, şi eşti mâhnit.

— A fost un şoc, am aprobat. Îmi vine încă greu să accept.

16 ? Mică *(fr.în orig.).*

A dat din cap, m-a condus către scaunul ei de piele şi a insistat să mă aşez acolo. Ea a rămas în picioare, în faţa mea. Mă gândeam că e o poziţie nepotrivită pentru o conversaţie, dar pe ea nu părea să o deranjeze.

— Ţi-a spus Lydia ce gândea în legătură cu moartea fizică? m-a întrebat.

— Da, mi-a spus.

— Atunci trebuie să crezi că spiritul pe care noi doi îl cunoaştem există încă. Ştii că aceasta nu e singura lume posibilă.

A spus-o cu atâta convingere, încât nu mă puteam îndoi de sinceritatea ei. O consideram o prăjitură cu fructe de primă calitate. Ciudat cum aparenţa de zână o făcea să fie şi mai atrăgătoare pentru mine. Sunt în sinea mea un hedonist neclintit, dar m-au intrigat totdeauna tipurile de oameni care cred în cealaltă lume. Ei trăiesc ca şi cum ar aduna date dintr-o reclamă repetată pentru o călătorie fără întoarcere spre dincolo.

— Doamnă Gloriana, am început eu, dar ea a ridicat mâna ei fină.

— Te rog, a şoptit, spune-mi Hertha. Simt că, într-un fel, suntem înrudiţi. Pot să-ţi spun Archy?

— Bineînţeles, am răspuns bucuros. Hertha, Lydia îmi promisese că mă va lua la una dintre şedinţele tale. Mă chemase, de fapt, la întrunirea de aseară, dar eu n-am putut să vin. Poate că, dacă aş fi venit, lucrurile ar fi avut o altă întorsătură.

— Nu, a spus, privindu-mă fix, nimic nu poate fi schimbat. Nu te mai învinovăţi.

Nu mă învinovăţeam, dar ea era atât de dulce când mă alina.

— Aş vrea să asist şi eu la una dintre întrunirile voastre. Oare va fi posibil?

A tăcut o vreme îndelungată, timp în care m-am întrebat dacă mă va refuza.

— Nu vor mai fi şedinţe până în octombrie, Archy, mi-a spus, în cele din urmă. Foarte mulţi oameni au plecat în nord pe timpul verii.

Ieşirea din sezon îmi părea un motiv bizar pentru oprirea

comunicării cu spiritele, dar, presupunând că mediumul era plătit de fiecare individ care dorea o comunicare, exista o justificare comercială valabilă.

— Aveţi şi şedinţe personale de comunicare? am întrebat. Nu se poate aranja ceva de acest gen?

S-a întors şi a început să se mişte încoace şi încolo, strângându-şi coatele. Purta o rochie înfloratã, dintr-un material diafan, care se înfiora când umbla.

— Poate, a acceptat. Dar şansele de succes ar fi mai mici. Puterea psihică a unui cerc de credincioşi e mult mai mare, bineînţeles, decât aceea a unui singur individ. Aş putea să-i cer lui Frank şi mamei lui să ni se alăture. Ai fi de acord?

— Sigur.

— Nu ai cumva doi, trei prieteni pe care să-i iei cu tine? Indivizi care cred în spiritism cât de cât, chiar dacă nu sunt nişte credincioşi fervenţi?

— Ba da, cred că aş putea găsi cel puţin o persoană de acest fel.

— Foarte bine, a spus. Voi planifica o şedinţă şi te voi anunţa când pregătirile vor fi finalizate.

Limbajul ei m-a surprins. Vorbea de parcă ar fi aranjat o teleconferinţă de presă.

— E grozav, am spus, de-abia aştept. Şi acum, în legătură cu Piersicuţa… Ai primit vreun mesaj despre peregrinările ei?

S-a oprit din mers şi s-a întors cu faţa la mine. Dar în loc ca ochii ei să mă privească intens, aşa cum mă aşteptasem, erau închişi.

— Slab şi neclar, a spus, iar vocea slabă a căpătat ceea ce eu numesc o tentă muzicală. Pisica este vie şi sănătoasă. O văd într-o cameră foarte mare. O singură cameră, cu pat, dulap, un mic pupitru, un fotoliu. A redeschis ochii. Îmi pare rău, Archy, dar asta e tot ce am. Nu văd unde se află această cameră. Dar, dacă doreşti, o să continuu să încerc.

— Te rog, am îndemnat-o, ai făcut deja minuni.

Nu mi-a răspuns, iar eu nu mai aveam ce să o întreb despre Piersicuţa. M-am ridicat, m-am îndreptat spre uşă, apoi m-am oprit.

— Hertha, am spus, când vom face şedinţa, crezi că vom

putea lua legătura cu Lydia Gillsworth?

M-a privit grav.

— S-ar putea să fie posibil.

— Am putea să-i cerem numele criminalului?

— Da, a răspuns, o să i-l cerem.

— Îţi mulţumesc, am rostit. Te rog, anunţă-mă când se va ţine şedinţa.

A aprobat din cap, apoi s-a apropiat de mine. Foarte mult. S-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe gură. Nu era un sărut de compătimire între doi camarazi întristaţi. Era un sărut carnal, senzual şi aţâţător. Buzele îi erau moi şi calde. Şi eu care o vedeam ca pe un duh. Stafiile nu sărută, nu-i aşa?

S-a retras simţind probabil surpriza mea, pentru că a zâmbit, a deschis uşa şi m-a împins uşurel afară.

În camera de aşteptare, nu era nimeni. Locul părea pustiu.

Am condus spre casă într-o stare absolută: absolut surprins, absolut năuc, absolut zăpăcit. Mărturisesc că nu răpirea pisicii şi nici crima nu îmi produseseră confuzia mintală; cauza era sărutul pătimaş acordat de doamna Gloriana. Ce voia să *exprime* prin el? Săruturile exprimă, de obicei, ceva, nu-i aşa? Ele pot însemna o promisiune, pot servi drept momeală, pot demonstra o pasiune – o mulţime de lucruri minunate.

Sărutul Herthei a rămas o enigmă pe care nu o puteam rezolva. *Trebuie* că avea o semnificaţie, dar, care era, nu m-am putut lămuri. Aşa cum poate aţi ghicit, eul meu nu este fragil, totuşi, nu puteam crede că doamna fusese copleşită de frumuseţea şi strălucirea mea. Nu sunt Godzilla, dar nici Tyrone Power tânăr. Vreau să spun că femeile nu mă găsesc respingător, dar nici nu leşină în prezenţa mea şi nici nu simt o dorinţă irezistibilă de a-şi lipi buzele de gura mea.

Mai încercam încă să dezleg misterul sărutului inexplicabil, când am ajuns acasă, exact în momentul când tata îşi gara maşina. Ne-am plimbat puţin încoace şi încolo pe aleea cu pietriş înainte de a intra.

— Ai veşti de la sergentul Rogoff? m-a întrebat.

— Nu, tată, cred că e ocupat.

— Ai mai aflat ceva?

Eram tentat să-i răspund: „Da, domnule. M-a pupat un medium“. Dar am spus:

— Nu, domnule. Nimic important. Testamentul Lydiei era aşa cum vi-l aminteaţi?

A încuviinţat din cap.

— Roderick este principalul beneficiar – ceea ce creează probleme. Şi el îşi făcuse testamentul: un simplu act, de vreme ce el abia dacă are ceva. Şi-a lăsat cei câţiva bani lichizi pe care îi are şi lucrurile personale soţiei sale. Lasă prin testament Bibliotecii Congresului manuscrisele originale ale poemelor lui.

— Vor fi încântaţi, am glumit.

— Nu fi obraznic, Archy, mi-a tăiat-o tata. Tu şi cu mine credem că n-au nicio valoare, alţii le găsesc poate merite literare considerabile.

N-am mai spus nimic.

— Problema este, a continuat tata, că acum Roderick este un om bogat. Se impune să-şi schimbe testamentul cât mai curând posibil. Dacă lucrurile rămân aşa, cea mai mare parte a averii Lydiei este într-un fel abandonată din punct de vedere legal. Dacă Gillsworth ar muri înainte de a dicta un nou testament, averea ar rămâne blocată ani în şir. Am vrut să-i sugerez că e nevoie de un nou testament, dar omul este atât de tulburat emoţional pentru moment, încât am ezitat să abordez subiectul. L-am invitat să cineze cu noi astă-seară, dar s-a scuzat că nu poate. E prea supărat, zice. E normal.

— Da, domnule, am spus. Cred că încă nu-şi dă seama de enormitatea lucrurilor întâmplate. Crezi că ştia de testamentul soţiei?

— Sunt sigur că ştia. Era prezent când am discutat clauzele cu Lydia. Hai să intrăm. Având în vedere evenimentele recente, mă gândesc că am putea decala un pic ora cocteilului familial, luându-l puţin mai devreme.

— Susţin propunerea, am spus.

Cu toate băuturile dinainte şi cu toată masa îmbelşugată (răţuşcă în sos de vişine), a fost o seară lugubră. Conversaţia lâncezea; moartea vecinei noastre părea a fi luată în râs de mâncarea gustoasă şi vinul excelent. Cred că

ne simţeam vinovaţi, ca şi cum ar fi trebuit să postim pentru a ne arăta respectul. Ridicol, bineînţeles. Obiceiul irlandezilor de a veghea mortul are mai mult sens.

După cină, m-am retras în cuibul meu şi am lucrat o vreme la jurnal. Apoi am încercat să citesc acele cărţi despre spiritism pe care mi le împrumutase doamna Gillsworth. Mergea greu. Dar am început să înţeleg atracţia fundamentală a credinţei. Aceasta promite un fel de nemurire, dacă înţeleg bine. Dar la fel procedează toate religiile care oferă cerul, paradisul, nirvana… cum vrea fiecare să-i zică.

Era ceva îngrozitor de serios şi, aşa cum am declarat nu numai o dată, eu nu sunt un tip serios. De fapt, în viziunea mea, beatitudinea finală este un loc asemănător Clubului Pelican unde poţi lua orice băutură.

Aşa că am pus deoparte teancul de cărţi şi m-am întors la întrebarea despre motivul sărutului Herthei Gloriana. N-am ajuns la nicio concluzie, în afară de decizia că, dacă va mai exista *encore*[17] unul, va trebui să răspund într-un mod mai bărbătesc şi mai hotărât.

Numai în interesul investigaţiilor, bineînţeles.

17 ? Încă *(fr.în orig.).*

ŞAPTE

Întâmplarea cea mai vrednică de atenţie din duminica următoare a fost că i-am însoţit pe părinţi la biserică. Nu sunt dintre cei care frecventează cu aviditate biserica. De fapt, nu am mai participat la slujbă de când o dolofană contralto din cor, cu care coabitam, s-a măritat cu un aviator din aviaţia forţelor maritime şi s-a mutat în Pensacola. După aceasta, credinţa mea a scăzut.

În dimineaţa aceea, am stat în strana familiei McNally, am cântat imnuri şi am rămas treaz în timpul predicii, care se baza pe dictonul că e mai bine să dai decât să primeşti. Mie mi se pare că în asta sunt incluse şi loviturile puternice peste obraz. Dar ultima rugăciune a fost dedicată Lydiei Gillsworth, fostă membră a congregaţiei. Scurtul elogiu a fost mişcător, am fost mulţumit că eram de faţă ca să-l aud.

Ne-am întors acasă şi am găsit o maşină de poliţie parcată în faţa uşii noastre din spate. Sergentul Rogoff, în civil, era în bucătărie şi bea cafea cu Olson-ii. S-a ridicat când am intrat şi s-a scuzat, pentru că ne deranjează duminica.

— Voiam să vă spun ceva, s-a adresat tatălui meu. Şi despre înmormântare. Medicul legist va elibera… S-a uitat la mama şi glasul i s-a stins.

— Sigur, domnule sergent, a spus *pere*[18] McNally. Cred că ar fi mai bine să mergem în camera mea de lucru. Îl voi suna pe Gillsworth şi vom afla ce dorinţe are.

— Foarte bine, a aprobat Al, apoi s-a uitat spre mine, înainte de a-l urma pe tata. Vei fi şi tu pe aici, prin preajmă? a întrebat.

— Pot să fiu, am fost de acord.

— Fă acest efort, Archy, mi-a spus Rogoff cu acel sarcasm greoi pe care îl foloseşte uneori. Vreau să-ţi vorbesc.

— Eu sunt la etajul întâi, i-am spus. Urcă după ce termini

18 ? Tatăl *(fr.în orig.).*

cu tata.

Mi-am târât picioarele până sus, mi-am scos costumul elegant de duminică, mi-am tras pantalonii de flanelă şi un maiou Lacoste de culoare fucsiei. Mă întrebam dacă am timp să dau o fugă până jos după o tăviţă cu cuburi de gheaţă, când la uşă a ciocănit cineva.

Sergentul intra pentru prima dată în camera mea, aşa că s-a uitat cu interes în jur.

— Nu-i rău deloc, a spus.

— Lucrul cel mai bun e chiria.

A râs.

— Niciun sfanţ? a întrebat.

— Ai ghicit, i-am răspuns. Al, vrei un pic din vechea băutură scârboasă?

— Ce mai e şi aia?

— Marc.

— Ce naiba e ăsta?

— Coniac din drojdie de vin.

— Să gust. Da’ doar un strop.

Am pus două porţii şi Al şi-a gustat-o pe a lui. Şi-a pierdut răsuflarea şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Cred că o să-mi cureţe tartrul de pe dinţi, a spus.

Nu prea sunt dotat să primesc musafiri, aşa că sergentul s-a aşezat pe taburetul din spatele pupitrului meu, în timp ce eu am ridicat canapeaua de piele roasă aproape de tot.

— Cum aţi rezolvat cu tata problema Gillsworth-ilor?

— Am rezolvat-o. Gillsworth o să plece cu coşciugul în nord. Se pare că familia are un loc în cimitirul din Rhode Island. Va fi îngropată acolo.

Ne-am sorbit pe îndelete băutura. Nu există alt mod de a bea marc şi de a rămâne în viață.

— Al, am spus, am înţeles că ai ridicat pendula de la locul crimei.

— Aşa e. E un obiect de artă valoros. Cutia e din pin albit.

— Care e motivul pentru care ai luat-o?

— Voiam să ştiu dacă mergea bine înainte de a fi fost dărâmată.

— Şi mergea?

— Da, după părerea expertului care a examinat-o. Când a

fost lovită, una dintre roţile angrenajului a căzut şi ceasul s-a oprit.

— Astfel că ora pe care o arată e ora crimei?

— Aşa s-ar părea.

Am oftat.

— Nu spui nimic de la tine, trebuie să-ţi trag cu cleştele din gură fiecare vorbă. Până la urmă ai hotărât că Gillsworth e absolut nevinovat?

— Aşa s-ar zice, a spus Rogoff mârâind. Timpul necesar pentru a ajunge de aici până acasă la el, cu o viteză legală, îl scoate din cauză. De obicei, soţia lui era mai devreme acasă după şedinţe, dar de data asta a discutat un timp cu una dintre femei.

— Cine ţi-a spus?

— Femeia.

— Parcă ţi-aş extrage dinţii, m-am plâns. Vrei să te deranjezi şi să-mi spui numele femeii, domnule sergent?

— Doamna Irma Gloriana, soacra mediumului. O cunoşti?

— Doamna Irma Gloriana? am repetat rar. Nu, n-am văzut-o niciodată. Cum este?

— O codoaşă dură, a spus Al, apoi a făcut o pauză şi şi-a ridicat ochii spre cer. Iartă-mă, Susan B. Anthony, a rostit. Vreau să spun, o reprezentantă cu voinţă de fier a genului feminin.

— Aşa mai zic şi eu, l-am aprobat. Altfel, te-aş fi acuzat de IP – incorectitudine politică. Pe medium ai cunoscut-o?

— Nu. Ea şi soţul ei nu erau acasă. O să-i întâlnesc mâine, împreună cu ceilalţi care au fost la şedinţă. Am numele lor.

— Unde s-a ţinut şedinţa?

— La vila soţilor Gloriana. Acolo sus, lângă Currie Park.

— În zona luxoasă de sus?

— Nu prea, a mărturisit Rogoff. De fapt, aş putea zice un loc sărăcăcios. Pesemne că nu câştigă din comunicarea cu dragii dispăruţi nici cât cei care vând pizza.

— Cam aşa, l-am aprobat. Cum ai dat de această doamnă Irma Gloriana?

— Gillsworth mi-a dat numele ei. El fusese la trei sau patru şedinţe cu soţia lui şi ştia unde se ţineau. După un timp nu s-a mai dus. Spune că nu a fost cucerit de ideea

spiritismului.

— Aha. Ai calculat cam cât i-a luat Lydiei să ajungă acasă de la şedinţă?

— Asta era tot ce te interesa? Bineînţeles că am calculat. Dacă Lydia a plecat atunci când zice soacra mediumului, trebuia să fi ajuns acasă cam atunci când soţul a vorbit cu ea din biroul tatălui tău.

— Aşadar, totul se potriveşte, iar Gillsworth e în afară de orice bănuială?

— Aşa cred, a rostit trist Rogoff. Îmi mai dai o picătură din otrava aia acidă? Doar un strop. Cât să umezeşti paharul.

I-am turnat şi l-am întrebat:

— Al, ce te nelinişteşte? Nu pari a fi convins.

A tras aer în piept, apoi l-a dat afară.

— Aşa cum ai spus. „Totul se potriveşte“. De câte ori se întâmplă asta, devin neliniştit şi încep să mă întreb dacă n-am uitat ceva. Ce mă tulbură este că nu am decât o singură declaraţie a unui singur martor asupra momentului când victima a plecat acasă. Aş prefera să am mai multe. Dar toţi ceilalţi care participaseră la şedinţă plecaseră deja, iar mediumul şi soţul ei ieşiseră ca să ia cina. Astfel că numai doamna Irma Gloriana poate spune când a pornit Lydia spre casă.

— Te gândeşti că minte?

Se mişca neîncetat pe taburet.

— De ce naiba ar face-o? Ce motiv ar putea avea ca să mintă? Nu, probabil că spune adevărul. Ei, acum tu! Ce-ai mai aflat?

— Nu mare lucru, am spus cu toată inocenţa. Cântăream cât să-i spun din ce ştiam. Oricum, nu totul, fiindcă eram sigur că nici el nu-mi spunea mie tot. În trecut, cooperasem la multe investigaţii spre beneficiul amândurora, dar recunosc – şi cred că şi Rogoff recunoaşte – că o parte din succesul nostru era datorat faptului că am fost în aceeaşi măsură concurenţi şi parteneri. Bănuiesc că ne-a plăcut amândurora. Dar nu ajunge rivalitatea ca să pui hamburgerul pe sandviş. Trebuie să aibă şi gust bun, *n ’est-ce pas*[19]?

19 ? Nu-i așa? *(fr.în orig.).*

Exact în acest moment şi-a arătat valoarea talentul de a improviza al McNally-lor.

— Al, i-am spus cu toată seriozitatea, am o idee care cred că o să-ţi placă.

— Încearcă-mă.

— Până primeşti raportul de la FBI despre scrisoarea de ameninţare, şedinţele de spiritism şi tot ce e în legătură cu ele reprezintă urma noastră cea mai bună, nu-i aşa?

— Nu obligatoriu, m-a contrazis el. Archy, suntem abia la început. Trebuie să îi identificăm şi să îi chestionăm pe toţi vecinii, prietenii şi cunoştinţele victimei şi să stabilim unde erau la ora crimei.

— De acord, am spus. De umblat o groază! Ce-ar fi ca, în timp ce tu faci asta, eu să încep cercetarea la familia Gloriana? Asta mi-am pus în cap, să mă duc la ei, prezentându-mă ca un adept, pe jumătate cucerit, al spiritismului şi să aranjez împreună cu mediumul o şedinţă. Nu vreau să-ţi sugerez să-i ignori în totalitate, ci să mă laşi pe mine să merg la ei ca un client pasionat.

M-a privit gânditor.

— De ce am impresia că sunt tras pe sfoară?

— *Nu* eşti tras pe sfoară, i-am spus cu înfocare. Cu cât mă gândesc mai mult la această idee, cu atât îmi pare mai bună. Eu voi fi domnul Înăuntru, iar tu, domnul De-afară. Soţii Gloriana nu trebuie să ştie că noi lucrăm împreună. Ei nu trebuie nici măcar să-şi dea seama că ne cunoaştem. Dar noi între noi trebuie să colaborăm pentru a avea un tablou complet al operaţiilor lor.

A tăcut o perioadă lungă, timp în care mă temeam că l-am pierdut. Până la urmă a oftat, şi-a terminat băutura şi s-a ridicat.

— În regulă, a spus. Nu pot să-mi dau seama dacă voi fi nedreptăţit. Aranjează o şedinţă şi încearcă să te apropii cât de mult de medium.

— O să încerc, am aprobat.

— O să mă ţii la curent cu tot ce întreprinzi?

— Absolut cu tot, am spus. Şi tu mă vei ţine la curent cu ce vei afla?

— Desigur, a fost şi el de acord şi ne-am zâmbit.

După ce a plecat, m-am aşezat pe taburet, mi-am terminat coniacul şi am lins ultima picătură de pe buza paharului. Eram mulţumit de felul în care condusesem acţiunea. Nu aveam de gând, de fapt, să-l decepţionez pe Al, dar aveam acum aprobarea oficială să fac ceva ce de mult începusem. Asta înseamnă să ştii să te descurci.

Am aşternut în grabă câteva rânduri în jurnal, încercând să-mi amintesc tot ce-mi spusese sergentul. Imediat a apărut o contradicţie între descrierea pe care o făcuse locuinţei familiei Gloriana drept „sărăcăcioasă“ şi birourile lor strălucitoare din blocul nou care arătau că întreprinderea avea un profit remarcabil. Poate că apartamentul lor mov cu ape, m-am gândit, era doar un foc de artificii. În timpul celor două vizite, e sigur că nu văzusem hoarde de clienţi cerând sfaturi psihice. Şi cu toate boarfele lui elegante, Frank nu mi se părea cineva de calitate.

Timpul era încă urât, dar fiind o persoană insensibilă şi cu adevărat disciplinată, m-am dus totuşi la ocean ca să înot. Apa era surprinzător de calmă, ca un lac cu moară din poveşti, aşa că, în timp ce mă bălăceam, m-am putut gândi la şedinţa de spiritism care avea să urmeze şi mi-am făcut un plan de acţiune.

Când Hertha Gloriana îmi sugerase să găsesc un prieten care să se alăture cercului de credincioşi, crescându-le astfel puterea, intenţionasem să-i cer Consuelei Garcia să mă întovărăşească. Connie este omul care te scoate din orice încurcătură, considerând-o drept o aventură despre care poate trăncăni săptămâni în şir.

Dar apoi mi-am amintit că îi cerusem lui Connie să răspundă formularului Gloriana în vederea unui „profil psihic personal“. Riscul ca ei să-i recunoască numele era prea mare şi asta ar fi făcut să cadă orice posibilitate de a demonstra că proiectul cu cererile prin poştă era fraudulos.

M-am hotărât ca, în loc de Connie, să-i cer lui Meg Trumble să participe la şedinţă împreună cu mine.

Avea să se dovedească o decizie crucială!

M-am întors de la înot la timp ca să mă îmbrac pentru cocteilul familial. Era a treia schimbare a veşmintelor în

ziua aceea. Abia când s-au împărţit primele pahare cu martini, tata a dat la iveală veşti neaşteptate.

— Roderick Gillsworth doreşte să te vadă, Archy, a spus el.

Am clipit.

— Pentru ce naiba?

— Nu mi-a spus. Mi-a sugerat să treci în seara asta, după cină. Cred că e bine să telefonezi mai întâi.

— În regulă, am spus plin de îndoieli. Cam bizar, nu vi se pare, domnule?

— Ba da. Dar aş vrea să profiţi de această întâlnire, dacă ora nu ţi se pare nepotrivită, ca să-i pomeneşti de necesitatea de a întocmi un nou testament. Adu vorba despre el, ca din întâmplare, bineînţeles. S-ar putea să-i fie de folos să înceapă să se gândească la responsabilităţile lui financiare.

— Am să fac tot ce-am să pot, am promis. Dar, cu adevărat, nu-mi pot imagina ce vrea să discute cu mine.

Mama şi-a ridicat privirea.

— Poate se simte singur, a spus liniştită.

Cina de duminică a fost un eveniment mai relaxant decât cea din seara precedentă. Cred că atât părinţii mei, cât şi eu eram hotărâţi să nu lăsăm ca tristeţea trezită de moartea Lydiei să întunece seninătatea căminului nostru. Deşi e un clişeu să spui că viaţa merge înainte, eu voi spune: „Viaţa merge înainte“. Iar grătarul combinat al lui Ursi Olson (cotlet de miel, muşchi de vită, medalion de viţel) a fost un splendid memento.

Ne-am terminat porţiile de spumă de lămâie şi cafeaua puţin după opt treizeci. L-am sunat pe Gillsworth şi el m-a întrebat dacă pot ajunge pe la nouă. După voce, părea destul de liniştit. I-am spus că voi fi acolo şi l-am întrebat dacă nu avea nevoie de ceva ce i-aş fi putut aduce. Mai întâi mi-a mulţumit şi a spus că nu are nevoie de nimic. Dar apoi, după o pauză, m-a întrebat dacă McNally-ii se puteau lipsi de o sticlă de votcă. Provizia lui era epuizată şi se va revanşa imediat ce va merge la un magazin de băuturi.

Mie nu mi s-a părut nimic neobişnuit în cererea lui, dar mă temeam că pe tata îl va deranja. (Titlu de capitol:

„Îmbătarea până la pierderea cunoştinţei a avocatului în timpul serviciului“). Aşa că am ascuns un litru de Sterling din rezerva noastră din debara, de unde l-am scos pe furiş şi l-am dus la Miata, fără să fiu prins.

Locul crimei era încă delimitat prin benzi puse în jurul casei Gillsworth, dar nu se vedea nicio maşină de poliţie. Roderick însuşi a răspuns când am ciocănit la uşă şi m-a salutat cu un zâmbet şters. Mi-a spus că, în sfârşit, e singur şi mi-a mulţumit că i-am adus plasmă.

— V-au supărat reporterii? l-am întrebat pe când mă conducea spre biroul lui. (Eram fericit că nu alesese camera de zi, unde găsise corpul.)

— Nu prea, a spus. Tatăl tău s-a ocupat de ei, iar eu am refuzat să dau interviuri televizate. Fă-te comod cât timp eu aduc nişte cuburi de gheaţă. Vrei să bei simplu?

— Cu apă mi-ar plăcea mai mult, am spus şi, când el a ieşit, m-am aşezat într-un fotoliu jerpelit şi am privit în jur, cu interes.

Până atunci nu mai fusesem în bârlogul unui poet şi simţeam un fel de dezamăgire: nu era decât o cămăruţă cu pereţii acoperiţi de cărţi, cu un pupitru uzat, un dulap vechi pentru dosare; o masă de lucru din lemn natur cu cărţi de referinţă şi o maşină de scris. Era un vechi Remington, nimic electronic şi, în orice caz, nu un procesor de cuvinte. Nu-mi dau seama ce mă aşteptam să găsesc în *sancta sanctorum*[20] a poetului – poate fotografia înrămată a lui Longfellow sau un bust de polistiren al lui Joyce Kilmer. Dar aici nu erau elemente decorative. Această cameră întunecată putea fi la fel de bine biroul oricărui proprietar: un cotlon prea înghesuit şi apăsător ca să poată fi folosit la altceva decât la a răspunde ameninţărilor IRS[21].

S-a întors cu o găleţică cu cuburi de gheaţă, o sticlă cu apă şi două pahare înalte. Le-a aşezat pe masă, alături de sticla mea de Sterling.

— Sunt un barman nepriceput, a mărturisit. Vrei să-ţi pregăteşti băutura?

— Sigur că da, domnule, am spus.

---

20 ? Sfânta sfintelor *(lat. în orig.).*

21 ? Societatea Irlandeză Republicană.

— Mai e ceva, a adăugat. Acest „domnule“ şi „domnule Gillsworth“, pe care le apreciez, nu-şi au rostul. Eu m-am adresat totdeauna ţie cu Archy. Dacă îmi spui Rod, eul meu nu se va simţi rănit iremediabil.

— În virtutea obişnuinţei, am explicat. Sau mai bine zis prin forţa lucrurilor. Sunt poate ultimul fiu care, în America, i se adresează tatălui cu „domnule“.

— Tatăl tău e un om deosebit.

— Da, am spus, oftând, este.

Mi-am preparat băutura singur: un pic de votcă, multă apă. Şi-a pregătit-o şi el pe a lui: multă votcă şi un strop de apă. M-am reaşezat în fotoliu, iar el, pe taburetul scârţâitor din spatele pupitrului.

— Rod, am spus, începând să recit un scurt discurs pe care îl repetasem, nu am avut ocazia să-ţi exprim condoleanţele mele pentru moartea soţiei. A fost o îngrozitoare tragedie care ne-a întristat, pe părinţii mei şi pe mine. Ne-o vom aminti veşnic pe Lydia ca pe o bună vecină şi o doamnă plină de amabilitate.

— Da, a spus, aşa a fost. Îţi mulţumesc.

Eu sorbeam, dar el înghiţea, iar eu mă întrebam dacă bea cu atâta nesaţ ca să fie sigur că va dormi la noapte.

— Asta secătuieşte de sens poemele mele, a cugetat el, privind în pahar. Le arată atât de neînsemnate.

— N-ar trebui să aibă acest efect, am zis. Moartea tragică a soţiei tale ar trebui să-ţi inspire o poezie în formă de elegie.

— Poate, a spus. Cu timpul. Pentru moment, în mintea mea nu are loc decât tristeţea. Sper să ai dreptate. Nădăjduiesc să-mi pot exprima doliul şi, scriind despre el, să-mi exorcizez durerea şi să recâştig un fel de linişte a sentimentelor.

Mi s-a părut cam mult. Suna, de fapt, ca un discurs pe care *îl* repetase. Dar poate că aşa vorbesc poeţii. Sau, cel puţin, acest poet.

A mai luat o înghiţitură mare din băutură şi a părut să se micşoreze şi mai mult în scaun. Ochii i se înroşiseră, ca şi cum ar fi plâns, şi toată faţa îi era extrem de veştedă. Mi se părea că până şi nasul lui lung se mai lăsase, de când îl

văzusem ultima oară. Părea acum cu adevărat o pasăre foarte tristă.

— Archy, mi-a spus, înţeleg că vrei să cercetezi scrisorile de ameninţare.

— Corect.

— Vei lucra cu sergentul Rogoff?

Am dat afirmativ din cap.

— Ce părere ai despre el? E competent?

— Mai mult decât competent, am spus. Al este un ofiţer de poliţie expert şi talentat.

Gillsworth a scos un mic sunet pe care l-am perceput ca pe o intenţie de râs.

— Cred că mă bănuieşte pe mine.

— Asta îi e meseria, Rod, i-am explicat. Cercetarea abia începe. Sergentul trebuie să-i suspecteze pe toţi cei care au avut legături cu doamna Gillsworth până ce stabileşte exact unde erau în momentul în care a fost comisă crima.

— Bine, dar poziţia mea a fost deja stabilită exact. Eram cu tine şi cu tatăl tău.

— Rogoff înţelege asta, i-am spus cu toată blândeţea de care eram în stare. Dar el nu poate lua nimic pe garanţie. El trebuie să verifice fiecare alibi.

Şi-a terminat băutura din pahar şi şi-a mai turnat o porţie la fel de masivă ca şi prima.

— Ce mă îndurerează cel mai mult, mi-a mărturisit el, este că nu-mi dă nicio informaţie. Îl întreb ce trebuie făcut pentru a-l descoperi pe maniacul care mi-a omorât nevasta şi el abia murmură: „De asta ne ocupăm“. Nu mi se pare potrivită atitudinea lui.

— În această etapă, mă îndoiesc că ar putea să-ţi spună ceva. Chiar atunci când poliţia face progrese, e foarte precaută cu dezvăluirile. Nu vrea să rişte dând nădejdi deşarte şi e circumspectă cu identificarea persoanelor suspecte înainte de a le dovedi vinovăţia.

Gillsworth şi-a scuturat capul.

— Poţi să înnebuneşti. Eu trebuie să plec acum cu coşciugul Lydiei în nord, pentru funeralii. Familia ei mă va întreba, desigur, ce s-a făcut pentru a-l găsi pe ucigaş şi tot ce le voi putea spune este că poliţia se ocupă de asta.

— Ştiu că te simţi frustrat, i-am spus cu simpatie. E greu să ai răbdare, dar adu-ţi aminte că poliţia se ocupă de caz numai de patruzeci şi opt de ore.

— Cât crezi că le va lua rezolvarea cazului?

— Rod, nu există absolut nicio posibilitate de a prezice asta. Ar putea fi câteva zile, săpămâni, luni, ani.

A oftat adânc.

— Vinovăţia de omucidere nu beneficiază de prescriere în timp, i-am spus. Poliţia se va ocupa de caz atât cât va fi nevoie – şi eu la fel.

— Îţi mulţumesc pentru asta, a spus. Văd că ai nevoie de materie primă. Serveşte-te, te rog, singur. Ceea ce am şi făcut, în timp ce el a continuat: Archy, tu faci schimb de informaţii cu Rogoff?

— Aşa sper.

— Pe perioada cât voi fi în nord, pentru funeraliile Lydiei, aş putea să te sun să aflu dacă s-au mai făcut ceva progrese? Nu vreau să-i telefonez lui Rogoff, el nu-mi spune nimic.

— Sigur că poţi să mă suni. Era cât pe-aci să adaug că nu-i voi putea destăinui nimic fără aprobarea lui Rogoff. Dar cum antipatia lui Gillsworth faţă de sergent era evidentă şi cum nu doream să pun paie pe foc, n-am mai spus nimic.

— Îţi voi fi cu adevărat recunoscător dacă mă vei ţine la curent cu toate.

— Cât timp vei lipsi, Rod?

— Două sau trei zile. Aş vrea să-ţi dau un rând de chei ale casei înainte să pleci astă-seară. Vrei să fii amabil şi să arunci o privire înăuntru, o dată sau de două ori, cât voi fi plecat?

— Cu plăcere.

— Îţi mulţumesc. Femeia noastră de serviciu şi-a luat două săptămâni libere, aşa că nu va mai fi aici. Am înmânat un rând de chei poliţiei. Nu ştiu de ce le-au vrut, dar sergentul a mormăit ceva despre securitatea casei. O, Doamne, câtă încurcătură cu toată problema asta.

— Rod. Nu-mi place să-ţi mai dau şi eu bătaie de cap, dar tata m-a rugat să-ţi pomenesc ceva. Este absolut necesar să faci un nou testament. Din nefericire, împrejurările s-au

schimbat şi actualul tău testament nu se mai potriveşte.

Capul lui a zvâcnit în sus de parcă i-aş fi tras o palmă.

— Sper că nu te-am jignit referindu-mă la asta, i-am spus grăbit.

— Nu, nu, a negat el. Ai dreptate. Am fost însă şocat de faptul că mie nu mi-a trecut deloc prin minte asta. Ca totdeauna, tatăl tău este corect. Aşa cum probabil ştii, Lydia a moştenit o sumă mare de bani, care acum cred că îmi revine mie. Ce cale murdară de a deveni bogat.

— A fost dorinţa ei, i-am reamintit.

— Ştiu, totuşi… Foarte bine, îi poţi spune tatălui tău că mă voi gândi mai mult la asta şi când mă întorc de la înmormântare îl vom face împreună.

— Bine, am aprobat. Un testament nu poate fi amânat niciodată.

M-a privit, cu un zâmbet strâmb.

— O recunoaştere legală a faptului că eşti muritor, a precizat. Nu ăsta e testamentul?

— Cred că ai dreptate, am spus. Dar pentru un om în situaţia ta e o necesitate.

Şi-a mai turnat de băut cu mâna care tremura uşor. Mă întrebam câte bombe de acest fel va putea înghiţi înainte de a cădea lat. Aş fi vrut să-i atrag atenţia, dar trebuia să rămân la locul meu.

Probabil, îmi ghicise gândurile, pentru că s-a strâmbat şi a spus:

— Sper să dorm la noapte.

— Cu siguranţă.

— Ştii, e prima dată când beau de când a murit Lydia. Simţeam o nevoie disperată de băutură în timp ce aşteptam sosirea poliţiei, dar mi s-a părut ruşinos să-mi iau curajul din alcool, ca să pot depăşi situaţia. Acum nu-mi mai pasă. Am nevoie de linişte, chiar dacă ea îmi vine din sticlă şi chiar dacă e doar temporară. Oare mă poţi înţelege?

— Bineînţeles, l-am aprobat. Cu condiţia să nu trebuiască să ieşi din casă în starea asta.

— Nici nu mă gândesc să ies, a murmurat; vocea începuse să-i devină neclară. Nu mă gândesc deloc.

— Aşa e mai înţelept, i-am spus. Mi-am golit paharul şi m-

am ridicat. Nu doream să fiu de faţă când urma să se prăbuşească beat, bietul om. Aşadar, dacă îmi dai cheile casei, eu plec.

A scotocit în sertarul de sus de la pupitru şi, până la urmă, mi-a întins trei chei prinse într-o clamă neobişnuit de mare.

— Uşa din faţă, uşa din spate, garajul, mi-a explicat.

— Am să dau o raită pe aici când vei fi plecat, i-am promis. Pot să-i spun tatei că îl vei consulta pentru a face un nou testament când te vei întoarce?

— Da, mi-a răspuns. Un nou testament. Trebuie să mă gândesc la asta.

Nu s-a clătinat când m-a condus până la uşa din faţă, dar se mişca foarte, foarte lent şi o dată şi-a sprijinit palma de perete ca să-şi păstreze echilibrul. S-a întors în prag ca să mă privească. Nu-i puteam citi expresia feţei.

— Archy, m-a întrebat, tu mă placi? Mă placi?

— Bineînţeles că te plac, l-am liniştit.

Mi-a apucat mâna şi mi-a strâns-o tare într-ale lui.

— Eşti un om bun, a spus cu vocea îngroşată. Un om bun.

Mi-am tras uşurel mâna.

— Rod, controlează după ce încui şi pune şi lanţul.

După ce s-a închis uşa, am aşteptat până am auzit sunetul cheii întorcându-se în broască şi lanţul căzând cu zgomot în locaşul lui. Apoi am tras o gură din aerul rece al nopţii şi am pornit cu maşina spre casă.

Mi-am garat Miata, apoi am văzut lumină în camera de lucru a tatii. Uşa lui era deschisă, ceea ce mi s-a părut a fi o invitaţie de a intra. Şedea în fotoliul de piele deformat, cu un pahar de porto aşezat la îndemână. Citea unul dintre volumele lui Dickens, din setul legat în piele. Era o carte groasă, m-am gândit că putea fi *Dombey şi fiul.* Citeşte cu încăpăţânare opera lui Dickens, îi admir perseverenţa. Ce e şi mai surprinzător, reţine intriga fiecărei cărţi. Cred că nici Dickens însuşi nu era în stare de aşa ceva.

Când am intrat, a ridicat ochii.

— Te-ai întors, Archy, a spus. Ai fost la Gillsworth?

— Da, domnule. Mi-a dat un rând din cheile casei şi mi-a cerut să trec o dată, de două ori pe acolo, cât timp este în nord la înmormântare.

Aşteptam să-mi ceară să mă aşez şi să beau cu el un pahar, dar nu a făcut-o.

— Ai abordat subiectul testamentului?

— Da. Mi-a spus că o să se gândească la asta şi că vă va consulta la întoarcere.

— Presupun că e cel mai bun lucru de făcut. În ce stare este?

— Când l-am părăsit era pe jumătate beat şi continua să bea.

Una din sprâncenele tatii s-a ridicat.

— Asta nu se potriveşte deloc cu felul de a fi al lui Gillsworth. Nu am auzit să se fi dedat vreodată băuturii.

— Tensiunea nervoasă, am încercat o explicaţie.

— Nu există scuză pentru asta, a decretat stăpânul casei şi s-a întors la Dickens-ul lui.

Am urcat scările precum se cocoaţă seara găinile pe stinghia lor şi mă gândeam că tatăl meu nu admitea compromisul. După cum îl ştiam, la el lătratul nu era nimic faţă de muşcătură.

M-am dezbrăcat, am făcut un duş, m-am spălat pe dinţi. Apoi mi-am pus o cămaşă de mătase pe care o achiziţionasem recent într-un butic fistichiu pentru bărbaţi, de pe Worth Avenue. Avea pe ea un desen cu papagali multicolori care chefuiau într-un decor de junglă. Una dintre acele păsări nebune semăna surprinzător cu Roderick Gillsworth.

M-am servit cu o înghiţitură de coniac şi mi-am aprins o English Oval – prima mea ţigară pe ziua aceea! M-am cocoţat pe perna taburetului, mi-am pus picioarele descălţate pe pupitru şi m-am gândit de ce mă întrebase poetul dacă îl plac. Întrebarea mă lăsase perplex, ca şi sărutul Herthei Gloriana.

Nu cred că era sub impulsul votcii; Gillsworth avea nevoie să se simtă susţinut de cineva. Dar împotriva cui – şi de ce de mine? Am ajuns la o singură concluzie, că moartea soţiei îl lăsase atât de singur, încât încerca să ia legătura cu o altă fiinţă umană. Se întâmplase că eu îi eram la îndemână.

Totuşi, această explicaţie nu mă mulţumea pe deplin. Sergentul Rogoff mă acuzase de mai multe ori că aveam

tendinţa să complic totul, căutând motive ascunse şi dorinţe inconştiente în loc să accept ceea ce era evident. Al avea poate dreptate şi mama intuise corect că omul se simţea singur, pur şi simplu. Dar eu nu eram complet convins.

Să luăm, de exemplu, în discuţie purtarea recentă a celui care este sincer al dumneavoastră. Când poetul a întrebat: „Tu mă placi?“, eu am răspuns automat: „Bineînţeles că te plac“. Un răspuns politicos şi decent la o întrebare intimă a unui om care suferea şi, din cine ştie ce motiv, avea nevoie de un sprijin pentru moralul său. Pe care eu i l-am furnizat prosteşte.

Dacă aş spune adevărul, aş mărturisi că nu-l plac. Nu pot să zic că-l *detest*: pur şi simplu, nu simt nimic pentru el. Acesta e secretul meu şi, în niciun caz, nu i l-aş dezvălui. Am vorbit despre asta, pur şi simplu, ca să ilustrez modul în care evidenţa maschează adesea realitatea.

Mai cugetam încă cu amărăciune la bizareria firii omeneşti, când a sunat telefonul. Era aproape miezul nopţii şi un apel la această oră nu ridică moralul McNally-lor, de obicei. Primul meu gând a fost: cine a mai murit?

— Alo, am spus îngrijorat.

— Archy? Era o voce de femeie, pe care n-am putut-o identifica imediat.

— Da. Cu cine vorbesc?

— Ce gramatică elegantă! Meg Trumble.

M-am înviorat mai bine decât după o halbă de coniac.

— Meg! aproape am strigat eu. *Ce faci?*

— Foarte bine, mulţumesc. Nu te-am trezit din somn?

— Bineînţeles că nu. Sunt în punctul culminant al serii.

— Ei, am sunat şi mai devreme, dar cred că ieşiseşi. Ai fost cuminte, sper.

— Din păcate. Vorbeşti de la Regele Prusiei?

— Da, dar voi pleca mâine dimineaţă şi, sper, devreme. Voi fi în Florida joi.

— De-abia aştept, i-am mărturisit. Ascultă, dacă ajungi la timp, dă-mi un telefon ca să luăm masa împreună. Cred că după atâta umblet o să vrei şi tu să te odihneşti.

— Speram că vei spune asta, a mărturisit. Nici nu i-am spus lui Laverne când mă întorc; de cum ajung, îţi telefonez.

Ne vedem joi seara.

— Grozav, m-am bucurat.

A închis, iar eu am rămas zâmbind ca un idiot, cu ochii la telefonul care tăcea.

E incredibil ce efect a avut această convorbire telefonică asupra dispoziţiei mele sumbre. Imediat am devenit sigur că o voi salva pe Piersicuţa, că-l voi găsi pe ucigaşul Lydiei Gillsworth, că soarele va străluci cu toată puterea a doua zi şi că voi scădea în greutate cel puţin cinci pfunzi[22].

Când A. Pope a scris că speranţa înmugureşte mereu, l-a avut, evident, în minte pe A. McNally.

22 ? 0,453 kg.

OPT

Nu cred că am vorbit până acum despre pasiunea mea neobişnuită pentru pălării. Iubesc pălăriile. Când frecventam Facultatea de Drept de la Yale (scurt timp), purtam pălării din piele de căprioară şi de tweed, fedore, gambete şi o dată, într-o etapă de nebunie, fes. Toată această etalare era floare la ureche pentru Florida de Sud, aşa că, atunci când m-am întors la Palm Beach, am optat pentru şepci împletite, panamale, minunate sombrero de colonist, cu borul de cinci inci[23].

Recent am scris unui magazin de elită al unui pălărier din Danbury, Conn[24], şi i-am comandat trei berete de în de culoare albă, roșu-brun închis şi verde smarald. Au sosit luni dimineaţa şi mi-au făcut o plăcere deosebită. Erau atât de moi, încât le puteai înfăşura şi vârî în buzunarul de la spate, dar, când mi-am pus una şi am tras-o cu totul pe o parte, ştrengăreşte, am văzut că îmi dădea un aer irezistibil.

Am coborât târziu să iau micul dejun purtând bereta de culoare roşu-brun închis. Din fericire, tata plecase deja la birou aşa că nu a trebuit să-i îndur privirea neîncrezătoare. Mama mi-a aruncat o privire, a râs amuzată şi şi-a lovit palmele între ele.

— Archy, a exclamat ea, această beretă eşti *tu!*

Am fost atât de încântat de reacţia ei, încât am purtat bereta în timpul micului dejun, reprezentat de suc proaspăt de grep, trei felii din minunata pâine prăjită franţuzească a lui Ursi Olson, cu miere şi dulceaţă de caise, şi o cană mare de cafea. Îmi terminam a doua ceaşcă tocmai când *mater*[25] a remarcat, ca din întâmplare:

— Apropo, Archy, a telefonat Harry Willigan chiar înainte

---

23 ? 2,54 cm.

24 ? Prescurtare de la Connecticut.

25 ? Mamă *(lat.în orig.).*

să cobori. Ar vrea să-l suni cât poţi de repede. După voce, părea într-o dispoziţie îngrozitoare.

Draga mea mamă! Întâi, s-a asigurat că mi-am luat substanţialul mic dejun şi abia apoi mi-a dat ştirile rele. M-am dus în camera de lucru a tatii şi am sunat casa Willigan. Julie Blessington, fata în casă, a fost cea care a răspuns. M-am prezentat şi am rugat-o să-l cheme pe stăpân. Într-o clipă, clientul nostru ipohondru a fost la telefon şi a început să strige la mine.

Încurca în aşa fel cuvintele şi ţipa atât de tare, încât îmi era greu să prind motivul ieşirii lui ranchiunoase. Până la urmă, am descifrat că o a doua cerere de răscumpărare fusese găsită în dimineaţa aceea, strecurată pe sub uşa din faţă a Willigan-ilor.

— Când a fost găsită? am întrebat.

— Ţi-am spus deja – azi-dimineaţă.

— La ce oră dimineaţa?

— Foarte devreme. Când Ruby Jackson a coborât să pregătească micul dejun.

— Credeţi că a fost pusă în timpul nopţii?

— De unde dracu să ştiu? Tu eşti detectivul sau eu?

— Plic alb, simplu?

— Da, ca şi data trecută.

— Cine din casă a pus mâna pe el?

— Ruby a adus plicul. Eu am pus mâna pe plic şi pe scrisoarea dinăuntru.

— Nu mai lăsaţi pe nimeni să-l atingă, domnule Willigan. Ce spune scrisoarea?

— Piersicuţa plânge mereu. Biata mea. Dulcica. Îi e dor de mine.

— Aha, am aprobat. Şi altceva?

— Vor să fac un teanc de cincizeci de mii de dolari. Bancnote uzate, nemarcate, care să nu aibă numerele la rând, niciuna peste o sută.

— Şi instrucţiuni pentru livrare?

— Nimic. Trebuie să am banii pregătiţi. Îmi vor spune când şi cum vor ajunge la ei.

— Mai bine vin acolo să iau scrisoarea, am spus. Vă găsesc acolo, domnule?

— Nu, nu voi mai fi aici, a răspuns îndurerat. Am o întâlnire, sunt deja în întârziere. Îţi las scrisoarea la Laverne. O iei de la ea.

— Vă rog, spuneţi-i să nu o atingă.

— În regulă, în regulă, a zis supărat. Am să-i spun. Ascultă, Archy, ar trebui să te ocupi mai serios de această treabă. După cum văd eu, te cam învârţi în jurul cozii.

— Nu tocmai, am spus. Am o urmă deosebit de importantă despre care nu pot discuta la telefon.

— Da? s-a mirat el. Ştii, ori izbuteşti ceva, ori îmi angajez un detectiv *profesionist.* Aş putea să-mi retrag chiar afacerile de la McNally şi Fiul, dacă tot n-am niciun rezultat.

Cu această ameninţare directă, a trântit telefonul înainte de a-mi da posibilitatea de a răspunde. Răspunsul pe care îl aveam gata l-ar fi şocat pe tata. El crede că un răspuns blând stinge mânia. Uneori aşa se întâmplă. Alteori se cere o intervenţie mai susţinută.

Am urcat ca să-mi schimb bereta de roşu-brun închis cu cea albă, deoarece mă temeam că nu se asortează cu roşul de steag al Miatei. (Spiritul stă în detalii.) Apoi m-am îndreptat către domeniile Willigan-ilor. Spasmul meu de furie faţă de tratamentul insultător al clientului nostru era în declin, pentru că soarele ardea strălucitor, iar cerul arăta de parcă ar fi venit de la spălat. O zi splendidă!

Uşa haciendei Willigan a fost deschisă de un Leon Medallion, cu obrazul posomorât şi ochii tulburi de la cine ştie ce alergie care îl atacase în dimineaţa aceea.

— Altă notă pentru răscumpărare, Leon, am spus.

A dat din cap supărat.

— Bătrânul era într-o dispoziţie groaznică. Când se porneşte cu ţipetele, ca o furtună, eu dispar. Nu te poţi înţelege cu el.

— Trebuie să iau scrisoarea de la doamna Willigan. E acasă?

— E afară lângă piscină şi îşi prăjeşte rotunjimile. Ştiţi să ajungeţi acolo? Eu tot mai lustruiesc argintul ăsta, ’tu-i aia mă-sii, încerc să-l fac să lucească iar. Atmosfera aici e de groază printre obiectele de argint, alămuri şi bronz.

— Poate ar fi mai bine să facem totul din plastic, am sugerat.

S-a înroşit de fericire.

— Aşa e, prietene, m-a aprobat.

Nu era o exagerare declaraţia că Laverne îşi prăjeşte rotunjimile. Stătea întinsă pe un scaun tapiţat, aşezat la soare. Purta o fâşie de bikini care mi-a amintit imediat de un sul de la Parker House. În timp ce mă apropiam, şi-a ridicat capul. Era înţelept din partea ei să nu se ridice cu totul, de vreme ce îşi ţinea sutienul neîncheiat.

— Bună, Archy, m-a salutat călduros. Îmi place cascheta ta.

— Bereta, am corectat-o. Îţi mulţumesc. Sper că ţi-ai dat cu o cremă de plajă.

— Un ulei pentru copii, a precizat.

— Atunci n-ai să te rumeneşti, i-am explicat. O să te prăjeşti. Pot să-mi trag un scaun lângă line?

— Sigur, a aprobat ea. Şi dacă eşti băiat cuminte, te las să-mi dai cu ulei pe spate.

Ajunsese iar la acest ton şi mi-am dat seama că era o doamnă căreia îi plăcea să tachineze. Există un epitet aspru pentru femeile de acest fel – dar nu vreau să vă ofensez repetându-l.

Mi-am tras un şezlong mare lângă scaunul ei, dar nu la o distanţă care ar fi permis ungerea, ci într-un loc de unde îi puteam vedea faţa.

— Încă o scrisoare de la răpitorii pisicii, am spus.

— Aşa-i. Harry mi-a spus să ţi-o dau ţie. E în hol pe taburet. Îi cer să pregătească banii.

— Aşa înţeleg şi eu. Îmi imaginez că scrisoarea următoare va cuprinde instrucţiunile pentru efectuarea schimbului.

— Archy, ai vreo idee despre cine ar fi putut-o fura pe Piersicuţa?

— Câteva indicii slabe, am spus, nimic bine definit. Laverne, mi-a venit o idee fantezistă să încerc cu tine o experienţă. Tu ştii ce înseamnă medium?

Avea faţa pe jumătate ascunsă în scaunul tapiţat şi nu i-am putut vedea reacţia.

— Sigur, a spus cu voce înăbuşită. Oameni despre care se

crede că văd şi într-o altă lume. Ei pretind că pot prezice viitorul şi alte chestii de-astea.

— Chestii ca, de exemplu, localizarea unor persoane sau obiecte dispărute, am insistat. Ideea mea este să iau legătura cu un medium local şi să văd dacă el sau ea poate avea o viziune despre locul unde se află Piersicuţa acum.

Laverne şi-a ridicat capul să mă privească, având o expresie a feţei pe care nu am putut-o descifra.

— N-am mai auzit aşa ceva, a spus. Doar nu crezi în vrăjitorii?

— Nici nu cred, nici nu resping. Dar merită să încercăm, n-ai spus chiar tu?

— Nu, eu n-am spus, s-a exprimat ea cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o vehemenţă excesivă. Asta e o nebunie. Nu face aşa ceva, Archy. Dacă Harry descoperă că te-ai dus la cineva care ghiceşte în frunze de ceai sau ce-or mai fi făcând ăştia, o să vă concedieze pe amândoi, pe tine, şi pe tatăl tău.

— Aşa e, am spus cu regret. Sunt sigur că ai dreptate. Aşa cum spuneam, era o idee trăsnită. Mai bine o uit.

— E foarte înţelept, a zis, lăsându-se înapoi în scaun. Apropo, am veşti de la Meg. Se întoarce săptămâna asta. Şi-a găsit un apartament în Riviera Beach. Ţi-ar plăcea să o revezi, Archy?

— Bineînţeles. Este o doamnă foarte atrăgătoare.

Capul i-a apărut iar; de data asta, mi-a zâmbit.

— Cred că e cazul să faci o mişcare spre ea, m-a îndemnat. Mi se pare că Meg e gata pentru asta.

M-am bucurat că Meg nu-i povestise *nimic* lui Laverne.

— Laverne! i-am spus, ca şi cum aş fi fost surprins. E sora ta!

— Tocmai de-asta aş vrea să se mai distreze şi ea. Ajut-o să mai facă şi ea o pauză, dragă. N-o să-ţi fie greu. Doar ca să vă amuzaţi.

— Nu ştiu, am spus nesigur. Nu cred că se uită ea la mine.

— Încearcă, m-a îndemnat Laverne. Ei o să-i facă foarte bine. Îmi dau seama că e prea slabă, dar adu-ţi aminte: cu cât osul e mai aproape, cu atât mai dulce e carnea.

Da, aşa *a spus.* Exista oare în Palm Beach o femeie mai

vulgară decât ea? Dacă exista, eu n-o ştiam şi nici nu doream s-o cunosc.

— O iau cu titlu de informaţie, am spus şi m-am ridicat. Mai bine iau scrisoarea, să văd cum mă poate ajuta la găsirea răpitorilor.

— Şi nu te mai gândeşti deloc la mersul la un medium?

Primele două reguli pentru ca o minciună să aibă succes sunt: să fie concisă şi să nu se repete. Bazaţi-vă pe mine; sunt expert. Laverne era în mod evident o amatoare în şmecherii.

— Uitasem deja, am asigurat-o. Nu sta prea mult în soare, altfel o să ţi se ia pielea.

Replica ei nu poate fi redată pe motivul că ar putea fi citită de tineri impresionabili şi bătrânei inocenţi.

Am găsit cea de a doua notă de răscumpărare pe taburet, în hol. Am prins-o, cu grijă, de colţuri şi am făcut-o să alunece în buzunarul jachetei. Nu era nimeni prin preajmă, aşa că am ieşit şi m-am îndreptat cu maşina spre casă, zâmbind încă la comentariul final făcut de Laverne şi întrebându-mă de ce considera necesar să ascundă relaţia cu soţii Gloriana.

Acasă, m-am dus direct în camera mea, m-am aşezat la pupitru şi mi-am aşezat pe nas ochelarii de citit. Am desfăcut cu grijă a doua scrisoare şi am examinat-o. Am văzut că fusese tipărită în acelaşi mod ca şi prima şi ca misivele primite de Lydia Gillsworth. Marginea din partea dreaptă se confirma. Cerneala şi felul hârtiei păreau identice la toate scrisorile.

Mesajul în sine era aşa cum spusese Harry Willigan. M-am amuzat citind menţiunea că Piersicuţa era în bună stare, dar că plângea mereu. Era pusă intenţionat pentru a-i sfâşia sufletul proprietarului pisicii, care putea avea personalitatea dragonului Komodo, dar era plin de dragoste pentru acel animal nesuferit.

Am pus a doua notă de răscumpărare peste fotocopia primei, le-am pus într-un plic de manila şi am ieşit din nou. De data asta, mi-am lăsat bereta cea nouă acasă, dar mi-am luat cu mine ochelarii de citit, puşi într-un toc frumos, lucrat

în *petit point*[26] pe care mi-l făcuse mama şi mi-l dăruise la a treizeci şi şasea aniversare.

Înainte de a pleca, am telefonat doamnei Trelawney, secretara particulară a tatii. Am întrebat-o dacă îl poate convinge pe şef să-mi acorde cel puţin cincisprezece minute din programul rigid întocmit al zilei. Am rămas să aştept cât s-a dus ea să întrebe. S-a întors ca să-mi spună că Maiestatea sa se aplecase cu bunăvoinţă spre cererea mea, cu condiţia să ajung acolo exact la unsprezece şi treizeci.

— Am şi plecat, am asigurat-o.

Clădirea McNally din Royal Palm Way este un edificiu din sticlă şi otel inoxidabil – atât de modern, încât mi se strepezesc dinţii. Dar e incontestabil impresionant – şi de asta tata aprobase planul arhitectului, deşi ştiu că ar fi preferat un conac georgian *faux.*

Dar stăpânul dăduse un anume stil biroului său particular. *Acesta* era lambrisat cu stejar şi mobilat într-un mod care ar fi obţinut aprobarea chiar a lui Oliver Wendell Holmes. Principala atracţie era o masă de lucru cu capac-rulou – una originală, nu o reproducere – care avea, numărate de mine, treizeci şi şase de firide şi patru compartimente secrete pe care le ştiam eu.

Când am intrat, tata stătea în faţa frumoasei piese antice, arătând el însuși ca un frumos obiect de artă vechi. M-a privit, iar eu eram fericit că îmi lăsasem acasă bereta de in.

— E o problemă care nu mai putea aştepta? m-a întrebat.

— Da, domnule, am răspuns. După părerea mea, este o problemă care nu admite amânare.

Nu mă întrebaţi de ce, dar, în prezenţa lui, încep câteodată să vorbesc precum personajele din preaiubitul lui Dickens. Îmi dădusem seama mai demult, dar nu mă puteam corecta. Păream un cuplu de avocaţi discutând *Jarndyce vs. Jarndyce.*

— Harry Willigan a primit a doua scrisoare pentru răscumpărare de la răpitori, i-am povestit.

— Eram încunoștințat de aceasta, mi-a spus iritat. Willigan mi-a telefonat dimineaţă. Într-o proastă dispoziţie, ca de obicei.

---

26 ? Punct mic *(fr.în orig.).*

— Da, domnule, am fost eu de acord, dar nu cred că aţi văzut cele două scrisori. Le-am adus pe amândouă. Prima este o fotocopie, a doua e originalul. Vă rog, aruncaţi o privire asupra lor, tată.

Le-am întins pe masa de lucru. Rămânând în picioare, s-a aplecat să le examineze. Nu i-a trebuit mult ca să prindă esenţialul. I-am simţit scurta oprire a respiraţiei, apoi s-a îndreptat şi s-a uitat la mine.

— Par să semene cu scrisorile de ameninţare primite de Lydia Gillsworth, a spus împietrit.

— E mai mult decât o asemănare, i-am atras atenţia, e acelaşi instrument de scris. Marginea din partea dreaptă. După câte se pare, aceeaşi cerneală şi aceeaşi hârtie.

A tras aer adânc în piept şi şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Unde sunt acum scrisorile lui Gillsworth?

— La sergentul Rogoff. Le va trimite pentru analiză laboratorului FBI.

— El ştie despre aceste scrisori?

— Din câte ştiu eu, nu. Nu i-am spus nimic despre dispariţia Piersicuţei.

Cu mâinile încă în buzunare, a început să se plimbe încet prin birou.

— Uite cum văd eu lucrurile, a spus. Clientul ne-a interzis clar să aducem răpirea la cunoştinţa poliţiei.

— Iar noi suntem obligaţi să respectăm dorinţele clienţilor noştri şi să le urmăm instrucţiunile, am adăugat. Dar acţionând astfel, împiedicăm investigaţia oficială a omuciderii, nu-i aşa? Ascundem că toate scrisorile au fost făcute la acelaşi procesor de cuvinte sau la aceeaşi maşină electronică de scris, ceea ce cred că e limpede.

S-a oprit din plimbarea prin cameră şi m-a privit.

— Crezi că au fost compuse de aceeaşi persoană?

— Cred că s-ar putea.

A tăcut un moment. Apoi:

— Nu-mi place, Archy; nu-mi place deloc. Ca funcţionar al tribunalului, n-am chef să fiu pus în situaţia de a fi acuzat că am ascuns o probă.

— Poate una vitală, am precizat. În cercetarea unei crime

deosebit de violentă.

Şi-a scos o mână din buzunar şi a început să tragă de mustaţa-i groasă, semn că era tulburat. Când e fericit, şi-o mângâie.

— Pot să vă dau o idee, tată?

— Poţi.

— Cred că datoria civică şi morală depăşesc în cazul acesta consideraţiile etice. Cred că *trebuie* să anunţăm poliţia despre scrisorile Willigan-ilor. Poate că n-au nimic de-a face cu ucigaşul doamnei Gillsworth, dar nu putem miza pe această eventualitate. Permiteţi-mi să le arăt sergentului Rogoff, doar lui. Am să accentuez necesitatea unei discreţii absolute din partea lui. Al nu este o gură spartă, sunt sigur. Mă gândesc că am putea chiar paria că Willigan nu va afla niciodată că am înştiinţat poliţia despre răpirea pisicii.

— Nu este vorba atât de Willigan, cât de răpitori. Dacă aceştia află că poliţia a fost informată, e posibil să pună în aplicare ameninţarea de ucidere a Piersicuţei. Şi atunci McNally şi Fiul va fi ţinta unei reclamaţii, pentru neglijenţă în serviciu, făcută de clientul nostru certăreţ. Ne va fi greu să ne explicăm conduita: o nerespectare clară a confidenţialităţii.

Am tăcut amândoi, meditând asupra ramificaţiilor problemei. Bineînţeles, hotărârea nu o puteam lua eu. Cum tata avea să suporte consecinţele, ar fi fost o impertinenţă din partea mea să îl influenţez în vreun fel.

— Foarte bine, a spus în cele din urmă. Arată scrisorile lui Willigan sergentului Rogoff, explică-i împrejurările în care a fost răpită pisica şi încearcă să-l convingi că viitorul Piersicuţei depinde de cât va fi el de precaut. S-a oprit şi a zâmbit strâmb. Nu-i spune nimic despre viitorul firmei McNally şi Fiul.

— Îl voi convinge, am spus, adunând scrisorile. Cred că aţi luat cea mai potrivită decizie, tată.

— Îţi mulţumesc, Archy, a spus cu gravitate. Sunt bucuros că mă aprobi.

Cred că ăsta era chiar adevărul. Ironia nu este punctul forte al tatii.

Ieşeam prin anticamera biroului, când doamna Trelawney mi-a făcut semn să mă apropii de masa ei de lucru. Secretara tatii este una dintre favoritele mele, o doamnă frumoasă şi fermecătoare, cu o perucă cenuşie care nu i se potriveşte şi o înclinare spre glume indecente. Ea a fost prima care mi-a povestit-o pe cea despre americanul, englezul şi francezul care sunt în vizită la… dar mă depărtez de subiect.

— De ce te mai ţii, tinere McNally? m-a întrebat acuzatoare. Faci curte femeilor măritate? Şi dacă o faci, de ce nu sunt eu prima pe listă?

— Nu fac curte, am asigurat-o, dar, dacă aş face-o, tu ai fi prima, ultima şi pentru totdeauna. Dar, draga mea, spune-mi exact ce-ai auzit despre mine?

S-a uitat pe o hârtie unde notase un mesaj telefonic.

— În timp ce erai cu tatăl tău, ai fost căutat de o doamnă Irma Gloriana, care a cerut să-ţi vorbească ţie personal. După voce, mi-am dat seama că are „o anumită vârstă“. Insistă să o suni imediat. Ce se petrece, Archy?

— O relaţie profesională, am precizat trufaş. Se întâmplă că doamna este acupuncturistă.

Doamna Trelawney a râs şi mi-a înmânat mesajul.

— Sunt bucuroasă că te înţeapă şi pe tine cineva, a spus.

Intenţionasem să-l sun pe sergentul Rogoff de cum aveam să fiu în biroul meu, dar apelul doamnei Irma Gloriana părea mai important şi mai interesant. M-am aşezat la masa de lucru şi am format numărul, apăsând cu putere. Nu era, am observat, numărul de la biroul soţilor Gloriana de pe Clematis Street.

La al doilea apel, am primit răspuns.

— Familia Gloriana, a rostit tăios o femeie. O voce adâncă, foarte puternică, cu un timbru dur. Un glas apropiat de al unui marinar bătrân.

— La telefon Archibald McNally, m-am prezentat. Sunteţi doamna Irma Gloriana?

— Dumneavoastră sunteţi, domnule McNally, a spus, iar tonalitatea s-a mai îmblânzit un pic. Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns atât de prompt. Hertha m-a informat că vreţi să aranjaţi o şedinţă particulară.

— Aşa este, am spus, în timp ce mă minunam de vocea atât de adâncă, încât suna ca un tunet.

— Prefer să-i cunosc personal pe noii clienţi înainte de a face planuri. Trebuie să înţelegeţi că mulţi clienţi care ni se adresează, pur şi simplu, nu pot fi ajutaţi de talentul unic al Herthei. Economisim o bună parte de timp – iar clienţii o sumă bună de bani, bineînţeles – dacă putem sta de vorbă în prealabil, timp în care descriu exact ce se petrece în timpul şedinţelor noastre, ce dorim să realizăm şi ce nu putem obţine. Trebuie să ştiu ce doriţi dumneavoastră să realizaţi. Sunt încredinţată că această probă preliminară nu vă jigneşte, domnule McNally.

— Deloc, am spus. Înţeleg de ce…

— Vedeţi, m-a întrerupt, suntem uneori consultaţi de oameni care doresc imposibilul sau care sunt mânaţi de o curiozitate deşartă şi nu sunt cu adevărat interesaţi de a împărtăşi adevărul spiritismului.

— Pare a fi…

— Mai sunt şi unii care vin chiar ca să-şi bată joc, mi-a mărturisit posomorită. Nora mea e mult prea sensibilă şi vulnerabilă pentru a fi obligată să facă faţă necredinţei stupide şi arogante.

— Vă asigur că…

— Când să vă aştept, domnule McNally? m-a întrebat.

— Aş putea veni chiar acum, doamnă Gloriana, am spus. Aş ajunge acolo în jumătate de oră.

— E bine, a spus cu asprime. Notaţi, vă rog, adresa. Trebuie să fiţi, de asemenea, prevenit că în această casă nu se fumează.

Aşa că, am notat adresa, am închis şi imediat mi-am aprins o ţigară. Am fumat-o până la capăt, înainte de a mă aventura spre întâlnirea cu zgripţuroaica dotată cu o voce ca sirena pentru ceaţă.

Pe drumul peste pod, spre Palm Beach West, am încercat să înţeleg ceea ce îmi spusese doamna Irma Gloriana. Insistenţa ei de a controla în prealabil viitorii probabili clienţi mi se părea suspectă. De ce trebuia mediumul şi anturajul ei să cerceteze motivele clienţilor potenţiali? Posibilitatea de a plăti tariful cerut părea a fi singura

condiţie necesară.

Atunci am înţeles că toată nebunia era bine organizată. Doamna Gloriana voia să ştie ce speram să obţin la şedinţă. Să presupunem că îi spuneam că doresc să iau legătura cu spiritul lui sir Thomas Crapper. Preveniţi astfel, Irma, Frank şi Hertha puteau descoperi cu uşurinţă că persoana în chestiune fusese inventatorul closetului şi puteau chema un spirit familiarizat cu lucrările la această faimoasă invenţie.

Aceste discuţii preliminare i-ar fi putut dezvălui nume, date, chiar amănunte personale intime, care aveau să aibă o mare valoare pentru a convinge adunarea că mediumul are daruri psihice extraordinare.

Trebuie să admit că acesta era un punct de vedere destul de incorect cu privire la puterile extrasenzoriale. Dar în acea etapă a cercetării, un dram de cinism era justificat. „Nevinovat până la dovedirea vinovăţiei“ este piatra unghiulară a legii noastre. Dar mulţi detectivi, printre care mă număr şi eu, preferă dictonul: „Vinovat până la dovedirea nevinovăţiei“. Numai aşa pot fi descoperiţi criminalii.

Clădirea în care locuia familia Gloriana nu era aşa „sărăcăcioasă“ cum o descrisese Al Rogoff, dar nu era nici Trump Plaza, fireşte. Avea o eleganţă apusă, mirosuri de bucătărie pe holuri şi covoare roase.

Doamna care mi-a deschis uşa apartamentului 1102 era aşa cum mi-am imaginat-o, cu şolduri masive, dar mai mult musculoasă decât grasă. Avea o masivitate impresionantă: un cap mare pe care îl ţinea ţeapăn pe un gât gros. În concluzie, o femeie voluntară.

Dar mai avea ceva pentru care nu eram pregătit: senzualitatea atât de evidentă, încât o puteai mirosi. O exprimau, cred, buzele roşii pline, părul negru strălucitor, încâlcit ca un coş cu şerpi, pieptul bogat şi o anume provocare legată de felul în care se mişca. Îţi venea uşor să-ţi închipui că sub rochie, un înveliş voluminos din nylon înflorat, era goală.

Mi-a strâns mâna cu fermitate şi m-a invitat să mă aşez într-un fotoliu acoperit cu un brocart uzat. M-a întrebat dacă vreau un ceai cu gheaţă. I-am spus că ar fi binevenit şi,

cât s-a dus după el, am avut posibilitatea de a examina apartamentul – sau cel puţin camera de zi în care mă aflam.

Era un loc îngrozitor, culorile erau şterse, mobila îngrămădită. Îţi venea greu să crezi că aceasta era casa sincerei Irma, spilcuitului Frank, a delicatei Hertha. Nimic nu mărturisea luxul sau măcar confortul. Erau nişte oameni ambiţioşi; acest apartament întunecos era o locuinţă temporară, care trebuia suportată până ce aveau să obţină ceva mai bun.

Doamna Gloriana s-a întors cu ceaiul meu cu gheaţă – nimic pentru ea – şi s-a aşezat, cu faţa la mine, pe o sofa vopsită în galben-brun. N-a mai pierdut timpul cu introduceri.

— Crezi în spiritism, domnule McNally? a întrebat.

Am luat o înghiţitură de ceai. Avea aromă de mentă şi era chiar bun.

— Oricum, sunt mai mult un autodidact, am mărturisit. Citesc despre asta atât cât sunt în stare.

— A, şi ce citeşti?

Am menţionat titlurile a două cărţi pe care doamna Gillsworth mi le împrumutase.

— Foarte bine, a spus Irma Gloriana aprobator. Dar trebuie să-ţi dai seama că ele nu înseamnă decât învăţătură. Adevărata încredere vine din inimă şi din suflet.

— Înţeleg asta, am zis, temându-mă că voi fi convertit şi îngrozindu-mă de perspectivă. Dar ea a părăsit subiectul convertirii mele.

— Hertha mi-a spus că i-ai cerut ajutorul să-ţi găseşti pisica pierdută.

— Pisica unui prieten.

— Ea te poate ajuta. Nora mea are puteri mediumnice surprinzătoare. Ai vrea să întrebi despre pisică la şedinţa de spiritism?

— Nu, am spus, altceva. Sper să primesc un mesaj de la Lydia Gillsworth. Sunt sigur că o cunoaşteţi şi ştiţi ce i s-a întâmplat.

Expresia nu i s-a schimbat.

— Bineînţeles că o ştiu pe Lydia. Un suflet sensibil. A participat aici la şedinţă în seara în care a fost omorâtă. O

moarte brutală, fără sens.

— Da, am aprobat. Aşa a fost. Credeţi că există posibilitatea ca Hertha să intre în contact cu spiritul Lydiei Gillsworth?

— Posibilitatea există totdeauna, a spus, apoi a adăugat cu fermitate: Dar noi nu putem oferi nicio garanţie, natural. Ai dori să o întrebi pe Lydia cine e ucigaşul?

— Da, asta e ce intenţionez.

— Merită să încercăm, a spus pe gânduri. Hertha a participat în trecut la câteva cercetări ale poliţiei. Cu un oarecare succes. Trebuie să mai spun că taxa noastră de bază pentru şedinţă e de cinci sute de dolari, domnule McNally. Dar, de obicei, ea se împarte la participanţi. Cum, de data asta, nu veţi participa decât dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră, cred că o taxă de două sute de dolari ar fi mai echitabilă. Vă convine?

— Întru totul, am răspuns. Acceptaţi şi cărţi de credit?

— O, da. Prietenul care vă va întovărăşi – e bărbat sau femeie?

— Femeie.

— Îmi puteţi spune numele ei, vă rog? Numerologia e specialitatea mea. Mă distrez transformând numele în echivalentul lor cifric şi alcătuind profiluri psihice.

— Numele ei este Margaret Trumble.

— Locuieşte în zonă?

Atunci mi-am dat seama că îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala – fără discuţie, asta era.

— S-a mutat de curând, am zis.

— Avem atâţia refugiaţi din nord, nu-i aşa?

Dacă se aştepta să-i divulg oraşul natal al lui Meg Trumble, am dezamăgit-o; am dat, pur şi simplu, din cap.

— Fiul meu mi-a spus că lucraţi pentru o firmă de avocaţi, domnule McNally.

— Da, McNally şi Fiul. Tata este avocat.

— Dumneavoastră nu?

— Regret, nu, am spus, incapabil să-mi iau ochii de la gâtul ei gol cu pielea atât de fără defect, atât de fragedă, încât îmi venea să o învineţesc cu un sărut.

— Şi ce faceţi dumneavoastră la McNally şi Fiul?

Încă nu ajunsese la al treilea nivel. Să zicem al doilea.

— Mai mult cercetare, i-am răspuns. De obicei, treburi plicticoase.

Mi-am terminat ceaiul cu gheaţă, dar nu s-a oferit să-mi reumple paharul.

— O cunoaşteţi de mult pe Lydia Gillsworth? m-a întrebat.

— De câţiva ani. Ea şi soţul ei ne-au fost clienţi. Şi, de asemenea, vecini.

— Îl cunosc pe Roderick Gillsworth. A luat parte, împreună cu soţia, la câteva dintre şedinţele noastre. Cu fosta lui soţie, vreau să zic. L-am găsit foarte inteligent, e un creator. Un poet, vă daţi seama.

— Da, ştiu.

— A fost atât de amabil, încât mi-a dat câteva volume din poemele lui cu autograf. I-aţi citit opera, domnule McNally?

— În parte, am spus precaut.

— Ce părere aveţi despre poezia lui?

— Ah, am exclamat. Păi, foarte cerebrală.

— Aşa este, a rostit, vocea ei adâncă răsunând. Dar eu cred că e mai mult decât un intelectual. În poemele lui simt un spirit sălbatic, primitiv, care se luptă pentru a se libera.

— S-ar putea să aveţi dreptate, am spus cu diplomaţie, gândindu-mă că nu mai auzisem aşa o trăsnaie. Roderick Gillsworth un spirit sălbatic, primitiv? Bine. Atunci eu sunt Vlad Ţepeş.

S-a ridicat în picioare, o făptură fără schelet care nu se prăbuşea.

— Am să încerc să aranjez o şedinţă pentru sfârşitul săptămânii, domnule McNally. Am să vă anunţ cu cel puţin o zi înainte. E suficient pentru dumneavoastră?

— Bineînţeles, am răspuns. Aş vrea să vorbesc înainte cu nora dumneavoastră, poate că recepţionează vreo altă informaţie despre Piersicuţa.

— Piersicuţa?

— Pisica pierdută.

Pe neaşteptate, a zâmbit, un surâs ştrengăresc care o făcea să pară mai tânără. Şi mai atrăgătoare, trebuie să adaug.

Ezit să folosesc adjectivul „seducătoare“ la descrierea

vreunei femei, dar cred că nimănui nu i se potrivea aşa de bine ca Irmei Gloriana. N-aş vrea să insinuez că purtarea ei era deliberată pentru a ademeni; dar nu pot crede că era cu totul străină de atracţia fizică pe care o emana. Dar poate era. Oricum ar fi, radia o sexualitate puternică şi mocnită, imposibil de ignorat.

— Piersicuţa, a repetat. Un nume fermecător. Pisica e fermecătoare?

— Pisica e de groază, am spus, şi de data asta a râs tare, un hohot bubuitor. Dar prietenul meu o iubeşte, am adăugat.

— Iubire, a spus, deodată serioasă. Ce sentiment inexplicabil, nu-i aşa, domnule McNally?

— Aşa e, am rostit şi strângerea ei de mână de la plecare a fost blândă şi caldă, absolut diferită de cea puternică şi rece cu care mă întâmpinase.

M-am întors cu maşina la birou şi, în drum, am încercat să-mi limpezesc impresiile despre Irma Gloriana. Al Rogoff îi spusese la început „o codoaşă dură“ şi acum îi înţelegeam reacţia. Eu consider că e mai mult decât atât: o femeie profundă, ale cărei contradicţii nu le pot prinde deocamdată. Am simţit că juca un rol, dar, care era scenariul, n-aveam idee.

Primul lucru pe care l-am făcut, la întoarcerea în clădirea McNally, a fost să-i telefonez sergentului Rogoff. Nu era acolo, aşa că mi-am lăsat numele şi numărul, rugând să mă sune el cât mai repede cu putinţă.

Apoi am coborât, pe scările din dos, la departamentul pentru proprietăţi imobiliare de la etajul al doilea. Această secţie a firmei noastre sfătuieşte clienţii în achiziţia sau vânzarea proprietăţilor comerciale sau terenurilor. Acordă, de asemenea, asistenţă în negocierea caselor particulare, ajută la instituirea ipotecilor şi îi reprezintă pe clienţii care lichidează.

Şeful departamentului era doamna Evelyn Sharif, o doamnă veselă, măritată cu un libanez care vindea carpete orientale pe Worth Avenue. Evelyn era în concediu de maternitate (aştepta gemeni!), aşa că am vorbit cu adjunctul ei, Timothy Hogan, un irlandez care purta

costume italieneşti, cămăşi englezeşti, cravate franţuzeşti şi pantofi spanioli. Naţiunile Unite pe picioare.

I-am explicat lui Tim ce voiam: toate informaţiile pe care le putea obţine despre biroul soţilor Gloriana din Clematis Street şi despre locuinţa de lângă Currie Park. În asta intra: chiria, durata contractului de închiriere, mijloacele de trai, preţul de achiziţie al apartamentului, dacă îl deţin sau dacă l-au închiriat şi referinţele pe care le-au depus.

— Eşti sigur că nu vrei şi numele dentistului lor? m-a întrebat Hogan.

— Ştiu că o să ai treabă cu astea, Tim, i-am spus, dar vezi şi tu ce poţi face, da?

— Ce legătură are asta cu mine? m-a întrebat în continuare.

— Eu nu i-am spus bătrânului că vindeai bilete de loterie irlandeză în timpul serviciului.

— Asta se cheamă jecmănire.

— Oare? Aş fi jurat că e şantaj. Orice-ar fi, pune-te pe treabă, Tim.

Înapoi, în cămăruţa mea, am început să telefonez băncilor, caselor de misitie şi agenţiilor de acordare a creditelor. Majoritatea oamenilor pe care i-am deranjat erau colegi cu mine, membri ai Clubului Pelican şi singurul preţ pe care urma să-l plătesc pentru aflarea situaţiei financiare a soţilor Gloriana a fost promisiunea unei cine la Pelican.

Era târziu după-amiază când mi-am terminat telefoanele. Un zgomot înăbuşit dinspre burtă mi-a amintit că, în afara micului dejun, singurul aliment pentru întreaga zi îmi fusese un pahar de ceai cu gheaţă şi o ţigară. M-am îndreptat spre uşă, gândindu-mă să fac o haltă ca să ciugulesc ceva într-o bodegă, când sunetul strident al telefonului m-a chemat înapoi, la masa de lucru. Era sergentul Rogoff.

— Telefonez de la aeroport, mi-a explicat. Tocmai am luat legătura cu sediul şi de acolo mi-au spus că m-ai căutat.

— Ce faci la aeroport? l-am întrebat. Pleci în Pago-Pago?

— Nici gând, a răspuns. De fapt, am vrut să mă asigur că Roderick Gillsworth a luat avionul. Să ducă sicriul în nord.

— Şi a făcut-o?

— Da, a plecat. Sunt puţin nelinişti că l-am lăsat să se

ducă, dar a jurat că va fi înapoi în două zile. Ar face bine să se ţină de cuvânt, altfel voi fi muştruluit, clasa întâi, pentru că l-am lăsat să plece.

— Al, să nu-mi spui că îl mai suspectezi încă?

— Nu, dar este un martor fizic, nu-i aşa?

— Cum ţi s-a părut că arăta?

— După cum l-am văzut, era cam mahmur.

— Ai o vedere de vultur, i-am mărturisit. Când l-am părăsit aseară, băutura i se urcase la cap, ca şi cum prohibiţia l-ar fi aşteptat după colţ. Ascultă, Al, vreau să-ţi vorbesc.

— Asta şi facem.

Am oftat.

— Vrei să fiu mai precis? Foarte bine, voi fi precis. Este extrem de urgent să mă întâlnesc cu tine, sergent Rogoff, căci am nişte scrisori pe care vreau să ţi le arăt şi care sunt poate importante pentru cercetarea noastră de omucidere în curs. Deci, ce răspunzi?

— Ce scrisori?

— Al, o să mă omori.

— Chiar cu plăcere.

NOUĂ

Al mi-a spus că voia să se ducă la Gillsworth acasă să vadă dacă poetul încuiase când plecase. I-am propus să ne întâlnim peste o oră.

— Nu te grăbi, m-a liniştit el. Eu nu plec de acolo.

Mi s-a părut bizar ceea ce-mi spusese, dar n-am comentat. Am înşfăcat plicul cu scrisorile Willigan-ilor şi am coborât cu ascensorul în garajul nostru subteran. I-am făcut un semn cu mâna pazniculuı şi am băgat-o pe Miata în galop spre casă.

Prin castelul McNally nu era nimeni, aşa că am intrat pe furiş în bucătărie, am pus pe o chiflă acră de secară o felie de salam condimentat cu un muştar destul de picant ca să vă dea lacrimile în ochişorii dumneavoastră de copii nevinovaţi. Mi-am stins focul cu o halbă de bere Buckler, fără alcool, apoi am urcat în goană scările, ca să iau cheile casei Gillsworth pentru cazul că ajungeam înaintea lui Rogoff.

Când am ajuns acolo, o maşină de poliţie se afla deja parcată pe aleea pentru maşini, iar uşa din faţă era deschisă. Am intrat şi am strigat:

— Al?

— Aici, a răcnit şi l-am găsit tolănit într-un fotoliu înflorat, în camera de zi, unde fusese ucisă Lydia. Nu-şi scosese şapca şi fuma una din havanele lui mari.

— Simte-te ca acasă, i-am spus.

— Am realizat asta deja, mi-a replicat. Hai să vedem scrisorile acelea josnice de care vorbeai.

I-am întins plicul.

— Prima scrisoare primită de Harry Willigan o am în fotocopie. A doua, în original. Atinge-le cu grijă; s-ar putea să aibă amprente pe ele.

A citit cu răbdare amândouă scrisorile, în timp ce eu

tândăleam pe o canapea de răchită şi fumam o English Oval. Apoi a ridicat privirea spre mine.

— Aceeaşi hârtie, a spus. Pare a fi aceeaşi cerneală, acelaşi caracter al literelor, chiar aceeaşi margine pe partea dreaptă.

— Aşa e, l-am aprobat. Motivul pentru care nu ţi le-am arătat înainte este că nu ne-a permis clientul. Îl ştii pe Willigan?

— Îl ştiu, a spus el, zâmbind. Un măgar fără pereche.

— De acord, m-am bucurat. Şi dacă va afla că ţi-am vorbit despre răpirea pisicii, ne va deveni fost client şi probabil va acţiona în judecată McNally şi Fiul pentru acţiuni ilegale. Al, vrei să ai grijă să nu afle nimeni nimic? Tata ştie că ţi-am arătat scrisorile; el a hotărât să o facem. Tot ce-ţi cerem, în schimb, este o discreţie totală.

— Sigur, a spus el. Sunt bun pentru asta. Ce-ai întreprins ca să găseşti acea pisică blestemată?

— Nu mare lucru, am spus. Dar ceva tot am făcut – şi o să-ţi vină probabil să râzi: m-am dus la Hertha Gloriana, mediumul, şi i-am cerut ajutorul pentru a o localiza pe Piersicuţa.

N-a râs.

— Nu-i aşa de rău, a admis. Copoii nu vor să recunoască, dar mediumii şi cei dotaţi parapsihologic sunt consultați mai mult decât îţi închipui. Cel mai des în cazuri de dispariţie a unor persoane. Ce ţi-a spus?

I-am repetat descrierea camerei unde Hertha o vizualizase pe Piersicuţa şi unde animalul era prizonier.

— Nu mi-a putut localiza clar locul, dar mi-a spus că va continua să încerce. Crezi că între aceste cereri de răscumpărare şi omorârea Lydiei Gillsworth este vreo legătură?

— Cu siguranţă, a spus el. Scrisorile seamănă prea mult, ca să crezi în coincidenţe. Le duc şi pe acestea la FBI şi cer să fie comparate. Pun rămăşag că sunt scrise toate la aceeaşi maşină.

— Ce facem acum?

— Nimic, până ce primim raportul de la FBI. Dacă Willigan primeşte instrucţiuni în legătură cu livrarea celor

cincizeci de mii, anunţă-mă şi o să încercăm să aranjăm o cursă. Mă întreb dacă în locul acesta există ceva de băut.

M-am dus în bucătărie şi am găsit sticla mea de votcă Sterling, în frigider. Mai era în ea cam o treime de votcă. Am adus-o în camera de zi împreună cu două pahare, apoi am mai făcut un drum după o tăviţă cu cuburi de gheaţă şi o cană mare cu apă.

— Serveşte-te, l-am invitat pe Rogoff. E din beciurile McNally; i-am împrumutat-o lui Gillsworth seara trecută, când se usca de sete.

Ne-am preparat fiecare băutura şi ne-am uitat în jur. Era cu adevărat o cameră foarte atrăgătoare şi confortabilă – dacă nu luai seama la petele de sânge care nu fuseseră încă şterse sau acoperite cu vopsea.

— Acel baston a omorât-o, a spus sergentul. Spuneai că doamna Gillsworth ţi-l arătase.

— Aşa e.

— L-ai atins?

— Nu, îl ţinea în mână, în timp ce-mi povestea despre el.

— Băţul are o mulţime de amprente pe el, a zis Al. Ale ei, ale lui Gillsworth, ale altora.

— Probabil ale anticarului care i l-a vândut.

— Probabil şi pe cele ale altor clienţi care l-au atins în magazin. Dar mai are ceva interesant. Expertul nostru în amprente spune că a găsit şi unele făcute de cineva care purta mănuşi de latex.

— Ucigaşul?

— Aşa s-ar părea, nu-i aşa? Amprentele latexului se aflau peste cele vechi, aşa că mi-am imaginat că ele au fost făcute ultimele.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— La niciuna – dacă nu cumva vezi tu vreun tip care poartă mănuşi de latex la Clubul Pelican.

— Chirurgii folosesc aşa ceva.

— Şi vopsitorii de case, spălătorii de geamuri, indivizii care freacă duşumelele, dentiştii şi prietenosul tău vecin proctolog. Cum mai merge cu familia Gloriana?

— Organizează o şedinţă particulară pentru mine, în această săptămână. Irma se ocupă de asta.

— Deci ai cunoscut-o pe podoaba aia. S-a dat la tine?

— Nu cred că e o podoabă, Al, şi nu s-a dat la mine.

M-a privit batjocoritor.

— N-ai avut nici impresia că, dacă sari pe ea, n-o insulţi?

— Poate, am spus reticent. Dar cred că e o femeie foarte complexă.

— Tu şi complicaţiile tale, a rostit dezgustat. Nu poţi spune lucrurilor pe nume. Tu nu-i spui sapei sapă. Pentru tine e un instrument ascuţit, folosit pentru săpat, care poate fi înfipt în pământ prin presiunea piciorului. Pentru mine, Irma este un caz grav: gândeşte cu partea de jos.

L-am lăsat în pace. Al gândeşte ca un poliţist. Eu gândesc ca un suprapotent cu experienţă.

— Ştiu că ai căutat prin rapoarte dacă există ceva despre soţii Gloriana, i-am amintit. Ai găsit?

— N-au nicio reclamaţie pentru care să fi fost urmăriţi, mi-a relatat. Am pus întrebări în toate părţile şi acum aştept rezultatul. Poate iese ceva la lumină, dar trebuie să ai răbdare.

I-am povestit despre investigaţiile pe care le făceam pentru a stabili starea financiară a acestora.

— Bine faci, m-a aprobat. Pun rămăşag că sunt lefteri – dar asta e doar o presupunere. Ce votcă rafinată, Archy.

— Ţi-o las toată ţie, am spus. Mi-am golit paharul şi m-am ridicat. Trebuie să plec acasă, ca să ajung la ora cocteilului familiei, altfel mămica şi tăticul vor pune copoii pe urmele mele. De ceva poţi fi sigur, Al: nu eşti ofiţerul de poliţie favorit al lui Roderick Gillsworth.

— Spune-mi ceva ce nu ştiam. Şi crezi că mi-am pierdut acum somnul?

— M-a întrebat dacă mă poate suna din nord ca să-i dau raportul asupra cercetării. El crede că eşti pornit împotriva lui.

— Chiar sunt, a spus Rogoff cu un zâmbet nemilos. Fă-mi o favoare, vrei? Dacă te sună, spune-i că acţionez în cea mai mare taină şi că tu crezi că am descoperit ceva despre care nu vorbesc.

— Da? Ai descoperit ceva?

— Nu.

— Atunci de ce să-i spun aşa?
— Doar ca să-l stârneşti, să nu-i dai pace.
— Te mai cheamă şi Machiavelli sau Borgia?
— Mă mai cheamă şi Irving, dar să nu spui la nimeni.
Am râs şi am pornit spre ieşire, apoi m-am oprit.
— Tu rămâi? l-am întrebat.
— Un pic. Vreau să mă uit prin casă.
— După ce?
— Nu ştii niciodată ce găseşti.
— Ei, am protestat, e domeniul meu.
— Aşa e, a spus Al, şi eşti oricând binevenit aici.
Când am plecat, îşi turna încă o porţie de Sterling.

Am pornit Miata şi am mers pe Via Del Lago spre plajă. O maşină ieşea din Ocean Boulevard şi se îndrepta spre mine. Am recunoscut rabla, un Chevy vechi care avea nevoie de o I.C.[27]. Când a trecut pe lângă mine, am recunoscut-o pe şoferiţă după părul roşcovan. Era Marita, administratoarea haitiană a lui Gillsworth care, potrivit spuselor lui Roderick, era liberă două săptămâni. Am tras pe dreapta în curbă şi am privit în oglinda retrovizoare.

Marita a parcat lângă maşina poliţiei, deloc intimidată, a coborât şi a intrat în casă. Era o femeie scundă, grăsuţă, care umbla legănat. Părul ei vopsit mă asigura că ea era.

Am pornit motorul şi am plecat spre casă. Nu m-am îndoit niciun moment că fusese convocată de sergentul Rogoff. Întâlnirea lor fusese aranjată dinainte, dar în ce scop nu puteam ghici. Era limpede că Al nu-mi povestea tot despre investigaţiile lui. Dar atunci nici eu nu aveam să-i spun tot despre ale mele: de exemplu, despre relaţia dintre Laverne Willigan şi familia Gloriana.

Mai era ceva ce nu-i povestisem, ceva ce nu-mi dezvăluisem nici mie, pentru că nu era un fapt şi nici chiar o idee; era doar o noţiune vagă. Şi nici dumneavoastră nu am intenţia să v-o spun acum. Aţi râde doar.

Ora cocteilului de familie şi cina au trecut fără nimic care putea semăna cu un incident, în seara aceea. După cafea, mama s-a dus la televizor, în camera de zi de la etajul întâi, tatăl s-a retras cu Dickens în camera lui de lucru, iar eu am

27 ? Investiţie de capital.

urcat şi am început să lucrez la jurnalul meu.

M-au întrerupt două apeluri telefonice. Primul era de la Connie Garcia.

— Porcule, a început ea. De ce nu m-ai sunat?

— Am fost ocupat, ocupat, ocupat, am spus. Eu *am* o slujbă, cum ştii, şi lucrez din greu pentru ea. Eu nu sunt ca altă faţă frumoasă.

A chicotit.

— Sunt sigură de *asta.* Ai mai văzut-o pe Meg Trumble recent?

— N-am mai văzut-o de mult, am răspuns şi mă simţeam virtuos, pentru că eram cinstit. Probabil că s-a întors în nord.

— Sper să rămână acolo, a zis Connie. Ascultă, am o problemă de familie mâine seară – pregătirea unei nunţi a vărului meu – dar sunt liberă la prânz. Invită-mă undeva.

— Connie, te deranjează să iei mâine prânzul cu mine?

— Ce idee splendidă! Mi-ar plăcea. Treci să mă iei la prânz, bine?

— Cu siguranţă. Am o pălărie nouă, am să ţi-o arăt – o beretă roşu-brun închis.

— O, Doamne, a replicat.

M-am întors la jurnalul meu, mâzgălind în mare viteză, până ce am ajuns la momentul întâlnirii cu Irma Gloriana. Atunci, am făcut o pauză, m-am lăsat pe spate şi am privit tavanul pătat, încercând să înţeleg mai bine situaţia.

Crezusem că Frank Gloriana avea funcţia de manager al afacerilor Herthei Gloriana. Dar rolul Irmei în organizarea şedinţei şi comportamentul ei autoritar mă făceau să cred că, probabil, ea era CEO[28] în menajul Gloriana.

Dacă membrii familiei Gloriana făceau tot felul de afaceri dubioase, aşa cum începusem să cred, Irma era atunci Ma Barker a bandei, o căpetenie robustă şi atrăgătoare. Frank ar fi fost în acest context scutierul ei sclifosit. Dar ce rol o fi jucând Hertha? Nu-mi venea să cred că această inocentă dulce şi transparentă putea fi vinovată de vreun rău. Buzele ei erau prea moi şi calde ca să fie criminală. (Ştiu că este

28 ? Consilier economic şi organizatoric.

ridicol şi *non sequitur*[29]; nu-i nevoie să mi-o spuneţi).

Meditaţiile mele au fost întrerupte de un al doilea apel telefonic, de data asta de la Roderick Gillsworth din Rhode Island.

— Cum te descurci, Rod? l-am întrebat.

— Aşa cum m-am aşteptat, a răspuns. Nu aşa vorbesc medicii, când pacientul nu mai are scăpare? Înmormântarea e prevăzută pentru mâine, după un serviciu divin, la prânz. Apoi sunt aşteptat la o cină cu bufet rece la o mătuşă vârstnică. Mă tem că va servi vin de păpădie sau ceai de muşeţel, aşa că va trebui să mă fortific dinainte, mă înţelegi. O să scap eu şi din asta, într-un fel.

— Bineînţeles că vei scăpa. Când te întorci?

— Am un avion miercuri dimineaţa. Spune-mi, Archy, a apărut ceva nou în investigaţii?

Am ezitat destul de mult ca să mai întrebe o dată:

— E ceva?

— Nimic limpede, nimic, am spus. Dar am încercat să vorbesc azi cu sergentul Rogoff, iar el se învăluia în mister. Se pare că a descoperit ceva important, după cât de mulţumit arăta. Dar când îi pui întrebări, nu face decât să clipească.

— Ce om îngrozitor, a rostit Gillsworth. Dacă nu îmi răspunde satisfăcător când mă întorc, miercuri, intenţionez să merg direct la superiorul lui şi să-i cer să-mi spună ce se petrece.

N-am dat nicio replică.

— Am trecut pe la tine, pe acasă, astă-seară, devreme, Rod, i-am spus. Doar ca să mă asigur că e încuiat. Totul e în regulă.

— Îţi mulţumesc, Archy. Am să te chem iar, mâine, să te întreb dacă ai aflat ceva.

— Sigur.

— Sunt recunoscător pentru tot ceea ce tu şi tatăl tău aţi făcut pentru mine. Poţi să-i spui că meditez la noul meu testament. Probabil că atunci când mă întorc, voi fi stabilit deja toate clauzele.

— Bine, l-am aprobat. O să fie fericit când am să-i spun.

---

29 ? Nu e concluzia logică *(lat.în orig.).*

Am pus receptorul în furcă, minţisem aşa cum îmi ceruse Al Rogoff şi mă întrebam ce urmărea, de fapt, sergentul dându-i lui Gillsworth speranţe că e pe cale de a-l prinde pe ucigaşul soţiei lui. Uneori Al evoluează într-un mod misterios.

Se făcuse aproape miezul nopţii până să termin cu înscrierea evenimentelor în jurnal. Am hotărât că nu doresc să fumez, nici să beau sau să-l ascult pe Robert Johnson cântând „*Blues*-ul femeii cu inimă bună“. Aşa că m-am culcat şi m-am gândit la Meg Trumble, fericit că va sosi ziua următoare. Speram că va avea o inimă bună şi că eu nu voi avea motiv să cânt *blues*-uri.

Marţi dimineaţa, am fost trezit devreme de un zgomot ce părea că vine de la nişte secerători mecanice. Am sărit la fereastră şi jos am văzut brigada noastră de grădinari lucrând cu spor. Vin periodic să taie iarba, să cureţe boschetele şi să stropească tot ce văd cu ochii.

Făceau aşa un tărăboi, încât mi-am dat seama că e inutil să încerc să-mi reiau somnul fără vise – aşa se explică de ce făcusem duşul, mă bărbierisem şi mă îmbrăcasem, la timp ca să pot lua micul dejun cu părinţii, în sufragerie. Era un eveniment atât de rar, încât m-au privit miraţi, iar mama m-a întrebat neliniştită:

— Eşti bolnav, Archy?

I-am demonstrat că eram într-o condiţie fizică dintre cele mai bune, consumând o porţie herculeană de ouă jumări cu ceapă şi somon afumat. În timpul cafelei, i-am spus tatii că Gillsworth mă chemase la telefon în seara precedentă, că poetul se va întoarce miercuri gata de a-şi redacta un nou testament.

A ridicat ochii de pe *The Wall Street Journal* cât să încuviinţeze. L-am informat apoi că mă aşteaptă o zi agitată, aşa că voi merge la birou cu maşina mea şi că nu-l voi întovărăşi în Lexus-ul lui. Am avut parte de încă o încuviinţare din cap, înainte ca să revină la ziar. Maestrului nu-i place să fie întrerupt când controlează valoarea curentă a creanţelor lui.

Am urcat în goană ca să-mi iau un pachet nou de English Oval, ochelarii de citit şi bereta roşu-brun închis, pe care

am înfăşurat-o şi am îndesat-o în buzunarul jachetei. Purtam în ziua aceea cămaşă cu dungi, de la o firmă dichisită, destul de ţipătoare ca să-i bage în draci pe toţi filfizonii.

Am intrat în biroul meu miniatural, tocmai la timp ca să răspund telefonului doamnei Irma Gloriana.

— Bună dimineaţa, domnule McNally, mi-a spus cu asprime şi nu a aşteptat să-i răspund la urare. Am aranjat o şedinţă particulară pentru dumneavoastră şi însoţitorul dumneavoastră, mâine seară, la ora nouă. Vă convine?

— Întru totul, am răspuns. Trebuie să…

— Se va face aici, în apartament, a continuat. Am observat că un spaţiu neceremonios, confortabil este mai potrivit pentru o şedinţă de succes decât o întâlnire ţinută într-un spaţiu oficial.

— Pot…

— Vă rog să fiţi punctual, i-a zis înainte, iar eu am pierdut orice nădejde de a mai participa la conversaţie. Aşa cum vă puteţi închipui, aceste şedinţe reprezintă o mare încordare pentru Hertha şi orice prelungire nu face decât să-i mărească tensiunea.

— Voi veni la timp, am spus grăbit şi abia am apucat să rostesc cuvintele, că ea a şi închis.

Ce autoritară era femeia asta! Mă întrebam ce se alesese de soţul ei. Murise oare de supărare că nu putuse strecura nicicând un cuvânt? Sau o lăsase pentru o femeie docilă, căreia îi plăceau taclalele şi cu care pălăvrăgea cu orele despre gastrită şi despre bătăturile lui? Părerea mea personală era că soţul Irmei plecase să cumpere pâine, o întinsese şi lucra acum ca vânzător de tutun la licitaţie.

În dimineaţa aceea, am lucrat, cu întreruperi, la calculul cheltuielilor mele, o sarcină lunară care îmi stimulează creativitatea. Truda mi-a fost întreruptă de trei apeluri telefonice de la amicii cărora le cerusem să se intereseze de starea financiară şi taxa de credit a familia Gloriana.

Când a trebuit să plec pentru întâlnirea de la prânz cu Connie Garcia, eram deja convins că Al Rogoff avusese dreptate: familia Gloriana era lefteră. Nu că nu erau candidaţi la bunăstare – departe de ei aşa ceva – dar balanţa din bănci era îngrozitor de scăzută, iar ei aveau reputaţia de

neinvidiat că foloseau peste tot cecuri. Cu cecurile te descurci oricând, la nevoie, dar cele fără acoperire îi fac pe bancheri să-şi iasă din sărite şi le sugerează, de obicei, acestor faliţi să-şi facă afacerile în altă parte.

M-am îndreptat înapoi spre plajă să o iau pe Connie, reflectând la sărăcia acestora şi visând la tot felul de scenarii fanteziste care legau alandala disperarea lor de răpirea Piersicuţei. Conexiunea părea firească; să o dovedeşti era însă altă mâncare de peşte.

Când domnişoara Connie a venit ţopăind din biroul ei, de la conacul doamnei Horowitz, şedeam relaxat în Miata, cu bereta cea nouă pe creştet, înclinată elegant într-o parte. Connie mi-a aruncat o privire lungă, a rămas cu gura căscată, apoi aproape s-a îndoit într-un acces de râs.

— Archy! a exclamat mirată. Archy, *te rog*, scoate-o. Nu pot să *suport.* Mă dor coastele.

Foarte ofensat, mi-am îndesat şapca în buzunar. *Ut quod ali cibus est allis fuat acre venenum.* Traducerea: bereta roşu-brun a unuia îi produce altuia dureri de coaste.

Dar generozitatea spiritului eroului dumneavoastră i-a iertat lui Connie lipsa de gust, iar insulta adusă podoabei capului meu a fost repede uitată pe drumul spre Clubul Pelican.

La bar era mare aglomeraţie, dar, surprinzător, doar câţiva membri şedeau la mese, în restaurant. Ne-am luat masa noastră favorită din colţ şi Priscilla s-a apropiat, ţanţoşă, să ne ia comanda.

— Archie, a spus Connie, arată-i lui Pris noua ta pălărie.

Ascultător, am scos bereta din buzunarul jachetei şi mi-am pus-o, trăgând-o strengăreşte pe o parte. Priscilla m-a privit înspăimântată.

— Ştii, Connie, a spus ea, bărbaţii trebuie conduşi. E clar că la el ascensorul nu ajunge până la etajul superior.

— Altceva e limpede, am contrazis-o, voi două sunteţi sclavele modei, dar nu ştiţi să apreciaţi stilul. Credeţi-mă pe mine, beretele din în vor fi la modă.

— Dacă ele vor fi la modă, a spus Priscilla, eu mă voi lipsi. Oameni buni, aveţi de gând să staţi aici şi să vă sfădiţi pe tema pălăriilor tâmpite sau îmi daţi comanda?

Connie şi cu mine am luat la început gin cu lămâie şi votcă. Apoi am ales amândoi mâncarea specială a zilei, recomandată de Leroy: un sandviş cu tot felul de fripturi, cu cartofi prăjiţi condimentaţi, servit cu salată de lăptucă de Bibb, ceapă verde şi sos cu oţet aromat. O nebunie.

Connie şi-a atacat porţia ei cu entuziasm şi n-a suflat o vorbă despre proteine, colesterol sau grăsime, chestie pentru care îi sunt recunoscător. Tipii preocupaţi de problemele de nutriţie sunt tovarăşii de masă cei mai plicticoşi. Ei transformă fiecare înghiţitură într-o greşeală şi mă obligă să-mi fie greaţă pentru a le arăta dispreţul faţă de calorii. Eu cred că, dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să ciugulim doar, n-ar fi creat cordon bleu-ul de viţel.

— Apropo, a spus Connie uitându-se pe deasupra salatei, am trimis cererea soţilor Gloriana, pentru un profil psihic.

— Foarte frumos din partea ta, am spus. Îţi mulţumesc, Connie. Sper că nu ai făcut-o prea ridicolă.

— Nici gând. Am inventat nişte date de viaţă, locul naşterii, numele părinţilor şi aşa mai departe. Am cumpărat o inimioară roşie de plastic, de la un magazin de cadouri şi am alăturat-o drept obiectul cel mai apropiat de sufletul meu. Crezi că îmi vor trimite un profil contrafăcut?

— Tot atât de contrafăcut ca şi scrisoarea ta, am asigurat-o. Anunţă-mă de cum primeşti răspunsul. Până atunci vei primi un cec de la McNally & Fiul pentru serviciile făcute.

— Nu sunt preocupată de asta, a glumit ea. Dar nu părăsi oraşul.

Am râs amândoi. Era cu adevărat o femeie delicioasă, nu exista în ea nimic ascuns; tot ce se vedea, exista cu adevărat. Cred că problema noastră – mai bine zis *a mea* – era că, de-a lungul timpului, devenisem atât de familiari, încât între noi nu mai exista niciun mister; ne cunoşteam prea bine unul pe altul. Eram mai mult camarazi decât îndrăgostiţi, de fapt, mai mult mulţumiţi decât pasionaţi. Dar mulţumirea nu ajunge, nu-i aşa? De aceea bărbaţii şi femeile se înşală unii pe alţii, presupun.

Gândurile de felul acesta mă întristează şi m-am hotărât să-i cumpăr lui Connie o brăţară de tenis cu diamante. Remuşcările pot fi costisitoare, nu-i aşa?

Am semnat nota de plată şi Connie a pornit înaintea mea prin restaurant şi bar. Mă flata să văd câte capete masculine se întorceau după ea şi să observ privirile aţâţate. Atrăgea chiar privirile admirative ale unor femei, pentru că era o doamnă extrem de fermecătoare, care radia o dragoste fierbinte de viaţă, tânără şi plină de foc.

Ştiam bine că era o nebunie să nu-i fiu credincios. Dar această cunoaştere nu mă împiedica să greşesc. Mă consolam spunându-mi că, dacă noi toţi am acţiona într-o manieră inteligentă, disciplinată, ce proastă ar fi atunci lumea. Sunt convins că Napoleon gândea la fel când se întorcea, şovăitor, acasă, de la Moscova.

Ne-am întors la domeniul Horowitz şi am mai rămas în maşină câteva clipe înainte ca draga de Connie să revină la muncă. S-a întors spre mine, privindu-mă direct, cu atenţie.

— Archy, s-a răstit, nu vrei să o rupem iar, nu-i aşa?

— Să o rupem? am strigat. Bineînţeles că nu vreau să o rupem. Ce prostii mai sunt şi astea?

— Te-ai comportat atât de ciudat în ultimul timp, atât de distant.

— Ţi-am spus că am fost ocupat. Ştiu că ai auzit că Lydia Gillsworth a fost omorâtă. Ei bine, ea era clienta noastră şi tata vrea să ajut poliţia să-l găsească pe criminal. Am fost amândoi foarte întristaţi de moartea ei.

— Înţeleg asta, dar sunt sigură că nu eşti ocupat douăzeci şi patru de ore pe zi. N-am mai fost împreună noaptea de secole.

— Nu e numai vina mea, am precizat. Planificasem o mică bacanală, dar tu a trebuit să lucrezi târziu. Îţi aduci aminte, nu-i aşa?

A încuviinţat.

— Asta nu înseamnă că nu putem planifica o altă miniorgie. Archy, îţi aminteşti când înotam goi în ocean, la miezul nopţii?

— O amintire pe care o s-o reţin de-a pururi, am spus. Am fost lovit de un vas de linie portughez.

— O lovitură foarte uşoară.

— Într-o parte a anatomiei mele care mă jena foarte rău. Dar ai dreptate, Connie; de mult n-am mai fost noi doi o

singură persoană.

— Mâine noapte? a sugerat ea.

— Ah, am tresărit, bătrânii neuroni şi dendritele funcţionau cu o viteză orbitoare, regret, dar nu pot. Am o întâlnire cu sergentul Al Rogoff, ca să-l ajut să pregătească declaraţia pentru presă asupra cercetărilor. Ce zici de sfârșitul de săptămână? Poate sâmbătă noaptea?

— Sună bine, a aprobat. Mi-o trec în plan. Nu mă dezamăgi, Archy.

— Am făcut-o vreodată?

Mi-a zâmbit jalnic.

— Mai bine nu răspund la asta. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Mulţumesc pentru prânz, iubitule. Pe sâmbătă noaptea. Dar încearcă să mă suni înainte, da?

— Bineînţeles, am răspuns. Negreşit.

A luat-o la fugă spre biroul ei, iar eu m-am îndreptat spre casă îngrozit că, la un moment dat, toate femeile pe care le-am înşelat se vor aduna, îşi vor compara plângerile şi vor decide că linşarea neîntârziată a sincerului dumneavoastră slujitor ar fi foarte justificată. Mă şi închipuiam atârnând de un palmier, îmbrăcat doar în chiloţeii mei de mătase imprimată cu imaginea lui Pan cântând la nai unui stol de driade goale.

N-aveam idee când avea să sune Meg Trumble ca să-şi anunţe sosirea, aşa că m-am hotărât să rămân lipit de telefon, renunţând chiar la baia în ocean, de frică să nu o pierd. M-am dus direct în apartamentul meu şi am deschis aerul condiţionat la foarte rece. Nu era atât arşiţa, cât o atmosferă înăbuşitoare, aşa că m-am dezbrăcat în slip, înainte de a mă apuca de treabă.

Mi-am amintit că îi promisesem lui Meg o listă de prieteni şi cunoştinţe care puteau fi interesaţi de un antrenor personal. Consultându-mi agenda de adrese, am făcut o selecţie de bărbaţi şi femei, concentrându-mă asupra grăsanilor şi a trândavilor notorii. La sfârşit, am adăugat, în glumă, numele lui Al Rogoff.

A venit timpul să mă îmbrac pentru ora cocteilului familial şi încă nu aveam nicio veste de la Meg. Era foarte posibil să fi întârziat pe drum, dintr-un motiv sau altul, aşa că m-am

gândit că e mai bine să cinez acasă, cu părinţii. Dacă va suna, după ce voi fi mâncat, o puteam duce pe ea să cineze, iar eu m-aş fi limitat la un fruct proaspăt, cum ar fi o fărâmă de lămâie într-un daiquiri la gheaţă.

De fapt, nu a sunat telefonul decât puţin după nouă. Era toată numai scuze; circulaţia încărcată şi strada în construcţie o făcuseră să nu-şi poată îndeplini programul.

— Sper că ţi-ai văzut de treabă şi ţi-ai luat cina, Archy, a spus. Mi-e groază că mori de foame din cauza mea.

— Fiindcă a venit vorba, eu am mâncat, i-am mărturisit. Dar asta nu înseamnă că renunţăm la întâlnirea noastră de la cină.

— Nu e nevoie de asta, a protestat ea. Eu intru chiar acum într-un bufet şi o să luăm cina împreună altădată. Poate mâine, dacă eşti liber.

— Uite ce voiam să-ţi spun, nu m-am lăsat eu. Ascultă, ce-ai zice dacă facem aşa: iau o pizza şi ceva de băut şi mă furişez la tine cât plăcinta e caldă încă. Sau o încălzeşti în cuptor la tine. Cum ţi se pare?

— Minunat – dacă şi tu vrei să o faci.

— Vreau, am spus. Să fii acolo într-o oră.

Recent se deschisese o pizzerie nouă pe Federal Highway, la sud de podul din Palm Beach. Ofereau „pizze decorate“ la comandă, pe care le puteai lua acasă într-o cutie. Le mai încercasem de câteva ori, dar pentru mine erau prea exotice. De atunci am devenit dependent de ardei.

Am condus până la magazinul cu pizza ca să-i iau lui Meg o porţie. Am ales una care conţinea vinete, roşii uscate la soare şi o crustă subţire de Gorgonzola. Mi-am amintit de clipa când Piersicuţa vărsase pe pantofii mei de culoarea lavandei, dar eram sigur că vegetariana domnişoară Trumble o să fie încântată de această combinaţie.

Am mai cumpărat şase cutii de Pepsi de regim, visul meu cu daiquiri-ul la gheaţă se spulberase.

Meg mi-a deschis uşa cu un zâmbet larg şi o sărutare pe obraz, pe acelaşi loc pe care îl alesese şi Connie Garcia nu cu mult timp înainte. Aşa cum a precizat Willy Loman, important e să fii iubit.

Meg arăta colosal. Se vedea că tocmai făcuse un duş.

Părul ei ţepos era încă umed, iar faţa îi strălucea. Avea un şort scurt, alb, de doc şi o împletitură mică în partea de sus, care îi lăsa buricul gol. Pot să jur că această colivie pentru coaste fusese concepută de Brâncuşi.

Şi mirosea foarte frumos.

Apartamentul era plin de bagaje nedesfăcute, cutii şi pungi imense de plastic. A eliberat un spaţiu pe o masă de cocteil, demodată, pentru cutia cu pizza şi a adus pentru amândoi Pepsi cu gheaţă. Nu s-a deranjat să încălzească plăcinta, ci a început imediat să înfulece, rotindu-şi din când în când ochii şi zicând:

— Îîm!

— Doamne, Dumnezeule, am exclamat, n-ai mâncat nimic pe ziua de azi?

— Un mic dejun obişnuit la şapte dimineaţa, a răspuns. Mi-e cu adevărat foame.

— Aşa cred şi eu. Meg, m-ai sunat de la telefonul de aici?

A negat din cap.

— De la staţia de benzină. Telefonul meu va fi conectat mâine dimineaţă. Au promis.

— Grozav, am spus. Voi putea să te chem. Mâine seară, Meg – ce-ai zice să mergi la o şedinţă de spiritism cu mine?

Mi-era teamă că va refuza sau că va găsi ideea atât de dincolo de orice aşteptare, încât n-o voi putea prezenta familiei Gloriana drept o persoană care studiază cu seriozitate spiritismul. Dar m-a surprins.

— Mi-ar face plăcere, a spus imediat. Laverne şi cu mine ne duceam mereu. Nu ştiam că eşti interesat în problemele Erei Noi.

— O, da, am minţit cu neruşinare. Sunt interesat de cristale, extratereștri, telepatie şi altele de felul acesta. Am aranjat o şedinţă particulară de spiritism cu un medium local, cu soţul ei şi cu soacra pentru mâine seară. Mediumul se spune că ar fi foarte dotat. Nu am luat parte la nicio şedinţă înainte, aşa că de-abia aştept. Deci vii cu mine?

— Bineînţeles. La ce oră?

— La nouă. Mă gândesc să luăm întâi cina. Aş zice să trec pe la şapte să te iau.

— Voi fi gata, a spus. Şi-a lins degetele, şi-a încrucişat

picioarele lucioase, s-a lăsat pe spate cu băutura în mână. Demolase întreaga pizză. Dar, bineînţeles, era doar o porţie de opt inci.

— A fost delicioasă, a declarat. Îţi mulţumesc, Archy; mi-ai salvat viaţa. Mi-ar fi plăcut să am ceva mai tare să-ţi ofer. Mâine îmi umplu frigiderul, organizez locul acesta şi încep să caut clienţi.

— Îmi pare bine că ai adus vorba despre asta, am spus şi i-am întins lista cu clienţii potenţiali pe care o pregătisem.

— Minunat, a rostit, cercetând numele. Sunt foarte bucuroasă că n-ai uitat. Cum am să-ţi pot mulţumi?

I-am aruncat privirea mea de Groucho Marx.

— Eu cunosc o metodă, i-am răspuns.

A râs.

— O, Archy, s-a văitat, eşti un pişicher. Te superi foarte tare dacă lăsăm să ne scape noaptea asta? Aş vrea să despachetez acum şi să pun la punct un milion de lucruri.

— Bineînţeles, am zis, şi buza superioară îmi amorţise. Probabil că eşti epuizată după atâta condus. M-am ridicat să plec. Te văd mâine seară la şapte, Meg.

S-a apropiat şi m-a îmbrăţişat strâns. Rămas fără răsuflare, îmi dădeam seama de puterea braţelor ei musculoase.

— Mâine va fi altfel, a şoptit. Promit.

— Somn uşor, i-am urat cât mai senin cu putinţă.

Am plecat acasă şi mă gândeam că, la urma urmelor, trebuie să existe un remediu care să te vindece de speranţa nesfârşită.

Roderick Gillsworth nu a telefonat în noaptea aceea – i-am fost recunoscător pentru asta.

ZECE

De ce se încheie jachetele şi cămăşile bărbaţilor cu stânga peste dreapta, iar ale femeilor cu dreapta peste stânga? Am pus această întrebare oaspeţilor de la cocteiluri şi, invariabil, mi-au zâmbit rece şi s-au depărtat.

Eu, însă, sunt sigur că există o explicaţie a acestui misterios obicei care e, în acelaşi timp, profundă şi simplă. La fel trebuie că stau lucrurile şi cu dispariţia Piersicuţei şi uciderea Lydiei Gillsworth, cred eu. Aceste taine gemene au o soluţie logică şi satisfăcătoare, totul e să o găsesc.

Am petrecut dimineaţa de miercuri parcurgând încet ziarul, citind fiecare ştire de două ori. Nu am găsit nicio aluzie la vreun complot diavolesc care să aibă, în vreun fel, legătură cu lipsa lui *felis domestica*[30] şi moartea soţiei unui poet. Cotidianul conţinea doar un talmeş-balmeş de fapte şi impresii. Nu puteam decât să mă rog ca şedinţa din seara aceea să producă o sugestie spectrală care să mă inspire.

Am plecat cu maşina la birou şi am găsit pe masa de lucru, într-un plic, raportul făcut de Tim Hogan, şef temporar al adevăratei noastre secţii imobiliare. Se referea la biroul şi reşedinţa familiei Gloriana.

Apartamentul din Clematis Street fusese închiriat pentru un an. Soţii Gloriana plătiseră două luni înainte pentru asigurare, dar erau continuu cu o lună în urmă la plata chiriei. Tot aşa, apartamentul în care locuiau nu era cumpărat, ci închiriat pentru fiecare lună. Pentru moment, erau la punct cu plata chiriei lui.

În amândouă cazurile, referinţele veneau de la o bancă şi de la nişte particulari din Atlanta. Hogan notase cu conştiinciozitate nume şi adrese, dar menţiona că nu are nicio dovadă scrisă asupra referinţelor, deşi ele fuseseră verificate. Aşa ceva era neobişnuit, dar nu nemaipomenit

30 ? Pisică *(lat. în orig.).*

pentru lumea liberă a afacerilor imobiliare din Florida de Sud.

I-am telefonat sergentului Rogoff şi i-am spus ce obţinusem.

— De ce nu le verifici tu, Al? i-am sugerat. Doar aşa, în glumă.

— Da, a aprobat el, o s-o fac. Dar mai întâi mă gândesc să iau legătura cu copoii din Atlanta. Chiar în legătură cu asta.

— Fă-o, l-am îndemnat. E prima informaţie pe care am avea-o despre ce făceau soţii Gloriana înainte de a veni aici.

I-am dat numele şi adresele de pe referinţele pe care le depuseseră aceştia, şi mi-a făgăduit să mă caute de cum are ceva important. În acest punct, nu mai aveam nicio idee în ce direcţie mi-aş putea îndrepta cercetările mele discrete, aşa că m-am decis să mă duc pe Worth Avenue şi să văd dacă îi pot cumpăra lui Connie o brăţară, fără să ajung la închisoarea datornicilor.

Atunci soarta a pus un umăr binefăcător în cercetări – asta dovedeşte că, dacă eşti curat la suflet şi îţi iei anafura, ţi se pot întâmpla şi lucruri fericite.

Am pornit spre garaj pentru a lua Miata la o mică plimbare pe Worth Avenue. Herb, paznicul nostru masiv, a ieşit din cămăruţa lui de sticlă şi s-a aplecat să mângâie o pisică. Animalul se freca de gambele lui. M-am îndreptat spre el.

— Ai un nou prieten, Herb? l-am întrebat.

M-a privit.

— Un vagabond, domnule McNally, s-a justificat. Rătăcea pe rampă.

Era cea mai lungă şi cea mai slabă pisică pe care am văzut-o în viaţa mea. Era de culoare negru prăfuit şi avea o pată alb murdar pe piept. Una din urechi îi atârna vlăguită şi părea însângerată. Bietul animal arăta clar că nu mai luase o masă decentă de săptămâni de zile: coastele şi oasele bazinului îi ieşeau prin piele.

Dar, în ciuda condiţiei sale nenorocite, părea să fie într-o dispoziţie minunată. Torcea tare sub mângâierile lui Herb, apoi a început să-mi adulmece pantofii. M-am aplecat să o scarpin sub bărbie. Îi plăcea.

— Herb, pare înfometată, am constatat.

— Precis, a spus el. Cred că o să dau o fugă până la restaurantul cu autoservire să îi iau ceva de mâncare.

— La autoservirea *noastră?* Rişti să fii arestat pentru cruzime faţă de animale. Te gândeşti să o adopţi?

— Poa', a zis el. Dar, dacă o iau acasă la mine, e în stare să sară în bazinul cu peşti tropicali. Crezi că aş putea să o ţin aici? Pun rămăşag că prinde o groază de şoareci.

— Din partea mea, ai permisiunea, am spus, dacă vrei să ai grijă de ea.

— Cred că ar trebui să o duc mai întâi la veterinar, s-a îngrijorat el. Să-i trateze urechea şi să-i facă o baie.

M-am uitat în jos spre vagaboandă şi jur că-mi zâmbea. Era o pisică dată în mă-sa. Semăna puţin cu Errol Flynn *în Atacul cavaleriei uşoare.*

— O să-ţi fie bine, a spus paznicul, adresându-se noului său tovarăş. Veterinarul te va face ca nou.

Atunci mi-a venit ideea. L-am bătut pe Herb pe umăr.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, i-am spus răguşit, iar el credea probabil că îi aprob generozitatea faţă de animalul rănit şi fără adăpost.

M-am întors imediat la birou şi am scos la iveală paginile galbene din ceea ce Southern Bell numea Greater West Palm Beach. Am dat la paginile pentru veterinari.

Ce-mi venise în minte: să zicem că Piersicuţa s-a îmbolnăvit, în timp ce se afla în custodia răpitorilor. Era posibil, nu-i aşa? De fapt, era de aşteptat să i se întâmple aşa ceva, când animalul irascibil se descoperea prizonier al unor străini, într-un mediu neprietenos. Hoţii nu ar fi riscat sănătatea ostaticului de cincizeci de bătrâne, aşa că s-ar fi furişat de îndată la un veterinar. Tot ce aveam de făcut era să iau legătura cu veterinarii locali şi să-i întreb dacă au tratat în ultimul timp o persană grasă, cenuşiu auriu, neprietenoasă.

Era o idee încâlcită, admit, dar pentru moment nu aveam idei simple.

Entuziasmul mi-a scăzut când am aruncat o privire asupra veterinarilor înşiruiţi în paginile galbene. Erau pagini peste pagini pline cu veterinari, sute de doctori în medicină

veterinară. Lui S. Holmes şi unui regiment de detectivi, din Baker Street, i-ar fi luat o lună de duminici ca să controleze toate acele nume şi adrese. Ideea era bună, am hotărât, dar la naiba, imposibil de pus în practică.

Atunci, ochiul meu hoinar a căzut pe un compartiment mai restrâns, cu titlul: Serviciul Veterinar de Urgenţă, în care erau trecute clinicile şi spitalele de animale deschise douăzeci şi patru de ore pe zi. Lista conţinea doar cincisprezece nume şi adrese, unele în cu totul altă parte, cum ar fi Boynton Beach. Părea logic ca, dacă Piersicuţa se îmbolnăvea, să o ducă la cel mai apropiat serviciu de urgenţă.

Îmi venise inima la loc!

Am tăiat cu foarfeca fragmentul vital şi cu Mont Blanc-ul meu de aur am încercuit serviciile de gardă de urgenţă din zona West Palm Beach. Erau şapte. Am evaluat că le pot vizita pe toate şapte în două zile sau, poate, mai mult, dacă mă vor plictisi prea tare încercând din rutină să mă descoasă.

Acum, tot ce-mi mai rămăsese era să elaborez un scenariu care să-mi asigure cooperarea la acele infirmerii pentru suferinţa faunei. Vreau să zic că nu puteam să debarc acolo, să o descriu pe Piersicuţa şi să cer să mi se spună dacă au tratat o astfel de pisică, în ultimul timp. Medicii vor chema cu siguranţă jandarmii şi le vor spune să aducă şi o plasă mare pentru fluturi.

Nu, aveam nevoie de o poveste imaginară care să le trezească interesul şi să le mişte sufletul. Cu alte cuvinte, o escrocherie de douăzeci şi patru de carate. Şi iată cum urma să încep:

„Bună dimineaţa! Mă numesc Archibald McNally, iată legitimaţia mea de om de afaceri. Am o problemă şi sper că mă veţi putea ajuta. M-am întors seara trecută dintr-o călătorie de afaceri şi am găsit în robotul de la telefon un mesaj de la o prietenă apropiată, o doamnă, care se pare că a sosit la West Palm Beach în timpul absenţei mele. Mesajul era disperat. Pisica ei – doamna călătoreşte cu iubita ei Piersicuţa – s-a îmbolnăvit pe neaşteptate şi ea a dus-o la un spital de urgenţă pentru animale. Dar biata de ea, era atât

de disperată, încât a neglijat să mă informeze unde stă sau la ce clinică a dus animalul bolnav. Mă întreb dacă îmi puteţi spune dacă aţi tratat recent un astfel de animal şi dacă aveţi adresa proprietarei. M-aţi ajuta enorm.“

Urma apoi să o descriu pe Piersicuţa.

Mi se părea că unei astfel de pledoarii le va fi greu să reziste. Natural, nu ştiam dacă răpitorul era bărbat sau femeie, dar am plănuit să introduc acest fragment cu „doamna prietena mea“ spre a sugera un ataşament romantic care trezeşte totdeauna simpatie. Emerson spunea că orice muritor îl iubeşte pe cel ce iubeşte – dar bineînţeles, el nu l-a cunoscut pe Arbuckle Grăsanul.

Oricum ar fi, aşa mi-am petrecut după-amiaza de miercuri – am mers la patru spitale pentru animale şi mi-am pus în scenă piesa. La toate patru, la recepţie, se afla câte o tânără, căreia i-am adresat zâmbetul meu irezistibil de 100 de waţi şi m-am lansat în discursul meu. Rezultatul? Zero.

Dar nu eram descurajat. În realitate, când m-am îndreptat spre plajă, ca să înot în ocean, eram încântat că monologul meu fusese bine primit în toate cele patru instituţii pe care le vizitasem. Deşi niciuna dintre ele nu tratase o felină care semăna cu Piersicuţa, toate cooperaseră cu mine, cercetând în dosare, şi se necăjiseră că nu dăduseră ei asistenţa pomenită.

Am înotat, apoi m-am întors în cameră să mă pregătesc pentru ora cocteilului familial, cina cu Meg Trumble şi şedinţa de spiritism, care avea să urmeze. Am decis să mă îmbrac sobru, dacă nu chiar sumbru: un costum bleumarin din lână pieptănată, cămaşă albă, cravată maro. Dar, examinându-mă în oglinda în care apăream din creştet până în tălpi, mi-am dat seama că prea semănăm a antreprenor de pompe funebre, aşa că am schimbat cravata maro cu una de mătase cu un desen manual, reprezentând crini orientali. Mult mai bine.

La martini în seara aceea, mama a remarcat că arătam „foarte elegant“. Tata a aruncat o privire crinilor şi o sprânceană i-a sărit în sus, datorită unui reflex condiţionat. Dar n-a spus decât:

— S-a întors Gillsworth. Mi-a telefonat după-amiază

târziu.

— E gata să-şi facă un nou testament? am întrebat.

Patriarhul s-a încruntat.

— A spus că mă va suna săptămâna viitoare să stabilim o întâlnire. Aş fi preferat o zi mai apropiată – mâine, dacă s-ar fi putut – şi i-am spus-o. Dar mi-a răspuns că nu s-a hotărât încă asupra clauzelor specifice şi că are nevoie de mai mult timp. Cred că omul e blocat, dar, din ce cauză, nu pot să-mi dau seama.

— Prescott, a spus mama cu blândeţe, unora le vine foarte greu să-şi facă testamentul. E o experienţă care îţi răscoleşte sufletul.

— N-are de ce, a contrazis-o tata. Toţi vom muri şi e prudent să fim pregătiţi. Eu mi-am făcut primul testament olograf când aveam nouă ani.

Am râs.

— Ce avere de lăsat aveaţi la vârsta aceea, tată?

— Bilele cu care mă jucam, a declarat.

Subtextul rizibil al acestei mărturisiri era absolut evident, dar nu am avut curajul să-l comentez.

Mai târziu, în timp ce mă îndreptam spre nord, spre Riviera Beach, problema ultimelor dispoziţii ale lui Gillsworth şi a testamentului a fost eclipsată de o dificultate mai apropiată. Unde ar fi mai inteligent să iau cina cu Meg Trumble?

Trebuia să rămânem destul de aproape, pentru a putea ajunge la şedinţă la ora dictată de doamna Irma Gloriana. Dar, în acelaşi timp, trebuia să fie un loc destul de depărtat şi relativ izolat, ca să am măcar o şansă de a nu fi văzut în compania lui Meg de Connie Garda sau de echipa ei de informatori.

M-am decis până la urmă pentru un restaurant tip de pe Forty-fifth Street, nu departe de zona cunoscută sub numele de Mangonia Park. Era un restaurant foarte mic, doar cu şase separeuri, dar mai fusesem acolo o dată şi ştiam că mâncarea era grozavă, dacă îţi plăceau foile de viţă. Oricum, un inconvenient tot avea: nu avea bar; se servea doar bere şi vin. Dar, parafrazând Cartea cărţilor, mă consolam cu gândul că omul nu trăieşte doar cu votcă.

Meg era gata când am ajuns, ceea ce a fost o surpriză plăcută. O alta a fost cum arăta. Purta o rochie de mătase cu mâneci scurte, făcută din două bucăţi în culori tari, fucsia şi oranj. Sună îngrozitor, ştiu, dar arăta trăsnet. Avea un lanţ la gât, dar singurul accesoriu erau cerceii, doi cai de mare din aur. Meg mai păstra bronzul de Florida şi era atât de zveltă, vibrantă şi sănătoasă, încât imediat m-am hotărât să slăbesc, să-mi dezvolt muşchii şi să nu mai beau decât apă minerală.

Am dus-o la Café Istanbul, asigurând-o că, deşi pare un local înfricoşător, devenise un loc *special* pentru degustarea delicateselor. Nu era chiar o *mare* minciună, ci doar o uşoară exagerare, pentru a-i mări bucuria unei mese într-un loc care nu avea nimic special în afara muzicii pentru dansul buricului, de la tonomat.

S-a întâmplat ca Meg să fie fascinată de local şi a renunţat chiar la disciplina ei vegetariană până la a comanda o musaca. Eu am luat miel la rotisor, cu orez şi curry. Am împărţit o salată mare în care erau măsline negre, mai mult sâmburi, şi muguri de conopidă în saramură. Am comandat o jumătate de sticlă de retsina la gheaţă. Meg a luat o înghiţitură mică, apoi a optat pentru o Coca, aşa că am fost obligat, *obligat,* să beau singur jumătate de sticlă.

Eram la baclavaua înecată în miere când, în sfârşit, am abordat subiectul şedinţei la care urma să asistăm.

— N-am ştiut că tu şi sora ta sunteţi interesate de spiritism, i-am spus cât am putut de indiferent.

— Mai mult Laverne decât mine, a spus Meg. Ea a intrat adânc în această materie. Cred că i-au făcut horoscopul o duzină de astrologi şi doarme totdeauna cu un cristal sub pernă.

— Mă întreb dacă o cunoaşte pe Hertha Gloriana, mediumul pe care îl vom vizita în seara asta.

— N-am auzit-o niciodată pomenind acest nume, dar e uşor de înţeles. Harry sare în sus de câte ori aude vorbindu-se de parapsihologic. El crede că nu e decât o mare pungăşie. Dar tu, Archy?

Întrebarea directă m-a tulburat.

— Eu nu sunt chiar sigur, am mărturisit. De aceea de-abia

aştept să asist la şedinţa din seara asta. Meg, tu crezi că e posibil să iei legătura cu stafiile?

— Bineînţeles, mi-a răspuns prompt. Am fost odată la o şedinţă şi am vorbit cu bunica mea, pe care n-am cunoscut-o; a murit acum cincizeci de ani. Dar spiritul ei ştia despre familia noastră lucruri care erau adevărate şi pe care mediumul nu avea de unde să le ştie.

— Ţi-a spus spiritul bunicii tale unde se afla?

— În ceruri, a răspuns Meg simplu, iar eu mi-am terminat retsina.

Am ajuns la reşedinţa soţilor Gloriana cu zece minute înainte de ora fixată. Familia se adunase în camera aceea cam înăbuşitoare. Am prezentat-o pe Meg. Primirea Irmei şi a lui Frank a fost destul de curtenitoare, deşi nu prea cordială. Dar Hertha a salutat-o pe Meg călduros, i-a păstrat o clipă mâna, în timp ce o privea în adâncul ochilor.

— Săgetătoare, a spus, nu-i aşa?

— A, da, s-a mirat Meg. Cum aţi ghicit?

Hertha a zâmbit şi s-a întors spre mine.

— Iar peştii cum se simt în seara asta? a întrebat.

Avea dreptate şi de data asta. Dar, desigur, îmi putea căuta cu uşurinţă data naşterii. Cu toată modestia, trebuie să mărturisesc că datele despre existenţa mea se află într-o cărţulie subţirică intitulată: *Celibatarii cei mai valoroşi din Palm Beach.* Şi aş putea ghici de unde ştia data naşterii lui Meg.

Hertha purta o rochie lungă, cu falduri, din mătase de culoarea lavandei, care mi se părea mai potrivită pentru picnic decât pentru o şedinţă. Irma Gloriana era într-un costum cu pantaloni negri, cu umeri largi, o cămaşă bărbătească şi o vestă sobră. Fiul, Frank, filfizonul, se împăuna cu un blazer Burberry la două rânduri, din lână albă cu nasturi aurii. Naiba să-l ia, pe lângă el, eu păream un controlor financiar.

Nu s-a oferit niciun fel de băutură răcoritoare şi nu s-au dat instrucţiuni premergătoare sau explicaţii. Ne-am mutat cu toţii în sufrageria întunecoasă. Aici fuseseră îndepărtate părţile laterale ale unei mese ovale de stejar, făcând-o rotundă, astfel că toţi cinci puteam şedea comod. Scaunele

aveau spătarele drepte, partea pe care se şedea avea un strat subţire de tapiţerie.

Am fost aşezat între Irma şi Frank. El o ţinea pe Hertha de mâna stângă, în timp ce Meg i-o strângea pe cea dreaptă. De la capătul mesei, în sensul acelor de ceasornic, se aflau Hertha, Frank, Archy, Irma, Meg. Un aranjament ciudat, mă gândeam: doi bărbaţi şedeau unul lângă altul şi apoi trei femei. Dar probabil că exista o explicaţie pentru asta.

Hertha a privit în jur fără grabă, cu acea privire intensă a ei, fără să clipească. A vorbit încet, cu vocea joasă, ca o şoaptă.

— Vă rog pe toţi, a spus, strângeţi-vă tare de mâini. Închideţi ochii şi îndreptaţi-vă gândurile la Xatyl, şamanul mayaş care este legătura mea cu cei de dincolo. Cu toată puterea voastră spirituală, încercaţi să *vreţi* ca Xatyl să-mi apară.

La început, cu ochii bine închişi, tot ce percepeam era strânsoarea musculoasă a mâinii lui Frank şi mâna moale, caldă, umedă a mamei lui. Dar apoi am încercat să mă gândesc la Xatyl. N-aveam idee cum putea să arate un şaman mayaş – desigur, nu ca un membru al Clubului Pelican – aşa că m-am concentrat asupra numelui, repetând fără glas Xatyl, Xatyl, Xatyl, ca pe o mantră.

Cred că au trecut cinci minute de tăcere până ce am auzit-o pe Hertha vorbind iar cu o voce care devenise un mormăit fără intonaţie.

— Xatyl a apărut, a relatat ea. Nedesluşit. Din ceţuri. Xatyl, salutare de la cei care te-au implorat.

Cuvintele următoare m-au şocat. Nu atât înţelesul lor, cât tonalitatea în care erau exprimate. Era glasul slab, spart al unui bătrân, un glas uzat care tremura şi care se pierdea uneori de slăbiciune.

— Salutare de dincolo, a spus Xatyl. Vă aduc iubirea unui înalt preot al poporului mayaş.

Am deschis ochii şi m-am uitat la Hertha. Cuvintele ieşeau din gura ei, fără nicio îndoială, dar îmi venea greu să cred că această voce bătrână, tremurătoare era a ei. Mi-am reînchis ochii, mulţumit că mâinile Irmei şi ale lui Frank mă

ancorau în realitate.

— Cine doreşte să ia legătura cu cineva dintre cei plecaţi? a întrebat Hertha cu vocea ei normală.

— Eu, a spus imediat Meg Trumble. Aş vrea să vorbesc cu tatăl meu, John Trumble, care a trecut dincolo acum opt ani.

— Am auzit, a spus vocea lui Xatyl. Ai răbdare, draga mea.

Am aşteptat în linişte câteva momente lungi. Trebuie să vă spun cu toată sinceritatea că nu ştiam ce să cred despre toate astea. Dar mărturisesc că eram impresionat de ceea ce se petrecea şi nu îmi venea deloc să râd.

— Meg, a spus un bărbat, tu eşti?

Acum era o voce bărbătească, răsunătoare aproape şi mi-am deschis ochii destul, ca să văd că vorbele veneau tot de la Hertha.

Am auzit răsuflarea grăbită, aspră a lui Meg.

— Da, tăticule, a spus. Sunt aici. Eşti bine?

— Sunt mulţumit de când mama a venit aici, anul trecut. Acum suntem împreună, aşa cum ne-am rugat. Meg, mai faci exerciţii?

— O, da, tăticule, a spus cu un râs întretăiat de suspine. Tot le mai fac. Cum o duci cu artrita?

— Aici nu există durere, fiica mea, a spus John Trumble. Am scăpat de suferinţa lumii voastre. Te-ai măritat, Meg?

— Nu, tată, încă nu.

— Să te măriţi, i-a spus el cu blândeţe. Mama ta şi cu mine am vrea ca tu să fii tot atât de fericită cât am fost noi doi. Acum trebuie să plec, Meg. Dacă ai nevoie de mine, eu sunt aici, eu sunt aici.

Vocea s-a îndepărtat şi am putut auzi plânsul liniştit al lui Meg.

— Vă rog, a şoptit Hertha, nu lăsaţi să vă scadă puterea psihică. Strângeţi-vă mâinile puternic şi gândiţi-vă numai la lumea cealaltă.

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi am auzit iar vocea tremurătoare a lui Xatyl.

— Printre voi se află cineva care este foarte tulburat, a spus. Să vorbească el acum.

— Da, am spus imediat, ascunzându-mă în spatele ochilor închişi. Numele meu este Archibald McNally. Aş vrea să iau

legătura cu Lydia Gillsworth, o prietenă. A trecut dincolo acum câteva zile.

— O voi chema, a spus Xatyl. Ai răbdare, fiule.

Încă o dată am mai aşteptat câteva minute. M-am pomenit strângând atât de tare mâinile Irmei şi pe ale lui Frank, încât mă dureau degetele, şi îmi dădeam seama că respiram foarte des.

— Archy? a întrebat o voce dulce de femeie. Tu eşti?

După ce mi-am auzit numele, am deschis ochii ca să verific dacă vorbea Hertha, căci jur, *jur,* era glasul dulce, liniştit al Lydiei Gillsworth. Atât de dulce.

— Eu sunt, Lydia, m-am trezit vorbind, speriat de cuvinte. Eşti bine?

— O, da, Archy, a spus, cu o umbră de râs în voce. S-a întâmplat, aşa cum ţi-am spus că se va întâmpla. Ai citit cărţile pe care ţi le-am împrumutat?

— Pe câteva. Nu pe toate.

— Trebuie să le citeşti pe *toate,* dragă. Adevărul se află în ele, Archy.

— Lydia, am spus, nerăbdător să-i pun *acea* întrebare, trebuie să-mi mai spui un adevăr: cine te-a omorât?

N-a mai urmat niciun răspuns. Doar linişte. Am mai încercat o dată.

— Te rog, spune-mi, am implorat-o. Nu mă pot linişti până ce nu aflu. Cine te-a omorât, Lydia?

Ceea ce s-a petrecut apoi ne-a şocat şi ne-a cutremurat.

— Caprice! a strigat vocea Lydiei Gillsworth. Caprice!

Ne-am desfăcut mâinile, patru dintre noi au sărit în picioare privind-o pe Hertha. Ea şedea încă, cu capul dat pe spate, cu gâtul gol încordat. Continua să strige:

— Caprice! Caprice! Caprice! Dar acum era vocea ei, nu a Lydiei.

Meg Trumble s-a dus prima la ea, i-a prins braţele, i-a vorbit cu blândeţe. Noi ne-am strâns în jurul ei, şi treptat ţipetele ascuţite au scăzut. Hertha a deschis ochii, arăta aproape descompusă. Era cenuşie, tremura incontrolabil.

Frank a ieşit în grabă şi s-a întors cu un pahar în care părea să fie coniac. Meg i l-a luat şi l-a dus cu blândeţe la buzele mediumului. Hertha a luat o mică înghiţitură, a tuşit,

s-a uitat la noi şi în jur, ca şi cum, în cele din urmă, şi-a dat seama unde se afla. A luat paharul din mâna lui Meg şi a înghiţit cu lăcomie.

Am rămas în sufragerie până ce culoarea a revenit în obrajii Herthei şi a putut să se ridice, deşi tremura puţin.

Ne-a zâmbit uşor, de parcă s-ar fi scuzat, apoi ne-am mutat cu toţii în camera de zi.

Frank a avut decenţa de a ne aduce coniac şi, cum Meg nu s-a atins de el, eu am avut o porţie dublă – de care aveam nevoie. Şedeam într-un colț cu Irma şi Frank. Meg Trumble o consola pe medium, braţele ei musculoase cuprinseseră umerii celeilalte femei. Îi vorbea şi îi dezmierda părul.

— Ce Dumnezeu s-a petrecut? am întrebat-o pe Irma.

A ridicat din umeri.

— Hertha a văzut sau a auzit ceva ce a îngrozit-o. Şi a devenit isterică. S-a mai întâmplat o dată, cu puţin timp în urmă. V-am spus că e un spirit foarte sensibil şi vulnerabil.

— Caprice, a spus Frank, uitându-se la mine. Asta striga. Ar putea avea vreun sens pentru dumneavoastră, domnule McNally?

Am dat din cap.

— Capriciul este o toană, o acţiune neplanificată. Poate că Lydia Gillsworth încerca să ne spună că ucigaşul a acţionat dintr-un impuls subit, că uciderea ei a fost cu totul nepremeditată.

— Da, a spus Irma. Sunt sigură că asta a fost.

— Acum îmi pare rău că am pus această întrebare, m-am scuzat. N-am vrut să o sperii pe Hertha. Dar vă informasem despre ce intenţionez să o întreb.

— Nimeni nu vă dojeneşte, a zis Irma. În lumea asta, ca şi în cea viitoare, sunt multe lucruri dincolo de înţelegerea noastră.

Hamlet o spusese mai bine, dar nu i-am mai amintit de asta.

— Aveţi atâta dreptate, doamnă Gloriana, am aprobat-o.

A încuviinţat.

— Aţi adus cartea de credit, domnule McNally?

I-am întins-o; ea şi Frank au ieşit din cameră să-mi pregătească nota de plată. Am rămas pe scaun, terminând

coniacul lui Meg şi urmărindu-le pe cele două femei de pe sofa. Hertha părea să-şi fi revenit pe deplin. Ea şi Meg se strângeau una în alta, îşi ţineau mâinile şi chicoteau ca nişte şcolăriţe. Mi se părea că era o purtare nu prea potrivită.

Irma s-a întors cu nota. Am semnat-o, mi-am cerut cartea de credit şi am primit bonul.

— Îmi pare rău că şedinţa s-a terminat în felul acesta, a spus ea. Dar n-aş numi-o un dezastru total, nu-i aşa?

— Departe de aşa ceva, am zis. Meg a putut vorbi cu tatăl ei, iar eu am luat legătura cu doamna Gillsworth. Sunt pe deplin satisfăcut.

— Bun, a replicat. Atunci poate ai vrea să aranjăm o altă şedinţă particulară.

— Sigur că aş vrea. Să-mi controlez doar programul şi să o întreb pe Meg care ar fi ziua potrivită pentru ea. Veţi fi aici toată vara?

— O, da. Avem atâta de lucru, încât suntem tot timpul ocupaţi.

— Atunci vă voi căuta.

— Când? a întrebat.

O afaceristă dată naibii femeia asta.

— Curând, i-am răspuns, m-am ridicat şi i-am făcut semn lui Meg.

Am strâns mâinile tuturor înainte de a pleca. Meg a făcut la fel, dar Hertha a îmbrăţişat-o, a sărutat-o pe buze, rămânând un moment lipită de ea. Ca mulţumire pentru ajutorul plin de simpatie. Fără îndoială.

La întoarcere, pe drum spre Riviera Beach, Meg era atât de volubilă, încât îmi venea greu să cred că era aceeaşi cu femeia reticentă din prima noastră călătorie împreună.

— Ce medium *minunat,* Archy, a ciripit. Atât de *plină de har.* A ştiut *atâtea* lucruri despre mine. Şi a fost atât de *puternică,* a putut să-i vorbească tatii. Nu e *de necrezut* să auzi atâtea voci venind de la *ea*? Şi ştii ce: i-am spus că aş vrea să-i fiu antrenor particular şi ea a *insistat* să-mi fie prima clientă. Nu e *minunat?*

— Ba da.

— O să-mi facă şi horoscopul – *gratis!* Trebuie să fie înfricoşător să ai talentul de a vedea dincolo. Spunea că, de

obicei, refuză să prezică viitorul, dar, după ce îmi va face horoscopul, o să-mi spună ce vede pentru mine în viitor. Ce *fantastic,* nu-i aşa?

Nu voiam să-i stric cheful, aşa că nu mi-am exprimat îndoielile, nici n-am pus-o în gardă să nu se bazeze pe prezicerile clarvăzătorilor. Ar fi părut excesiv de crud să-i povestesc propriile mele reacţii la experienţa pe care tocmai o trăisem. Fiind în esenţă un necredincios, socotesc că este o obrăznicie să râd de credinţa altora.

Am ajuns în faţa blocului lui Meg şi acum entuziasmul iniţial se mai dusese, vorbea calm şi serios despre spiritualitate, cum a neglijat ea această parte a firii ei şi că ar trebui să înceapă, cu adevărat, să caute răspunsuri la ceea ce ea numea „marile întrebări“. Presupun că ele includeau Viaţa, Moartea şi de ce se pierduse la spălătorie doar o singură şosetă.

Oricum, nu părea a fi un moment potrivit să-i amintesc despre promisiunea carnală din seara precedentă. Aşa că, decât să risc să fiu respins, am spus.

— Meg, nu te superi prea rău dacă eu nu mai urc? Sunt absolut cutremurat de ce s-a întâmplat astă-seară… s-o aud pe Lydia Gillsworth şi toate celelalte. Cred că e mai bine să mă duc acasă şi să încerc să mă gândesc la toate astea.

A fost de acord imediat – atât de repede, încât a rănit grav mândria lui A. McNally, care suferea sau nu de complexul lui Don Juan.

— Cred că e cel mai bine, dragă, a spus în cel mai drăguţ mod imaginabil, bătându-mă uşor pe mână. Sunt la fel de zguduită sufleteşte ca şi tine. O s-o facem altă dată, Archy.

Aşa că am condus singur spre casă, blestemând luna plină şi întrebându-mă de ce Hertha Gloriana o gratificase pe Meg cu un sărut de adio şi nu pe cavalerul vesel care plătise nota. Oare mediumul acorda săruturile sale tuturor, indiferent de sex, vârstă, rasă, culoare ori naţionalitate? Era oare, în realitate, o sărutătoare de la Societatea Drepturi Egale?

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în camera mea. Mi-am scos costumul ăla anost şi mi-am luat chimonoul meu favorit, un exemplar lejer de mătase galbenă imprimată cu

un model cu gazele care sar. Apoi mi-am luat ochelarii de citit, m-am aşezat la masa de lucru şi m-am pus pe treabă.

Eram hotărât să joc rolul avocatului dat naibii, să revăd evenimentele serii ca un cinic care nu crede în pretinsele manifestări ale ocultismului şi are o explicaţie perfectă pentru ceea ce alţii consideră poate o evidenţă a supranaturalului.

Am mâzgălit cu furie şi iată la ce am ajuns:

Ce ştia Hertha despre Meg Trumble:

Sora lui Meg, Laverne, a fost clienta soţilor Gloriana şi e aproape sigur că mediumul i-a făcut horoscopul. Hertha a aflat astfel data naşterii lui Meg, a morţii părinţilor ei, interesul lui Meg pentru exerciţiile fizice.

Vocile:

Desigur, nimeni nu era familiarizat cu vocea lui Xatyl, şamanul mayaş, dar pentru o actriţă cu darul imitaţiei e relativ uşor să mimeze vorbirea unui bătrân. Glasul lui John Trumble ar fi putut fi o problemă, dar omul murise acum opt ani şi e greu de crezut că Meg mai ştia exact timbrul vocii lui. Şi mai important, ea *dorea* să creadă şi era pregătită pentru a lua orice glas masculin drept cel al tatălui ei plecat.

Glasul Lydiei Gillsworth era simplu de reprodus pentru Hertha, căci Lydia fusese prezentă la multe şedinţe şi era bine cunoscută de către medium.

Ce ştia Hertha despre Archy McNally:

Am explicat deja cum soţii Gloriana puteau afla data naşterii mele. Şi menţionasem la prima noastră întâlnire că citeam cărţi de spiritism. Nu dezvăluisem că ele îmi fuseseră împrumutate de doamna Gillsworth, dar Lydia asistase la ultima ei şedinţă *după* ce îmi împrumutase cărţile şi e posibil să fi pomenit întâmplător că mi le dăduse.

Am recitit ce scrisesem. Nu susţineam că toate explicaţiile şi presupunerile mele erau sută la sută corecte. Dar *puteau* fi. Şi, oricum, ele se apropiau mai mult sau mai puţin de adevăr, în timp ce atribuind revelaţiile făcute de medium puterilor paranormale îl negai. Dacă ar fi să puneţi un rămăşag, pe ce aţi pune banii *dumneavoastră?*

Dar acţionând ca un individ care nu crede în asta şi

aplicând logica rece evenimentelor de la şedinţă, rămâne un moment important şi tulburător. Şi anume ţipetele mediumului: „Caprice! Caprice!“, ca răspuns la cererea mea de a-l identifica pe ucigaşul Lydiei Gillsworth. Aceste ţipete curioase fuseseră articulate atât de vocea Lydiei, cât şi de cea a Herthei.

Le spusesem Irmei şi lui Frank Gloriana că dezlănţuirea însemna probabil că ucigaşul acţionase dintr-o toană, dintr-un impuls momentan şi că uciderea nu fusese premeditată. Erau, pur şi simplu, nişte minciuni, bineînţeles.

Cred că ştiam ce semnificaţie aveau strigătele acelea: „Caprice! Caprice!“.

Era marca maşinii cu care Lydia Gillsworth plecase acasă, la moarte.

UNSPREZECE

Joi dimineaţă, am pornit la acţiune *sans beret*[31] – ceea ce era, desigur, mult mai acceptabil din punct de vedere social decât să fi pornit *sans-culotte*[32]. Aveam intenţia să vizitez celelalte trei spitale de animale pe care le mai aveam pe listă şi mă temeam că ciudata podoabă a capului îmi putea strica imaginea pe care voiam să o prezint: un îndrăgostit lulea care îşi caută iubita şi pisica ei suferindă.

Dar aveam mai întâi de rezolvat câteva treburi mărunte şi i-am telefonat lui Roderick Gillsworth.

— Bună dimineaţa, Rod, i-am spus. Archy McNally la telefon. Bine ai venit acasă.

— Îţi mulţumesc, Archy, mi-a răspuns. N-ai idee ce minunat este să fii acasă.

— A fost o perioadă dificilă? l-am întrebat.

— Destul de dificilă, a repetat el. Am vrut să te chem marţi seara după funeralii, dar am avut un duel cu o sticlă de coniac de California şi a învins sticla.

— În regulă, am spus. Oricum, nu am nimic nou să-ţi comunic, Rod. Aş vrea să-ţi înapoiez cheile casei. Eşti acasă în dimineaţa asta?

O scurtă pauză. Apoi:

— Numai încă o jumătate de oră. Am de făcut câteva drumuri – cumpărături la supermagazin şi altele. Inclusiv drumul la un magazin de băuturi alcoolice ca să-ţi înapoiez votca.

— Nu te preocupa de asta. Pot să trec chiar acum? Doar un minut; n-am să întârzii.

— Bine, a admis, vino.

Când am ajuns acasă la Gillsworth, Bentley-ul lui cenuşiu era parcat pe drumul pietruit pentru maşini. Am admirat

---

31 ? Fără beretă *(fi. în orig.).*

32 ? Fără pantaloni *(fi. în orig.).*

vehiculul, eleganţa lui cuceritoare. Puţin cam prea serios pentru gustul meu, dar, indiscutabil, frumos.

Am apăsat pe sonerie, Rod a deschis uşa şi eu am clipit. De obicei, e îmbrăcat în culori sobre, albastru, alb şi negru, nimic strălucitor. Dar în dimineaţa aceea, purta pantaloni verzi ca lămâia, pantofi comozi de piele galbenă, cu limbă franjurată. Iar peste maioul de polo roz avea o jachetă sport Lilly Pulitzer.

Nu ştiu dacă sunteți familiarizaţi cu acest veșmânt, dar acum douăzeci de ani era ţinuta de *rigueur*[33] pentru cei cu sânge tânăr din Palm Beach. Domnişoara Pulitzer punea pretutindeni modele cu flori şi o jachetă ieşită din fabrica ei îl transforma pe purtător într-o seră ambulantă. Cea a lui Rod avea un buchet de margarete, mici garoafe roşii şi trandafiri Dolores.

A observat surpriza mea şi mi-a zâmbit încurcat.

— M-am transformat, a spus. Cum ţi se pare?

— Chiar aşa, am bâiguit.

— Lydia găsise jacheta într-un magazin ieftin, a explicat el. Îmi venea perfect, dar n-am avut curajul să o pun. O port acum pentru ea. Înţelegi?

Am încuviinţat, gândind că jacheta demodată era cel mai bizar omagiu din lume.

— Intră, Archy, m-a invitat el. E prea devreme ca să-ţi ofer ceva ca să te ţină treaz. Presupun.

— M-am trezit acum vreo două ore, i-am spus. Îţi mulţumesc pentru intenţie.

Am intrat înăuntru, dar am rămas să discutăm în hol.

— Uite cheile, Rod, am spus întinzându-i-le. Totul era în ordine în casă când te-ai întors?

— Pus la punct. Îţi mulţumesc pentru deranj. N-ai mai aflat nimic nou despre investigaţii de la sergentul Rogoff?

— Nicio vorbă. Scrisorile de ameninţare primite de Lydia au fost trimise laboratorului FBI pentru analiză. Curând, Rogoff va avea un raport de la ei.

— Crezi că o să-ţi spună ce scrie în el?

— Aşa cred.

— Atunci aş vrea să-mi spui şi mie, m-a rugat şi a adăugat

33 ? Rigoare *(fr.în orig.).*

pe un ton iritat. Omul ăsta refuză, pur şi simplu, să-mi spună cum merge ancheta.

Nu doream să-i mai aud o dată plângerile împotriva lui Al, aşa că am schimbat subiectul.

— Fiindcă a venit vorba, Rod, am făcut remarca, seara trecută am avut o experienţă neobişnuită. Am asistat la o şedinţă la familia Gloriana.

Faţa i s-a strâmbat într-un zâmbet chinuit.

— Ai fost la aşa ceva? Doamne, Dumnezeule, nu m-am mai dus la astfel de chestii de secole. Nu ştiam că te interesează spiritismul.

— Mai mult din curiozitate, m-am scuzat. Soţii Gloriana sunt oameni fascinanţi.

S-a gândit un moment.

— Da, a spus, în cele din urmă. Cred că îi poţi numi fascinanţi. Lydia spunea că mediumul are un dar de la natură. Ţi-a spus ceva Hertha?

— Nimic ce nu ştiam deja. Apoi mi-a venit în minte o întrebare. Rod, nu ştii cumva, din întâmplare, dacă Irma, soacra, e văduvă, divorţată – sau ce? Mi-am pus această întrebare şi, sigur, n-am vrut s-o întreb pe ea direct. Prea aş fi părut indiscret.

Din nou a făcut o pauză, înainte de a răspunde. Apoi:

— Cred că Lydia a pomenit că Irma era văduvă. Da, acum îmi amintesc; soţul ei a fost ofiţer în armată, ucis în războiul din Coreea.

— O femeie puternică, mi-am spus eu părerea. Despotică.

— Crezi asta cu adevărat? s-a mirat el. Puţin cam exagerat, nu-i aşa? Dominatoare, poate, dar nu despotică.

— Voi, poeţii, am zis, zâmbind. Faceţi o distincţie la milimetru între adjective.

— Urăsc adjectivele, s-a pronunţat el. Şi adverbele. Sunt atât de slabe şi fleşcăite. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Indiscutabil, l-am aprobat şi am izbucnit amândoi în râs.

Eroul dumneavoastră a plecat surprins şi fericit. Surprins că pasărea se transformase brusc din cioară în păun şi fericit că mai culesesem o informaţie pe care o puteam adăuga în jurnalul meu: doamna Gloriana era văduvă.

Am pornit-o spre West Palm Beach şi mi-am început cercetarea. Aş putea creşte nemăsurat impactul acestei naraţiuni dacă aş detalia vizitele infructuoase de la două clinici de urgenţă pentru animale, apoi aş concluziona triumfător povestindu-vă cum am reuşit, după umilinţe şi batjocuri, la ultima clinică de pe lista mea. Dar am hotărât să fac această povestire cât mai cinstită cu putinţă, aşa că vă mărturisesc că am avut succes la primul spital unde mi-am susţinut pledoaria.

Am interpretat pentru recepţioneră, o tânără domnişoară plăcută, partitura pregătită cu grijă. Ea s-a arătat cucerită şi a vorbit la un interfon. După o clipă, un veterinar a ieşit dintr-un birou şi m-a acostat. Avea pe el o bluză lungă, albă, de doctor, cu cinci – le-am numărat, erau cinci! — pixuri prinse pe o placă de plastic în buzunarul de la piept. Era un personaj scund şi smucit, care părea a fi irlandez de origine.

I-am repetat povestea mea, iar el a început să clipească furios spre mine din spatele ochelarilor pătaţi. I-am răspuns privirii pâlpâitoare, uitându-mă la el cât mai cinstit şi sincer cu putinţă.

În aparenţă a mers bine, pentru că mi-a răspuns cu o voce subţire:

— Recent am tratat o pisică aşa cum o descrieţi dumneavoastră, dar a fost adusă de un bărbat, nu de o doamnă.

— Un bărbat? am rostit gânditor. Fără îndoială, trebuie să fi fost unchiul ei. Călătoreşte deseori cu ea, ca să o apere de insistenţele străinilor necioplţi. Ea este o tânără extrem de atrăgătoare. Aţi putea să-l descrieţi pe bărbatul acela, vă rog, doctore?

— Înalt, a spus. Roşcovan, cu umeri largi. Foarte bine îmbrăcat, după moda clasică. Cam la şaizeci şi cinci de ani, aş zice.

— Unchiul ei, sută la sută, am strigat. Sunt extrem de uşurat. Piersicuţa era bolnavă grav?

— Nu vă pot da această informaţie, a spus cu gravitate. Etica medicală.

— Desigur, am replicat în grabă. Uşor de înţeles. Aţi vrea să fiţi atât de amabil să-mi daţi adresa lor, domnule? Sunt

dornic să le ofer tot ajutorul.

S-a întors în biroul lui şi a revenit după câteva minute, întinzându-mi o carte de vizită cu o mâzgăliturăă pe ea.

— Omul se numeşte Charles Girard. Locuieşte pe Federal Highway. O adresă ciudată pentru cineva atât de prosper, cum părea a fi.

— O locuinţă temporară, sunt sigur, am zis. Cred că domnul Girard şi nepoata sunt în drum spre Antilele Mici. Vă mulţumesc mult pentru cooperarea dumneavoastră, domnule doctor.

Observasem un vas de sticlă pe masa recepţionerei. Purta o etichetă cerând contribuţii pentru hrana şi refacerea felinelor fără stăpân. Vasul era pe jumătate plin cu mărunţiş. Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel şi am îndesat-o în borcan.

— Pentru pisoii înfometaţi, am spus pios.

Veterinarul a clipit şi mai repede.

— Sunteţi foarte generos, a comentat.

— E plăcerea mea, am spus şi vorbeam serios.

Am zbughit-o spre Miata. Eram foarte, *foarte* mulţumit de succesul poveştii mele. Cu siguranţă, vă amintiţi reţeta lui Danton pentru victorie: „Îndrăzneală, mai multă îndrăzneală, totdeauna îndrăzneală“. Cât de adevărat, cât de adevărat!

Veterinarul avusese dreptate în legătură cu adresa pe care i-o dăduse Charles Girard: *era* o zonă stranie. Clădirile de pe porţiunea aceea de pe Federal Highway fuseseră ridicate acum cincizeci de ani şi de atunci nu mai fuseseră văruite. Erau, în majoritate, clădiri comerciale, fără sau cu un etaj, care adăposteau o varietate derutantă de afaceri: cârciumi, maşini la mâna a doua, localuri cu gustări reci şi o descurajantă aglomerare de prăvălii care vindeau echipament pentru camere de spital şi piese de schimb.

Dar erau şi multe magazine goale cu anunţul DE ÎNCHIRIAT în ferestrele prăfuite. Toată zona avea ceva inexprimabil de jalnic şi disperat, ca şi cum Florida cu aleile ei strălucitoare şi pieţele sclipitoare ar fi dispărut, iar zona ar fi rămas să se macine în soarele fierbinte şi vântul sărat.

Am găsit adresa pe care mi-o dăduse veterinarul. S-a

dovedit a fi un motel şi, dacă vă spun că era format dintr-o duzină de căsuţe separate, vă veţi putea da seama când a fost construit. Eu cred că pe la sfârşitul anilor ’40. Am trecut de el şi mi-am lăsat Miata într-o mică parcare, alături de ceea ce părea a fi o întreprindere părăsită, care vindea pajişti de plastic şi mobilă pentru terase.

M-am îndreptat pe jos, încet, către motelul Jo-Jean şi am intrat în birou. Nu exista aer condiţionat, dar un ventilator de pe tavanul din plăci de lemn se mişca leneş. O doamnă mare, înfloritoare era cocoţată pe un scaun, în spatele tejghelei, aplecată asupra unuia dintre acele ziare, din supermagazine, despre care fiecare afirmă că nu le citeşte, dar care se vând cam cinci milioane de exemplare pe săptămână. Nu a ridicat ochii când am intrat.

— Vă rog să mă iertaţi, i-am spus tare, dar îl caut pe domnul Charles Girard.

— Rândul de la sud, căsuţa patru, mi-a spus, citindu-şi mai departe, cu toată atenţia, fiţuica. Am putut descifra titlul mare de deasupra. Era: „Un copil s-a născut fluierând «Dixie»“.

Am ieşit din nou în căldura vestejitoare şi am găsit cărarea de la sud cu căsuţe. Apoi m-am oprit, m-am uitat, m-am întors pe călcâie şi m-am grăbit spre Miata mea.

Parcată lângă căsuţa patru, se afla maşina cenuşie Bentley a lui Roderick Gillsworth.

Am luat-o înapoi spre clădirea McNally, reflectând că-i refuzasem lui Gillsworth oferta de a lua ceva care să mă ţină treaz, dar de data asta mi-o servise. Eram total năucit. Nu eram în stare să ţes nici cel mai incredibil scenariu despre poetul în vizită la un prieten, care era chiar răpitorul mândriei şi bucuriei lui Harry Willigan. Nimic nu mai avea acum niciun sens pentru mine.

Şi asta s-a dovedit a fi o greşeală. Căutam raţionalul intr-o capcană care putea fi pusă la cale de Cei Trei Complici.

Tocmai ieşeam de pe Federal Highway, când mi-am dat brusc seama că eram doar la câteva minute de Clubul Pelican. Soarele înainta încet spre cealaltă faţă a pământului şi am hotărât că ceva răcoritor, lichid sau solid, într-un spaţiu rece şi umbrit, mi-era necesar ca să-mi

limpezească mintea înnămolită şi să pună din nou bătrânii ganglioni în vibraţie.

Am prânzit singur, servit de cocheta Priscilla. De obicei, ne dondăneam un pic, dar Pris şi-a dat seama de dispoziţia mea proastă şi, după ce mi-a luat comanda, m-a lăsat singur cu problemele mele. Am hăpăit cu hotărâre un sandviş cu brânză uriaş şi un castron de salată rece de cartofi şi, între timp, mi-am început a doua halbă de concentrat Heineken, iar spiritul McNally-lor era iarăşi în efervescenţă. Mi-am încheiat prânzul devorând o porţie din plăcinta cu lămâie, specialitate a casei, în timp ce recitam în minte rândurile tâmpite din „Neînvinsul“ lui Henley, deşi nu eram chiar sigur că sunt căpitanul sufletului meu. Semănăm mai mult cu clasa întâi rezervat.

Mi-am plătit nota la bar. Simon Pettibone purta o cămaşă în dungi, cu mânecile suflecate şi o cravată mică, neagră, de piele. Cu ochelarii lui pătraţi şi cu casca deasă de păr cenuşiu, radia înţelepciunea şi înţelegerea unui cârciumar cinstit, familiarizat cu enigmele lumii.

— Domnule Pettibone, am spus, aş avea nevoie de părerea dumneavoastră.

— Cereţi-o, domnule McNally, mi-a răspuns.

— Am o încurcătură pe care încerc să o rezolv. Există doi oameni cu totul deosebiţi ca ocupaţie şi probabil ca educaţie şi avere personală. Ce pot avea comun aceşti doi oameni?

Domnul Pettibone m-a privit fix un moment.

— *Cherchez la femme*[34] a spus apoi.

Îmi venea să-l îmbrăţişez! Eram convins că are pe deplin dreptate şi eram hotărât să-i urmez sfatul. Din nefericire, aşa cum aveau să demonstreze mai departe evenimentele, am căutat femeia nepotrivită.

M-am oprit puţin la birou, sperând că sergentul Rogoff a lăsat vreun mesaj ca să-l caut. Aş fi vrut să ştiu dacă raportul de la FBI sosise şi ce conţinea. Aveam nevoie să aflu şi dacă vorbise cu DP[35] din Atlanta în legătură cu soţii Gloriana. Dar cum nu am găsit niciun mesaj de la sergent, l-am sunat eu. Nu era disponibil şi i-am lăsat propriul meu

34 ? Căutaţi femeia *(fr.în orig.).*

35 ? Departamentul de poliţie.

mesaj.

Apoi, luându-mă după sfatul domnului Pettibone, am luat-o pe Ocean Boulevard şi m-am îndreptat spre sud, spre casa Willigan-ilor. Mă hotărâsem că trebuie să o iau tare pe Laverne, să o constrâng, într-un fel, să-mi dezvăluie relaţiile ei cu Hertha, mediumul care împărţea sărutări.

Doamna era acasă, dar Leon Medallion m-a informat că îşi lua „baiea“ şi că se va interesa la servitoare când primeşte doamna Willigan. Primea doar indivizi din clasa cea mai de sus, oameni care făceau impresie, pentru că, aşa cum vă amintiţi, stăpânul conacului era un mitocan. Aşa că mi-am odihnit picioarele în foaierul cu cărămidă aparentă până ce valetul s-a întors şi m-a anunţat că mi se îngăduie să o văd pe doamna.

Am găsit-o pe Laverne în apartamentul stăpânului, care arăta ca şi cum ar fi fost decorat de cineva specializat în bordeluri persane. Nu mai văzusem niciodată o astfel de abundenţă de draperii de mătase, bibelouri de porţelan şi perne brodate. În locul lui Laverne s-ar fi putut afla Theda Bara întinsă pe şezlongul de saten roz, înfăşurată într-o rochie de brocard purpuriu, atât de voluminoasă, încât părea să o fi înfăşurat de trei ori în jurul ei.

— Helo, Archy, a cântat sirena. Ce mai e nou?

— De ce nu mi-ai spus că o cunoşti pe Hertha Gloriana? am întrebat-o, închipuindu-mi că va rămâne blocată.

Dar ea nu a fost deloc tulburată.

— Fiindcă mi-era frică să nu-i spui lui Harry, mi-a răspuns calm. Ţi-am vorbit deja cât de mult dispreţuieşte el această problemă. El o numeşte „escrocheria de a ghici viitorul“. Dacă ar ști că mă duc la şedinţele soţilor Gloriana, m-ar zgâria pe faţă.

— Ai asistat la şedinţele din seara în care Lydia Gillsworth a fost ucisă?

— Nu, a spus, uitându-se la mine cu ochii larg deschişi. În seara aceea a trebuit să mă duc la o asociaţie a constructorilor, cu Harry. Dacă nu mă crezi, întrebă-i pe soţii Gloriana; o să-ţi spună că n-am fost acolo. Dar de unde ţi-a venit acest interes brusc pentru spiritism?

— I-am cerut ajutor Herthei să o găsesc pe Piersicuţa.

Am crezut că se va înfuria, pentru că nu-i respectasem instrucţiunile, dar părea netulburată.

— Da? s-a mirat. Şi ce ţi-a spus Hertha?

— Nu mare lucru. A văzut-o pe Piersicuţa într-o odaie goală, dar nu ştia locul.

Laverne îşi examina lacul de pe unghii.

— Da, Hertha e foarte dotată, dar nu poate şti totul. Niciun medium nu poate.

— Ţi-a făcut horoscopul?

— Bineînţeles. Şi ce-i cu asta?

— I-ai povestit detalii despre viaţa ta personală, despre Meg şi despre părinţii voştri?

— Bineînţeles. Hertha trebuie să ştie toate astea, ca să-ţi facă profilul psihic.

— Aha! Laverne, cunoşti pe cineva cu numele Charles Girard?

— Nu, mi-a răspuns prompt. N-am auzit niciodată acest nume. Cine e?

— Poate fi unul dintre răpitori.

— Nu glumeşti? Cum ai dat de el?

— Orice geniu ar fi reuşit. Bărbatul tău n-a pomenit niciodată despre el?

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar mai bine întreabă-l pe Harry.

— Aşa am să fac. Laverne, de când îi cunoşti pe soţii Gloriana?

— De luni de zile. Cred că acum e deja un an.

— De unde sunt… știi?

— Din Chicago, cred.

— Doamna Irma Gloriana e văduvă sau divorţată?

— Divorţată. Mi-a spus că fostul soţ locuieşte undeva, în California, cu fata lor. Frank a fost luat de mamă, iar fiica locuieşte cu tatăl lor.

— De când sunt căsătoriţi Hertha şi Frank?

— Cred că mi-au spus că de patru ani. De ce îmi pui toate aceste întrebări despre ei, Archy?

Am dat din umeri.

— Îi găsesc interesanţi. Misterioşi.

— Misterioşi? A râs. Încearcă şi ei să-şi facă o situaţie ca

toată lumea.

— Tu ţi-ai făcut una, am spus cu impertinenţă.

Nu s-a simţit ofensată. S-a uitat în jur, la camera parfumată, cu satisfacţie, apoi şi-a mângâiat desenul reliefat în aur şi argint de pe rochie.

— Poţi pune rămăşag pe fundul tău dulce că am reuşit, a răspuns. Dar am plătit ce se cuvine pentru asta. Apropo, Meg s-a întors în oraş. Mi-a telefonat azi-dimineaţă. Nu vrei s-o vezi?

De aici am dedus că Meg nu-i povestise surorii ei despre şedinţa la care asistase împreună cu mine. La început, i-am fost recunoscător pentru asta, dar apoi mi-am dat seama că Laverne va afla despre ea probabil de la soţii Gloriana.

— Da, mi-ar plăcea s-o revăd, am mărturisit.

— Eşti un băiat bun, m-a aprobat. Ea trebuie să afle că nu toţi bărbaţii sunt de două parale. Majoritatea, dar nu toţi.

Rămăsesem în picioare în tot timpul acestei conversaţii, pentru că Laverne nu mă invitase să mă aşez. Obosisem de stat în aceeaşi poziţie şi nu mă mai puteam gândi să pun alte întrebări suplimentare.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, i-am spus. O să-i telefonez lui Harry să-l întreb dacă îl cunoaşte pe Charles Girard.

— Unde locuieşte Girard? a întrebat, ca din întâmplare. Ştii?

N-ar fi trebuit să mă întrebe asta. O suspectasem că minte când negase că l-ar fi cunoscut pe Charles Girard. Întrebarea m-a convins că ştia foarte bine cine era şi că acum încerca să descopere cât de mult ştiam despre el.

— N-am nici cea mai mică idee, am spus, făcând pe prostul. Dar s-ar putea să-l găsesc. Şi pe Piersicuţa.

— Nu te strădui, Archy, m-a sfătuit. Ce importanţă are, de fapt? Harry îşi permite cu uşurinţă cele cincizeci de bătrâne pe care i le-au cerut.

— Laverne! am protestat. Ai grijă să nu afle soţul tău ce-ai spus. El şi-ar dori înapoi animalul favorit fără să plătească, şi doreşte ca răpitorii să fie spânzuraţi de degete sau de alte prelungiri ale trupului aflate la îndemână.

— Soţul meu, a răspuns ea supărată. Ce vrea el şi ce obţine sunt două lucruri diferite.

Mi-am zis că ar fi un bun prilej să-mi fac ieşirea şi aşa am şi făcut. M-am întors acasă, gândindu-mă că Laverne Willigan are mai mult decât tărâţe în cap. Minţise cu dezinvoltură şi perspicacitate, eram sigur, dar, de ce o făcuse, nu mai eram la fel de sigur.

Pe lângă afacerea cu Charles Girard, îmi mai dăduse o şaradă. Roderick Gillsworth spusese că Irma Gloriana era văduvă. Laverne tocmai îmi povestise că era divorţată. Nu-mi venea să cred că Irma lansase mai multe variante despre datele ei unor persoane diferite; era prea deşteaptă pentru aşa ceva.

Ceea ce însenina că sau Gillsworth minţise, sau Laverne.

Sau amândoi.

Am folosit telefonul din camera de lucru a tatii, ca să-l chem pe Harry Willigan. M-a salutat cu ţipete şi a trebuit să aştept să-şi piardă răsuflarea, ca să-i pot pune întrebarea despre Charles Girard.

— N-am auzit niciodată despre individ, a mugit şi şi-a reluat vorbăria.

Am pus încet receptorul în furcă, sperând că va mai continua încă cinci minute înainte de a-şi da seama că delirează într-un telefon închis.

Am urcat şi am mâzgălit în jurnal timp de mai mult de o oră. Dosarul Piersicuţa – Gillsworth creştea frumuşel, dar această harababură de informaţii nu căpăta încă nicio formă. Unde era Xatyl, acum, când aveam nevoie de el?

Mă întorsesem de la înot şi mă îmbrăcasem pentru seară, când a sunat Rogoff. N-a mai pierdut timp cu introduceri.

— Am nişte noutăţi pentru tine, a spus. Chestii interesante.

— Şi eu am ceva, pe alese, pentru tine, i-am răspuns. Când şi unde ne întâlnim?

— Am de lucru până peste cap cu actele, s-a plâns el. Probabil că nu voi termina până târziu. Ce-ar fi să vii tu la vagonul meu pe la nouă treizeci sau cam aşa ceva?

— Mi se pare foarte potrivit, am aprobat. Să aduc ceva ca să ne clătim gâtlejurile?

— Nu, a refuzat el, am o sticlă de vin de pus la bătaie. E un vin de Burgundia, simplu, de casă, fără pretenţii, dar vei

fi surprins de calitatea lui.

— Îţi mulţumesc, domnule Thurber, i-am spus. Ne vedem diseară.

În seara aceea, Ursi Olson a servit o cină de Florida compusă din mâncare de scoici, peşte spadă la grătar, banane cu piure de mango şi salată din miez de palmier. Tata se înduioşase şi în loc de o carafă cu chablis a adus un vin vechi, tămâios, tare ca otrava.

După cină m-am întors în camera mea şi am mai adăugat câteva note în jurnal. Apoi am telefonat la informaţii şi am întrebat dacă au un nou abonat, Margaret Trumble din Riviera Beach. Mi-au dat numărul şi am sunat. Am lăsat să sune de şapte ori, înainte de a închide, întrebându-mă unde poate fi. Nu ştiu de ce nu mă simţeam liniştit, dar aşa era.

După aceea am înhăţat o jachetă de golf şi am alergat la Miata. Era o seară superbă, senină şi destul de răcoroasă, ca să poţi dormi fără aer condiţionat. Dar în noaptea aceea n-am prea avut noroc de somn.

Ceea ce Rogoff numea „vagon“ era cu adevărat o locuinţă mobilă, aşezată pe o fundaţie robustă, într-un parc de locuinţe similare dincolo de Belvedere Road. Era un loc plăcut – pajişti şi palmieri, un mic bazin de înot şi o cameră şi mai mică de recreere.

Majoritatea locuitorilor erau pensionari, şi îmi închipui că lui Al i se făcea o reducere la întreţinere, pentru că proprietarul parcului dorea să aibă un copoi prin preajmă. Vreau să zic, dacă vreunui mişel îi venea ideea să plece cu una dintre casele mobile – care nu garantau prea mare siguranţă – se gândea de două ori înainte de a trece la acţiune, când vedea un păzitor al legii plimbându-se prin jur cu un obuzier prins la şold.

Casa lui Al era îngrijită pe dinafară şi confortabilă pe dinăuntru. Avea o cameră de zi, un dormitor, bucătărie şi baie, în şir, stil vagon. Îşi decorase singur casa şi, deşi nu risipise bani, nimic nu era scump, mie mi se părea un bârlog de celibatar foarte atrăgător şi confortabil – unul dintre acele locuri unde îţi arunci pantofii din picioare şi te chercheleşti.

Când am sosit, avea o sticlă de vin răcit şi destupat. Dar

nu era vinul de Burgundia, era un cabernet Sterling 87. Dacă socotiţi o blasfemie să pui la rece un vin roşu, bun, ca acesta, trebuie sa vă spun că floridienii pun la frigider chiar şi Bordeaux-ul cel mai scump. Noi luăm masa în aer liber o mare parte din timp şi dacă vinul nu e rece, sorbim cu zgomot supa.

Şedeam în fotolii tapiţate, la o măsuţă de sufragerie din stejar, împinsă într-un colţ al camerei de zi. Am gustat vinul şi era exact cum trebuie.

— Ane începe? a întrebat Al.

— Tu, am spus. Revelaţiile mele uimitoare mai pot aştepta.

A ieşit să-şi aducă blocnotesul. Purta pantaloni cafenii-roşcaţi şi o bluză. Nu era încălţat, iar picioarele lui cărnoase erau îndesate în nişte şosete albe de atletism. Am băgat de seamă că avea burtă, nu mare, dar în formare. Majoritatea copoilor nu mănâncă bine. Pentru ei o dietă echilibrată e o pizza cu anşoa şi o cutie de doctor Pepper.

— În regulă, a spus sergentul, aplecându-se deasupra carnetului său de note, iată ce am primit din Atlanta. Oamenii de la care soţii Gloriana au adus referinţele nu există la adresele menţionate. Banca din Atlanta, pe care au indicat-o, era una de sprijin şi împrumut şi a dat faliment acum trei ani.

— Frumos, am spus.

— Am luat, apoi, legătura cu un detectiv de la DP din Atlanta care ştia totul despre ei. Jerry Weingarter. Un tip simpatic. Fumător de ţigări de foi, ca şi mine. Mi-a fost de mare ajutor, aşa că îi voi trimite o cutie cu cele mai bune ţigări de foi.

— McNally & Fiul va achita nota de plată, am spus.

Al a zâmbit.

— Aşa mi-am şi închipuit. Ei bine, acest Weingarter mi-a spus că Irma Gloriana şi soţul ei…

— Aoleu, am spus ridicând o mână. Vrei să spui că Irma e măritată?

M-a privit.

— Sigur că e măritată! Tu ce credeai?

— Nu ştiam ce să mai cred, am răspuns onest. Bărbatul ei

mai trăieşte?

— Trăia acum şase luni, când a ieşit din puşcărie. Îl cheamă Otto. Otto Gloriana. Sună frumos, nu-i aşa? Bea-ţi vinul; mai avem o sticlă pusă la rece. Irma şi Otto ţineau ceea ce dragul meu tata mare, bătrânul, numea o casă de proastă reputaţie. Nu era un bordel şleampăt; familia Gloriana avea o afacere de primă clasă. Fetele lor erau toate tinere şi frumoase. Tipii plăteau între o sută şi cinci sute, în funcţie de ce doreau. Irma era madama, Otto – managerul afacerii. Aveau această afacere de patru sau cinci ani şi le mergea binişor, cu o clientelă rafinată dintre cetăţenii din clasa de sus. Legea a intervenit când una dintre fete a devenit dependentă de heroină.

Mi-am băut paharul de vin şi mi l-am umplut din nou.

— Frumos tablou, am spus. Şi ce rol a jucat în această piesă fiul, Frank?

— El era paznicul, furniza muşchii, dacă vreunul dintre tipi făcea vreo trăsnaie.

— Şi Hertha?

— S-ar părea că ea nu avea nicio legătură cu bordelul. Weingarter spunea că ea îşi avea propria ei afacere, făcea ce face şi acum: ţinea şedinţe de spiritism şi alcătuia horoscoape. Tot el zicea că e un medium extraordinar. I-a ajutat o dată pe copoii din Atlanta să găsească un copil pierdut. Weingarter nu ştie cum a procedat, dar ideea pe care le-a dat-o i-a dus drept la ţintă.

A făcut o pauză, ca să-şi umple paharul, iar eu am avut o clipă ca să reflectez la ceea ce îmi povestise. Cred că eram mai degrabă întristat decât şocat.

— Ce s-a întâmplat după ce copoii i-au obligat să închidă? am întrebat.

— Otto a făcut cu ei o înţelegere. El va suporta consecinţele dacă sentinţa soţiei şi a fiului vor fi suspendate şi ei vor părăsi oraşul.

— Foarte nobil din partea lui Otto, am constatat eu. Cât a luat?

— Se încadra între trei şi cinci, a făcut un an şi jumătate şi a fost eliberat acum şase luni. Din lipsă de probe. Actualul lui domiciliu e necunoscut.

M-am holbat la ventilatorul din tavan.

— Al, am spus aproape visând, ai o descriere fizică a lui Otto?

— Da, a spus, căutând printre paginile blocnotesului. Aici. E…

L-am întrerupt.

— E înalt, am spus, roşcovan. Cu umeri largi. Foarte bine îmbrăcat, în stil clasic. De şaizeci şi cinci de ani sau cam aşa ceva.

Sergentul m-a privit fix.

— De unde naiba ştii? a exclamat cu o voce răguşită. Iei lecţii de spiritism de la Hertha sau cum?

— Am nimerit-o? am întrebat.

— Perfect, a recunoscut el. Acum, spune-mi cum.

— E pe-aici, am început. Foloseşte numele de Charles Girard.

Apoi i-am făcut lui Rogoff un rezumat despre cum mi-am închipuit că Piersicuţa s-ar fi putut îmbolnăvi, cum răpitorii ar fi dus-o la medic, cum am cucerit spitalele de urgenţă pentru animale cu o poveste de doi bani, cum am găsit până la urmă un veterinar care şi-a adus aminte că a tratat-o pe Piersicuţa şi mi-a dat numele şi adresa omului care o adusese acolo.

Al m-a privit şi şi-a mişcat capul plin de admiraţie.

— Ştii, mi-a spus, cred că ai testicule de simian obraznic. Ai, de asemenea, mai mult noroc decât meriţi. Unde locuieşte Otto?

— Într-un motel păduchios de pe Federal Highway. Dar nu ţi-am spus tocmai ce era mai important, Al. M-am dus azi-dimineaţă acolo, să-i fac o vizită lui Charles Girard sau, dacă nu era prezent, să văd dacă Piersicuţa nu era prin preajmă şi nu putea fi salvată. Dar am aruncat o privire şi mi-am văzut de drum. Bentley-ul cenuşiu al lui Roderick Gillsworth se afla parcat acolo, lângă căsuţa lui Otto.

Sergentul a privit fix şi treptat i s-a schimbat faţa. Mi s-a părut că pot distinge pe ea răzbunare sau poate rea voinţă.

— Gillsworth, a repetat şi din buze i-a ieşit aproape un şuierat. Ştiam eu…

Dar n-am avut parte să aflu ce ştia sergentul, pentru că, în

clipa aceea, a sunat telefonul cu un sunet puternic.

Al a aşteptat al treilea apel, apoi s-a ridicat în picioare.

— Mă duc în anexa dormitorului, a zis.

S-a depărtat şi a închis uşa. Nu m-am simţit jignit. Dacă era vorba de treburi de serviciu, avea dreptul să nu le împartă cu nimeni. Iar dacă era vorba de profesoara cu care se întâlnea din când în când, şi atunci avea dreptul să nu împartă secretul cu nimeni.

Se pare că a rămas acolo mult timp, pentru că am terminat ce mai rămăsese din cabernet. În cele din urmă, a apărut. Purta o pereche de pantofi uzaţi, cu şireturile atârnând şi o jachetă de nailon kaki. Tocmai îşi fixa insigna la epoletul jachetei. După ce a reuşit, şi-a scos dintr-un sertar centura cu arma şi toate accesoriile şi şi-a prins-o în talie cu o oarecare dificultate.

Apoi m-a privit. N-am putut citi nimic pe obrazul lui, pentru că nu avea nicio expresie; faţa îi era de piatră.

— A izbucnit un incendiu la Roderick Gillsworth, mi-a relatat fără intonaţie. A luat foc grăsimea la bucătărie. Focul a fost descoperit de vecini. A trebuit ca pompierii să spargă uşa ca să intre. Au stins focul şi l-au căutat pe Gillsworth. L-au găsit în cadă. Îşi tăiase venele de la încheietura mâinii.

Am înghiţit în sec.

— E mort? am întrebat, descoperind că vocea îmi tremura.

— Definitiv, mi-a răspuns Al.

— Pot să vin cu tine?

— Nu, a spus. Tu trebuie să aştepţi şi să nu te amesteci. Am să-ţi telefonez de cum voi mai afla ceva.

— Al, mai era ceva ce voiam să-ţi spun, l-am implorat.

— Acel ceva o să mai aştepte. Du-te acasă, Archy. Mai bine povesteşte-i şi tatălui tău ce s-a întâmplat.

— Bine, am spus. Mulţumesc pentru vin.

— Ce? A, da.

Am ieşit amândoi şi am aşteptat până ce Al a încuiat. Apoi s-a urcat în furgoneta lui şi a plecat. Am rămas acolo, fumând o ţigară şi uitându-mă la cerul spuzit de stele. Încă un spirit trecuse dincolo. Încă o stafie. Încă nu-mi dădeam seama, atunci, că cei aflaţi în viaţă erau în minoritate.

DOISPREZECE

Uşa camerei de lucru a tatii era deschisă. Şedea la masa de lucru şi lucra la teancul de corespondenţă pe care îl adusese acasă de la birou. Când am intrat, a ridicat ochii.

— Sunt ocupat, Archy, mi-a spus iritat.

— Da, domnule, i-am răspuns, dar am nişte veşti pe care cred că ar trebui să le aflaţi imediat. Nu sunt nişte veşti bune.

A oftat şi a pus jos articolul.

— Este stilul acestei zile, a acceptat. Bine, despre ce este vorba?

I-am repetat ce-mi spusese sergentul şi, ca şi lui Rogoff, faţa i-a devenit de piatră.

— Da, a rostit cu vocea lui liniştită, am auzit maşinile de pompieri trecând mai devreme, în seara asta. Omul murise deja?

— Aşa spunea Rogoff. Mi-a făgăduit să-mi telefoneze după ce va mai afla câte ceva.

— Sergentul îşi închipuie că a fost o sinucidere?

— Nu mi-a spus, tată.

— *Tu* crezi că a fost?

— Nu, domnule, am răspuns şi i-am povestit întâlnirea mea de dis-de-dimineaţă cu poetul. Părea foarte bine dispus, ca şi cum ar fi fost mulţumit că funeraliile Lydiei se sfârşiseră şi că îşi putea vedea de viaţa lui. Mi-a spus că are de făcut câteva drumuri astăzi, să facă nişte cumpărături şi alte treburi. Un om care a plănuit să se sinucidă nu se duce mai întâi la un supermagazin, nu-i aşa?

— Era treaz, presupun.

— Aşa se părea. A vrut să-mi ofere ceva pentru menţinerea tonusului, dar într-un mod glumeţ. Da, aş spune că era treaz de-a binelea.

Tata a inspirat adânc.

— Iată că acum toate temerile mele s-au adeverit. Aşa cum stau lucrurile, el îşi lasă bunurile lumeşti, cu excepţia manuscriselor în original, unei soţii care a murit înaintea lui. După câte ştiu eu, nu are rude de gradul întâi în viaţă.

— Nu? am rostit uimit. Fraţi sau surori vitrege? Veri? Mătuşi? Unchi? Nimic?

— Pe nimeni, după câte ştiu. Vrei să torni câte un porto, te rog, Archy. Cred că amândoi avem nevoie de aşa ceva.

Am făcut onorurile şi seniorul m-a invitat prin gesturi să mă aşez pe un fotoliu de lângă masa de lucru. A sorbit gânditor din vin.

— Dacă investigaţiile dovedesc că am dreptate şi nu are rude în viaţă, îmi închipui că mătuşa Lydiei şi verii ei vor face o cerere pentru marea masă a moştenirii ei rămasă de la Roderick.

— O porcărie, mi-am dat părerea.

— Da, a fost şi el de acord, aşa este. Deodată, s-a supărat. De ce naiba idiotul n-a făcut imediat un nou testament după moartea soţiei, nu pot să-mi dau seama.

— Dumneavoastră aţi încercat să-l determinaţi să-l facă, tată, am spus, sperând să-l potolesc.

— Trebuia să fiu mai insistent, s-a mustrat, şi am înţeles că furia lui era îndreptată atât împotriva lui, cât şi împotriva lui Gillsworth.

— N-aveaţi de unde să ştiţi ce se va întâmpla, am pus eu punctul pe i.

— Ar fi trebuit să ştiu, a spus, refuzând să se calmeze. Am învăţat de mult că în problemele legale e totdeauna necesar să te pregăteşti pentru cele mai rele evenimente. De data asta, am neglijat să fac aşa, şi ce putea fi mai rău s-a petrecut. Spuneai că sergentul Rogoff o să te sune când va afla detalii despre moartea lui Roderick?

— Aşa a spus.

— Te rog, anunţă-mă imediat ce afli ceva de la el.

— S-ar putea să fie foarte târziu, tată. După miezul nopţii.

— Trezeşte-mă, a spus cu asprime. Ai înţeles?

— Da, domnule, am răspuns. Mi-am golit paharul de porto şi l-am lăsat singur cu necazul lui. Bătrânului îi plac lucrurile ordonate, iar afacerea asta numai aşa nu era.

Am urcat, dar nu m-am dezbrăcat, gândindu-mă că era posibil ca Al să vrea să ne întâlnim undeva. M-am aşezat în scaunul meu, mi-am pus picioarele pe masa de lucru şi am încercat să găsesc un sens, *orice* sens, morţii lui Gillsworth.

Deşi găsiseră la cadavru venele de la încheietura mâinii tăiate, nimeni nu mă putea convinge că poetul se sinucisese. Dacă vă explic de ce refuzam să accept evidenţa, o să ziceţi că sunt un bleg, dar iată cum funcţiona mintea mea; n-am să cred niciodată că un om cu atâta *joie de vivre,* încât îşi pusese jacheta sport Lilly Pulitzer dimineaţa, se putea sinucide seara. Bineînţeles, doar cu condiţia ca în cursul zilei să nu fi suferit o înfrângere catastrofală, şi până acum nu aveam niciun semn să se fi petrecut.

Vă amintiţi că am pomenit despre faptul că, pentru mine, deosebirea între ceva care a dispărut şi ceva care e pe cale să dispară e foarte vagă? Atât de vagă, încât nu o pot pune în cuvinte. Dar acum moartea lui Gillsworth era altfel. Nu vreau să spun că toate ceţurile se ridicaseră, dar începusem să văd o linie întunecată care avea formă, dacă nu chiar substanţă.

Cu siguranţă că m-a învins somnul, pentru că, atunci când a sunat telefonul, am descoperit că eram cu capul pe mapa de lucru, sprijinit pe braţe. M-am ridicat şi m-am uitat la ceasul cu Mickey Mouse: aproape două şi treizeci.

— Rogoff, s-a prezentat. De ce să dormi tu când eu nu pot?

— Mai eşti încă acasă la Gillsworth, Al?

— Tot acolo. Dacă iau o pauză şi dau o fugă până la tine, poţi să-mi comanzi o cafea?

— Bineînţeles. Ce-ai zice de nişte sandvișuri?

— Nu, dar, oricum, îţi mulţumesc. Doar cafea, fierbinte şi neagră. Nu stau mult.

Am coborât la dormitorul părinţilor şi am bătut uşurel la uşă. Tata a deschis atât de repede, încât am ghicit că nu dormea, deşi era în pijamaua irlandeză de in: partea de sus cu mâneci lungi, pantalonii cu şiret.

— A sunat sergentul, i-am spus încet, sperând să n-o deranjez pe mama. Vine să bea o ceaşcă de cafea la noi.

— Pot să stau şi eu cu voi? m-a întrebat pater.

Ăsta era *stilul* lui. Vreau să spun că era la el acasă, era şeful, ar fi putut spune: „Stau şi eu cu voi“. Dar a căutat o formulă politicoasă de a cere permisiunea, pentru a-şi susţine faţă de el însuşi imaginea unui domn manierat. El e cineva, ce-i drept e drept.

— Bineînţeles, i-am spus. Decofeinizată pentru dumneavoastră?

A încuviinţat şi eu am coborât în bucătărie. Am pus ibricul şi am pregătit trei ceşti, cu farfurioare, frişcă şi zahăr, linguriţe. În mai puţin de zece minute, am auzit cauciucurile pe aleea cu pietriş şi am văzut pe fereastră furgoneta lui Rogoff.

El a apărut o clipă mai târziu; arăta îngrijorat şi istovit. S-a prăbuşit într-un scaun, fără o vorbă. Şi-a pus o linguriţă cu vârf de nescafé obişnuit în ceaşcă şi a turnat apă fierbinte deasupra.

Apoi a apărut tata. Se schimbase în pantaloni, bluză deschisă la gât, un cardigan vechi şi papuci de casă uzaţi. Sergentul s-a ridicat, când a intrat. L-am admirat pentru asta. Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile, fără vorbe, apoi ne-am aşezat cu toții. Tata şi cu mine am băut nescafe decofeinizată, fără zahăr, cu frişcă.

— *A murit,* domnule sergent? a întrebat seniorul.

— Fără nicio îndoială, domnule, a răspuns Rogoff. Adevăratul motiv îl vom şti abia după autopsie. Nu sunt medic, dar aş zice că s-a sfârşit prin pierdere de sânge.

— Exsanghinare, am precizat eu.

Al s-a uitat la mine.

— Îţi mulţumesc, domnule Webster, a spus. Ei bine, era o mulţime de sânge în cadă.

— Cum explicaţi asta? a întrebat tata.

— Nu explic, a răspuns Rogoff. Încă nu. Sunt prea multe întrebări şi nu destule răspunsuri. Permiteţi-mi să vă redau scena. Vecinii lui Roderick aveau o petrecere în curte. Unul dintre musafiri a zărit flăcări în bucătăria acestuia. Oamenii au dat fuga, dar uşa din spate era încuiată. Între timp, femeile au telefonat la nouă-unu-unu. Când au sosit, pompierii a trebuit să spargă uşa din spate. Era încuiată, cu zăvorul tras şi cu lanţul pus. Au spart şi uşa din faţă.

Aceasta era închisă cu yale, dar nu cu zăvor sau cu lanț.

A făcut o pauză ca să sufle în cafea, apoi a sorbit cu grijă. Nu era prea fierbinte pentru el, aşa că a luat o înghiţitură mare. Tata şi cu mine ni le-am gustat pe ale noastre.

— Asta spune ceva, am zis. Nu crezi? Uşa din faţă cu yale, dar fără zăvor sau lanţ?

— Se poate, a admis Rogoff. Sau poate că nu. Oricum, ca incendiu nu a fost mare lucru. Pe maşina de gătit era o tigaie mare. Tigaia avea în ea grăsime, unt sau ulei, nu s-a determinat încă. Dar a luat foc şi a împroşcat, făcând să se aprindă perdelele şi feţele de masă. Dispozitivul electric al maşinii de gătit era încă branşat când au sosit pompierii.

— Deci îşi pregătea cina, a dedus tata, o afirmaţie nu o întrebare.

— Desigur, domnule, aşa se pare. Pe dulap era o farfurie cu şase bucăţi mari de crab, pregătite pentru a fi prăjite. Iar în frigider, se afla un castron cu salată deja amestecată.

— Vreo băutură? am întrebat.

— Da, pe dulap era un litru de gin, deschis, din care lipseau cam două înghiţituri. Şi un pahar înalt, pe jumătate plin. Pare a fi gin tonic. Cu o felie de lămâie înăuntru. Mai erau şase sticle de apă tonică, în dulăpiorul de sub chiuvetă. Una dintre sticle pe jumătate goală.

Am dat din cap.

— Nu se potriveşte. Un om îşi pregăteşte cina. Şi-a luat băutură, a preparat salata. E gata să-şi facă un sote din bucăţi de crab. Apoi se hotărăşte ca în loc de asta să-şi taie venele de la mână. O iei de bună, Al?

— Acum nu iau nimic de bun. Aş mai putea bea o ceaşcă de cafea? Oricum, nu voi mai dormi în noaptea asta.

I-am făcut încă o cană de nescafe obişnuită, iar mie una decofeinizată, după ce tata şi-a aşezat palma deasupra ceştii lui.

— Continuă, te rog, domnule sergent, a spus el. Cum a fost găsit Gillsworth?

— Pompierilor li s-a părut că nu e lucru curat şi s-au apucat să-l caute. L-au găsit în cadă, în baia de la parter, cea de lângă cabinetul lui de lucru. Era îmbrăcat. Nu era decât o lamă de bărbierit cu o singură muchie tăietoare,

însângerată, pe rogojina de lângă cadă. Amândouă mâinile aveau venele de la încheieturi tăiate.

— Amândouă? m-am mirat eu. Dacă îţi tai venele de la o mână, mai ai putere să ţii în mâna aceea lama şi să-ţi tai venele de la cealaltă încheietură?

— Nu mă întreba, a spus Rogoff. N-am încercat niciodată. Vom avea nevoie de un medic legist pentru asta.

— Pe corp se mai vedeau alte răni? a întrebat tata.

Sergentul l-a privit admirativ.

— Da, domnule, mai erau, i-a răspuns. În partea din spate a capului, sus. Părul era năclăit de sânge. Dar e posibil ca, după ce şi-a tăiat venele, să fi căzut în cadă şi să-şi fi spart capul, lovindu-se de margine. Şi, într-adevăr, pe marginea căzii este o urmă de sânge care arată exact aşa. E una dintre întrebările la care eu va trebui să răspund.

— Tu ce crezi că a fost, Al? am zis. Sinucidere sau omucidere? Nu te întreb despre ce ştii cu siguranţă, ci doar ce *crezi?*

A ezitat un moment, apoi a răspuns:

— Omucidere.

— Desigur! am exclamat, triumfător. Nimeni nu se apucă să-şi taie venele în timp ce-şi pregăteşte masa, doar dacă găseşte viermi în bucăţile de crab.

— Nu acesta este principalul motiv ca să spun că e omucidere. Sinucigaşii fac uneori lucruri ciudate până ce ajung să aibă destul curaj ca să-şi facă ieşirea finală. Nu, altceva mă face să cred că altul i-a tăiat lui Gillsworth venele. Archy, fă-mi, te rog, un hatâr. Arată-mi cum ţi-ai tăia venele, dacă te-ai hotărî să o iei din loc spre Buffalo.

L-am privit.

— Vrei să mă prefac că-mi tai venele?

A încuviinţat.

— Foloseşte-ţi linguriţa.

Am luat linguriţa din farfurioară. Am ţinut-o cu mâna dreaptă de cupă, cu mânerul liber. Mi-am ridicat antebraţul stâng şi l-am întors cu palma în sus. Purtam o bluză de polo, cu mâneci scurte; braţul era dezgolit.

— Mă simt ca un nebun perfect, am spus.

— Nimeni nu e perfect, a protestat Al, dar eşti aproape.

Dă-i înainte, taie-ţi venele.

În timp ce tata şi sergentul mă urmăreau cu atenţie, am trecut mânerul linguriţei peste încheietura mâinii stângi, repede, destul de apăsat, ca să lase urmă pe piele. Apoi mi-am trecut linguriţa în mâna stângă şi am făcut aceeaşi mişcare de tăiere peste încheietura dreaptă. Trebuie să recunosc că interpretarea acestui rol m-a cam enervat.

— Aha, a spus Rogoff. Aşa mi-am închipuit şi eu.

— *Ce* ţi-ai închipuit?

— Ai tăiat dinafară spre înăuntru. Aşa ai procedat la amândouă mâinile.

Mi-am privit antebraţele şi am încercat apoi să tai cu linguriţa pornind din partea de jos a încheieturii spre partea de sus.

— Da, aşa am făcut, am spus. Nu e imposibil să tai şi altfel, dar nu ţi-e chiar la îndemână şi nu poţi avea tot atâta forţă. E ca la tenis, lovitura cu dosul mâinii, faţă de cea cu mâna ţinută drept.

— Desigur, a încuviinţat Rogoff. Am mai văzut vene tăiate mai înainte, la sinucideri sau presupuse sinucideri. Tăietura este totdeauna dinspre exterior spre interior. Tăieturile de la încheieturile lui Gillsworth arătau de parcă ar fi fost făcute dinspre partea interioară a încheieturii în sus. Sau aşa mi s-a părut mie, admit că mă pot înşela. Şi mai e ceva: încheieturile lui Gillsworth nu au semne de ezitare. De obicei, pe încheieturi sunt zgârieturi şi tăieturi superficiale pe care sinucigaşul şi le face, până ce se decide să meargă până la capăt. Încheieturile lui Gillsworth au doar tăieturi adânci. Ei, dar trebuie să mă întorc. Mulţumesc pentru cafea, m-a pus pe picioare.

— Noi *îţi* mulţumim, domnule sergent, a spus tata, că ne eşti atât de apropiat. Te asigur că Archy şi cu mine vom păstra în cel mai deplin secret ceea ce ne-ai povestit.

— Da, a spus Rogoff, v-aş fi recunoscător.

Şi-au strâns mâinile şi eu l-am condus pe Al la furgonetă.

— Mai ai câteva minute? l-am întrebat.

S-a uitat la mine o secundă, apoi a zâmbit.

— Ai ceva ce nu vrei să audă tatăl tău?

— Aşa e, am spus. Sau ce mi-a încredinţat el.

— Sigur că am câteva minute, s-a hotărât Al. Gillsworth nu pleacă din oraş.

M-am urcat împreună cu el în cabina furgonetei. Şi-a aprins o ţigară de foi, iar eu o ţigaretă. Când buruienile au început să ardă, m-am întors spre el.

— Îţi aduci aminte că înainte de a pleca de la tine, în ultima seară, ţi-am spus că trebuie să-ţi destăinui ceva? Ei bine, am fost la o şedinţă la familia Gloriana, miercuri seară.

Nu a părut surprins.

— Aşa? Şi ai vorbit cu bătrânul tău prieten Epicur?

— Nu, am vorbit cu Lydia Gillsworth. Mediumul a luat legătura cu ea prin Xatyl, un şaman mayaş. El este legătura ei cu lumea spiritelor.

— Aha. Înţeleg lucrurile astea.

— Da? Oricum, Al, am auzit-o pe Lydia vorbind. Ştiu că vorbele erau rostite de Hertha, dar aş putea jura că era Lydia. Numai că Hertha o cunoştea bine şi, dacă mediumul are darul imitării, ceea ce e clar că are, se prea poate să fi imitat vocea Lydiei.

— Şi asta *înţeleg.* Despre ce ai vorbit cu Lydia? Ai întrebat-o cine a terminat-o?

— Bineînţeles.

— Şi ce-a spus?

— A devenit isterică. A ţipat: „Caprice! Caprice!“ Mereu, mereu.

A părut mişcat. Şi-a întors încet capul să mă privească, iar expresia feţei îi era încurcată.

— Eşti sigur că aşa a spus?

— Sunt sigur. La început cuvintele au fost strigate cu vocea Lydiei, apoi Hertha striga întruna: „Caprice! Caprice!“ cu propriul ei glas. Ştii ce înseamnă, nu-i aşa?

— Da, ştiu. Maşina doamnei Gillsworth era un Caprice. Cu ea a plecat acasă de la şedinţă în noaptea în care a fost omorâtă.

— Aşa e. Cum explici asta?

Al a tăcut timp îndelungat. S-a întors şi a privit fix prin parbriz.

— Am să-ţi spun ceva, Archy: eu l-am suspectat pe Roderick Gillsworth că şi-a omorât nevasta. Spunea că a

vorbit cu ea de la voi, că ea i-a spus că tocmai s-a întors şi că imediat a plecat cu maşina acasă unde a găsit-o moartă. A sunat la nouă-unu-unu şi eu am ajuns acolo cincisprezece minute mai târziu. Punct. După ce am auzit povestirea lui, m-am dus în garaj şi am pus mâna pe motorul maşinii Caprice. Nu cred că era atât de cald, cât ar fi trebuit să fie, dacă ea ar fi ajuns abia atunci de la şedinţă. Dar aceasta a fost o judecată subiectivă. De asemenea, ea a fost ucisă într-o noapte caldă şi nimeni din Florida de Sud nu călătoreşte prin zonă, la sfârşitul lui iunie, fără să deschidă aerul condiţionat. Interiorul maşinii Lydiei nu era atât de răcoros cum ar fi trebuit să fie, dacă ea ar fi ajuns abia atunci acasă – iarăşi o judecată personală. Nu putem prezenta procuraturii aceste elemente, dar am început să mă îndoiesc de Roderick Gillsworth.

— Cum e cu pendula care a fost răsturnată şi oprită în momentul morţii?

— Asta nu înseamnă mare lucru, Archy. Oricine putea pune ceasul la o anumită oră şi apoi să-l trântească să nu mai meargă. Un alibi uşor de aranjat.

— Până aici e bine, am admis. Dar el *chiar* a sunat-o pe soţia lui din camera de lucru a tatii.

— Ştiu că a făcut-o, a spus Al aproape supărat. În legătură cu asta, n-am nicio îndoială. Şi deodată, noaptea trecută, Roderick e suprimat… dacă *a fost* omucidere, şi eu cred că a fost. Asta îl poate scoate din cauză, nu-i aşa? S-ar zice că, pentru cine ştie ce motiv, cineva nebun sau nu, doreşte să lichideze toată familia Gillsworth, soţia şi bărbatul. Dar, acum, tu îmi spui că mediumul, vorbind cu vocea femeii ucise, a strigat: „Caprice! Caprice!“ Aşa că încep să mă gândesc din nou că maşina Lydiei poate furniza, cu adevărat, secretul ucigaşului ei. Probabil că am avut dreptate la început, cu lipsa căldurii la motor şi a aerului condiţionat din maşină. Ascultă, Archy, trebuie, într-adevăr, să mă întorc în casa lui Gillsworth. Mai am încă multă treabă de făcut.

— Sigur, i-am spus şi am dat să cobor din cabina camionetei. Dar el a întins o mână să mă oprească.

— O să fiu prins cu treaba asta cel puţin câteva zile. Te

ocupi tu de Otto Gloriana şi de răpire?

— Intenţionez.

— Bine. Şi încă ceva: detectivul acela din Atlanta mi-a spus că Otto e un tip foarte scârbos.

Eram indignat.

— Şi tu ce crezi, că eu sunt micul lord Fauntleroy?

— Fii atent la fiecare pas, m-a avertizat.

M-am întors acasă, am încuiat şi m-am suit direct în pat. Am încercat să dorm, dar mintea îmi era un caleidoscop de imagini înfricoşătoare şi cred că era cinci când am izbutit să aţipesc. M-am trezit puţin înainte de prânz şi eram sub duş, bine săpunit, când, potrivit tradiţiei, a sunat telefonul.

Am ieşit năvalnic, scoţând un mormăit blând, ceva de genul: „Rahat“ – şi am înşfăcat telefonul, dar l-am scăpat pe duşumea, căci mâinile îmi alunecau. Am izbutit să-l prind, după multă agitaţie, şi l-am apucat cu amândouă mâinile.

— ’lo? am spus.

— Ce se petrece? m-a întrebat Harry Willigan. Eşti beat sau ce-i?

Am început să-i explic, dar el nu avea timp şi nici dispoziţie pentru ascultare. Mi-a spus că e pe cale de a pleca cu avionul la Chicago, la o întâlnire de afaceri. Va fi plecat până marţi şi dacă voi avea noutăţi despre Piersicuţa să-i telefonez lui Laverne; ea ştia unde putea fi găsit. A închis, înainte ca eu să-i fi putut spune că eram aproape de iubita lui pisică.

Mi-am terminat dușul, m-am îmbrăcat şi i-am telefonat iar lui Meg Trumble. Din nou niciun răspuns. Foarte supărător. Am coborât pentru micul dejun-prânz şi l-am găsit pe Jamie Olson şezând la masa din bucătărie. Ronţăia dintr-un sandviş gros, care părea a fi mai mult ceapă spaniolă crudă între feliile de pâine de secară. Mi s-a părut bun, aşa că mi-am făcut şi eu unul, cu multă maioneză. L-am udat cu o sticlă de bere Buckler (fără alcool, dacă vreţi să ştiţi).

— Jamie, i-am spus, îţi aminteşti că te-am întrebat dacă Laverne Willigan mai calcă pe de lături? Mi-ai spus că ar circula zvonul că îi pune coarne dragului şi bătrânului Harry.

— Da.

— Ai mai auzit ceva despre el?
— Un fante.
— Un fante? Asta-i tot? Doar că e un fante?
— Da. Se îmbracă bine.
— Dar numele?
— Nimic.
— Aşadar, tot ce ai aflat e că Adultul pe care îl simpatizează Laverne sau Celălalt este un fante – corect?
— Înalt.
— Aha. Un fante înalt. Începem să facem progrese. Tânăr? Bătrân?
— Nici aşa, nici aşa.
— Cam de vârsta mea, ce zici?
— Se poa'.
— Din ce în ce mai bine. Deci, avem acum un fante înalt, aşa şi aşa. Subţire sau gras?
— Slab.
— Brunet sau blond?
— Brunet.
— Chipeş?
— Poa'. Presupun că ea aşa crede.
— Excelent, am spus. Am acum un fante înalt, aşa şi aşa ca vârstă, slab, brunet, chipeş. Sunt mulţi oameni în regiunea Palm Beach care corespund acestei descrieri, inclusiv ştiu eu cine.

I-am strecurat lui Jamie o bancnotă de zece pentru cooperarea lui plină de entuziasm. Apoi m-am dus în camera de studiu a tatii şi am căutat numărul de telefon al motelului Jo-Jean de pe Federal Highway. Am sunat şi mi-a răspuns o voce de femeie.

— Jo-Jean, a spus ea, iar eu mă întrebam cine poate să fie.
— Aş putea vorbi cu domnul Charles Girard? am întrebat. Pe rândul de la sud, căsuţa patru.
— Ştiu unde este, a răspuns ea prost dispusă.

S-a auzit un clinchet, s-a făcut noua legătură şi telefonul a început să sune. De nouă ori, am numărat, înainte ca receptorul să fi fost ridicat.

— Da? O voce bărbătească adâncă şi groasă.
— Domnul Charles Girard?

— Da. Cine-i acolo?

— Domnule Girard, aici e veterinarul care i-a acordat recent îngrijire medicală pisicii dumneavoastră. Obiceiul meu este de a urmări evoluţia animalelor pe care le-am tratat, ca să fiu sigur că au fost recuperate satisfăcător. Fără plată, desigur. Să vedem, numele pisicii dumneavoastră e Gertrude?

— Piersicuţa.

— Sigur, am spus. Mi-a scăpat. Cum se simte Piersicuţa, domnule Girard?

— E bine.

— Mă bucur. Ei bine, să ştiţi că suntem oricând la dispoziţia dumneavoastră pentru a asigura îngrijirea de urgenţă a animalului, atunci când are nevoie de ea. Vă mulţumesc, domnule Girard, şi vă urez o zi bună.

— Da, a spus el şi a închis.

Eram extrem de mulţumit de rezultatele cercetării mele discrete din acea dimineaţă. Am socotit că, dacă aveam noroc în continuare, înainte de căderea nopţii aveam să-l caut pe judecătorul Crater ca să i-l prezint pe Jack Spintecătorul.

Mi-am alimentat Miata şi am pornit în călătorie spre Federal Highway. Mergeam încet, pentru că mă pregăteam să-l înfrunt pe Otto în bârlogul lui de la motelul Jo-Jean şi aveam nevoie să însăilez un scenariu credibil ca să-mi justific apariţia în pragul căsuţei lui. Nu găseam nicio şmecherie care să nu fie o nebunie curată. M-am decis să mă bazez pe prezenţa mea de spirit.

Am parcat în aceeaşi zonă ca şi data trecută şi m-am îndreptat spre biroul de la Jo-Jean prin căldura miezului zilei. Aceeaşi femeie, cu care vorbisem mai înainte, se afla cocoţată pe acelaşi scaun înalt, în spatele aceleiaşi tejghele, aplecată asupra aceluiaşi ziar. Titlul era de data asta „Bucătarul şef ucide şase indivizi cu linguroiul“.

— Vă rog să mă scuzaţi, am spus, domnul Girard e acasă?

— L-aţi scăpat, mi-a răspuns, fără să ridice ochii. Şi el, şi doamna au plecat cu maşina acum câteva minute.

— La naiba! am exclamat. Mi-a spus că îl găsesc aici. Nu l-am mai văzut de secole şi am făcut tot drumul de la Fort

Lauderdale sperând să-i fac o surpriză. Mai are încă Lincoln-ul Continental?

— Chrysler Imperial.

— Ah, înseamnă că a schimbat Lincoln-ul. Şi nevasta lui e tot o blondă înaltă, remarcabilă?

— O brunetă grasă. Seamănă cu un buldog.

— O, doamne! am spus, râzând cu poftă. Înseamnă că bătrânul Charlie şi-a schimbat şi prima nevastă. V-a spus când se întoarce?

— Nu.

— Poate mă învârtesc puţin prin jur, să văd peisajul şi mă întorc puţin mai târziu. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Îmi spuneam că am fost teribil de deştept, când deodată, fără să ridice ochii, mi-a zis:

— Aţi luat o mulţime de informaţii pe gratis, nu-i aşa?

Am oftat, am scos o hârtie de douăzeci din portofel şi am pus-o pe tejghea. A înşfăcat-o atât de repede, încât jur că figura bătrânului Hickory părea şocată.

Am ieşit în soarele fierbinte şi m-am îndreptat spre căsuţa de pe rândul de la sud. Era mai mare decât mi-o închipuisem, dar avea, cu siguranţă, zidăria foarte uzată şi o nevoie urgentă de a fi zugrăvită – sau de o grenadă de mână. Un aparat pentru condiţionarea aerului bâzâia ruginit la una din ferestre, iar deasupra verandei povârnite se afla o copertină cu ţesătura de plastic ruptă atârnând.

Am păşit până la uşă şi am ciocănit cu blândeţe. Nu a deschis nimeni, dar am auzit un singur mieunat jalnic. Mi-am apropiat buzele de cant şi am şoptit:

— Nu-ţi pierde nădejdea, Piersicuţo. Cavaleria se apropie.

Apoi m-am întors acasă, înţelegând că evenimentele se desfăşurau atât de rapid, încât trebuia să-mi aduc jurnalul la zi, ca să fiu sigur că nimic nu va fi uitat sau ignorat, oricât de lipsit de importanţă ar fi părut. Dar, mai întâi, i-am telefonat încă o dată lui Meg Trumble şi de data asta a răspuns.

— Meg! am exclamat. Unde Dumnezeu ai fost? Încerc să te găsesc de secole. Începusem să mă îngrijorez pentru tine.

— O, Archy, a spus ea, vocea îi fremăta realmente de bucurie. Am fost *atât* de ocupată. Lista aceea cu nume a fost

un noroc neprevăzut. I-am vizitat deja pe patru dintre ei şi doi sunt, într-adevăr, interesaţi să aibă un antrenor personal. Nu e minunat?

— Absolut, am spus. Ce-ai zice de o cină diseară?

— Mi-ar plăcea, a răspuns prompt. De fapt, am sunat-o pe Laverne acum câteva minute să o întreb dacă nu mănâncă cu mine diseară, dar are o întrunire la Societatea Afacerilor Curente. Acum îmi pare bine că n-a putut; prefer să luăm cina împreună.

— Aşa rămâne, am decis. Te iau pe la şapte?

— Superb, a aprobat ea. Am mai putea merge la Café Istanbul? Mi-a plăcut. Pa!

M-am aşezat un moment, adunând doi cu doi şi obţinând cinci. De reţinut: Harry Willigan nu era în oraş. Soţia lui avea un iubit pe care nu-l ştia nici vântul, nici pământul. Iar Laverne nu putea lua cina cu Meg, pentru că avea o întrunire la Societatea Afacerilor Curente. Ha-ha-ha!

Această societate este o asociaţie din Palm Beach a bărbaţilor şi femeilor, în majoritate bătrâni, care se întâlnesc o dată pe lună ca să asculte o conferinţă despre afacerile curente ţinută de un congresman, un profesor de ştiinţe politice, comunist penitent sau dictator detronat din vreo republică a bananelor. Discursul era urmat de I & R[36] şi întrunirea se termina cu cafele şi biscuiţi din făină de ovăz. Mama era un membru devotat şi o dată a fost responsabilă cu organizarea.

Am coborât în galop scările şi am găsit-o pe mater în seră, tăifăsuind cu begoniile ei.

— Ştiu că e cald, spunea ea, dar e vară şi trebuie să vă ţineţi firea.

— Hei, iubire, i-am strigat, repezindu-mă să o sărut pe obrazul de catifea. Ce face azi mama copilului?

— O, dragă, a spus ea, *eşti* într-o dispoziţie minunată. Iar te-ai îndrăgostit, Archy?

— S-ar putea, am recunoscut. Simt nişte arsuri bizare prin zona inimii, dar, fireşte, ar putea fi şi sandvişurile cu ceapă pe care le-am mâncat la prânz. Ascultă, doamnă McNally, astă-seară ai o întrunire la Societatea Afacerilor Curente?

---

36 ? întrebări şi răspunsuri.

A tăcut o vreme, cu stropitoarea în mână, privindu-mă încurcată.

— Nu, de ce? a rostit. Până la cincisprezece iulie nu mai avem nicio întrunire. De ce mă întrebi?

— Am greşit doar, m-am scuzat. Ca de obicei, ne vedem la cocteil, dar diseară, la cină, am o întâlnire.

— Bravo ţie, mi-a spus veselă. Cu o persoană drăguţă, sper.

— Aşa sper şi eu, i-am răspuns.

Am urcat înapoi, convins că singurele afaceri curente la care avea să asiste Laverne Willigan erau ale ei proprii. Se pare că în zilele astea bântuia adulterul prin zonă. Mă tem că e contagios.

Restul dupä-amiezii am lucrat la jurnal, notând în grabă toate informaţiile pe care le aflasem despre moartea lui Roderick Gillsworth. Am adăugat istoria familiei Gloriana, aşa cum mi-o relatase Al Rogoff şi felul în care descoperisem în ziua aceea implicarea probabilă a lui Otto în răpirea Piersicuţei, alias Dulcica. Am încheiat cu istorisirea aparentei infidelităţi a lui Laverne Willigan şi cu încercarea ei de a o ascunde stângaci cu o minciună subţire.

Mulțumit de truda zilei şi de felul în care cazul Gillsworth – Piersicuţa îşi revela treptat secretele, am închis magazinul şi am plecat la înotul meu zilnic. M-am întors să fac un duş şi m-am îmbrăcat cu o atenţie deosebită. Intenţionam să o uimesc pe Meg Trumble cu stilul croitorului meu şi de aceea am ales o bluză împletită din bumbac, de culoarea prunei şi o jachetă sport de in în verdele curselor englezeşti. Pantaloni din mătase cafenie. Pantofi comozi de Cordoba. Fără şosete.

Am prezentat această costumaţie familiei la ora cocteilului.

— O, doamne! a oftat tata.

M-am rugat ca Meg să fie impresionată favorabil de aspectul meu de fante. Eram convins că lucrasem îngrozitor de mult şi că aveam nevoie de o seară liniştită, să mă relaxez, fără morţi violente, fără răpiri, fără mesaje şocante de dincolo. Îmi închipuiam că Meg şi cu mine o să petrecem a-ntâia, zâmbind şi şuşotind.

Şi că mai târziu, sătulă de musaca şi copleşită de *Gemütlichkeit*[37], o să-mi asigure o rundă de-a prinsa în intimitate. Numai noi doi. Singuri pe lume.

Am sunat la sonerie, tremurând de dorinţă, precum un câine de vânătoare lângă pradă. Meg m-a primit cu un zâmbet cuceritor. În spatele ei, în camera de zi, şedea Hertha Gloriana, care mi-a acordat un surâs încântător.

— Hertha ne va întovărăşi, a spus Meg fericită. Nu e minunat?

37 ? Mulțumire, confort *(germană în orig.).*

TREISPREZECE

Mai cinasem cu două femei şi înainte – mulţi flăcăi au avut această experienţă – şi îmi plăcuse. Ca să fiu cinstit, îmi dădea sentimentul că sunt un paşă, că mă ocup de două cadâne din harem sau că poate intervievez în acelaşi timp două femei. Respectul faţă de sine al bărbatului, totdeauna având nevoie să crească, capătă o infuzie de heliu prin prezenţa sau atenţia măgulitoare nu a unei singure, ci a două (fiţi atenţi!) doamne atrăgătoare.

Acestea fiind zise, trebuie să vă mărturisesc de la început că seara aceea a fost un dezastru. Nu m-am simţit niciodată atât de ignorat, atât de *străin.* Am început să mă întreb dacă bărbaţii şi femeile nu sunt doar două genuri diferite ci, de fapt, două specii diferite.

Totul a început încă de când am ajuns la Café Istanbul. Am ales un separeu, Meg şi Hertha au preferat altul, deşi, din câte vedeam, separeurile erau identice. Mă aşteptam să şed alături de Meg, cu Hertha, a cincea roată de la căruţă, de partea cealaltă a mesei. Dar femeile au insistat să cineze una lângă alta, aşa că eu şedeam singur în faţa lor.

Dar asta nu face gaură-n cer, o să spuneţi – şi aveţi dreptate. Numai că ăsta a fost doar începutul.

Hertha şi Meg păreau a se concura una pe alta, emiţând păreri meschine despre felul în care se asortau culorile pe care le purtam. Încă şi mai rău, mediumul mi-a sugerat să-i cer soţului ei sfaturi despre felul cum se asortează culorile şi ţesăturile pentru a arăta bine.

— E o idee, am spus cu voce de gheaţă, sperând că scrâşnetul dinţilor mei să nu se audă. Şi pe unde e Frank în seara asta?

Întrebarea mea nevinovată a trezit un hohot de râs la cele două, care a continuat în timp ce se servea salata şi era destupat vinul. N-am primit răspuns la întrebare, deşi era

clar că cele două participante la cină îl cunoşteau. E ceva mai înnebunitor decât o poantă pe care cineva nu o ştie şi nimeni nu-i oferă vreo explicaţie?

Încercările mele de a face o conversaţie uşoară au fost respinse în mod similar. Amândouă femeile au rămas cu feţele nemişcate când le-am spus povestea, cu adevărat veselă, despre felul în care Binky Watrous şi cu mine, un pic băuţi, am furat o maşină de gunoi şi am plecat cu ea în Boca Raton. Nu s-au arătat mai interesate nici la anecdota mea favorită despre Ferdy Attenborough, membru al Clubului Pelican, căruia prietenii i-au dat pantalonii jos şi l-au împins într-o sală de bal în timpul unui dans ceremonios la The Breakers.

De fapt, nu păreau să-mi dea nicio atenţie. Şi-au petrecut aproape tot timpul şoptindu-şi una alteia – o încălcare flagrantă a bunelor maniere – şi atunci mi-am amintit de sentimentul neplăcut pe care îl avusesem după şedinţa de miercuri, când le-am văzut şezând lipite una de alta şi ţinându-şi mâinile. Am început să am o imagine răsturnată despre cel care era cu adevărat a cincea roată la căruţă.

Oricum, acea cină dezastruoasă a avut un sfârșit şi m-am decis să nu sugerez mutarea într-un club de noapte pentru o sticlă de şampanie sau o rundă de dans. Mă simţeam deja biodegradabil şi gata de călătorie spre New Jersey.

Ne-am întors în apartamentul lui Meg, cu Hertha şezând în braţe la Meg, ca şi la ducere. Nu mai aveam dorinţa de a mai întârzia prin preajmă, de vreme ce era dureros de limpede că prezenţa mea nu aducea nicio strălucire festivităţilor. Astfel că, invocând o programare matinală la dentistul meu, mi-am făcut ieşirea. Protestele celor două femei la plecarea mea zorită au fost formale, și-au luat la revedere mecanic.

Am plecat cu maşina mai mult gânditor decât supărat. Poate o să vă vină greu să credeţi, dar câteodată, destul de des, datoria mea de şef al cercetărilor discrete pentru McNally şi Fiul trece înaintea *Sturm und Drang*-ului[38] afacerilor mele personale.

38 ? Furtună şi avânt, numele unui curent literar de la sfârșitul secolului XVIII, premergător clasicismului *(germană în orig.).*

Astfel, în urma acestei seri derutante, am meditat mai puţin la comportamentul jignitor al celor două însoţitoare ale mele de la cină, cât la locurile pe unde bântuia şi acţiona Frank Gloriana. Nu trebuia să fiu monsieur C. Auguste Dupin ca să deduc că Frank şi Laverne Willigan aveau ceea ce Jamie Olson a numit o dată „o legătură“.

Ca să-mi verific teoria, m-am decis să fac o excursie scurtă înapoi la Jo-Jean Motel de pe Federal Highway. De data asta, am intrat în zona motelului atât cât a fost necesar ca să-mi confirm că Porsche-ul roz al lui Laverne era parcat în faţa căsuţei patru.

Apoi m-am îndreptat spre casă, amuzându-mă un pic cu gândul la mutra pe care ar fi făcut-o Harry Willigan, dacă ar fi aflat că soţia lui era amestecată în răpirea Piersicuţei. Nu aveam intenţia să o torn, bineînţeles. Pur şi simplu, un gentleman nu putea face aşa ceva.

Am sosit la vizuina mea, unde am găsit un mesaj cu o mâzgăliturăă pe el, strecurat pe sub uşă. Era de la Ursi Olson şi relata că sergentul Rogoff telefonase pe la începutul serii şi dorea să-l sun.

L-am căutat întâi la sediul poliţiei, dar mi s-a spus că plecase să se culce. Am telefonat apoi la locuinţa lui mobilă şi a ridicat după al treilea apel.

— McNally, m-am prezentat.

— Eşti acasă atât de devreme? S-a mirat. Ce s-a întâmplat… prietena ta ţi-a dat brânci din pat?

— Nu greşeşti prea mult, i-am răspuns. Ce s-a întâmplat, Al?

— O mulţime de lucruri. În sfârşit, am primit raportul FBI despre scrisorile lui Gillsworth şi Willigan.

— Scrise la aceeaşi maşină?

— Da. Am şi un raport preliminar al medicului legist şi câte ceva de la laborator. Sunt multe analize de făcut, dar lucrurile încep să se rânduiască. Ar fi mai bine să ne vedem.

— Grozav, am spus. Şi eu am ceva să-ţi spun. Ştiu cine a subtilizat pisica.

— Să nu-mi spui că Willie Sutton.

— Nu, am spus, râzând. Şi mai bine. Când vrei să ne vedem?

— Mâine dimineaţă, la zece, a fixat el. Acasă la Gillsworth.

— De ce acolo?

— Vom face reconstituirea crimei. Tu vei juca rolul victimei.

— Rolul meu favorit, am recunoscut. L-am repetat în seara asta.

— Ce zici?

— Nimic, am răspuns. Ne vedem mâine.

Mi-am turnat un pic de coniac şi am petrecut câteva ore revăzându-mi jurnalul, acordând mai multă atenţie relatărilor legate de Laverne Willigan, de sentimentele ei pentru soţ, reacţiile ei la răpirea Piersicuţei şi bârfa colportată de Jamie despre pretinsul ei iubit.

Mi-am turnat încă un pahar şi mi-am aprins o ţigară. Absorbind alcool şi inhalând nicotină cu o uitare de sine totală, meditam la motivele care o puteau împinge pe Laverne să ajute la răpirea pisicii, căci eram sigur că ea era implicată până peste capul încins de soare. Am mâzgălit câteva note:

1. Laverne e o femeie tânără şi senzuală, cu o poftă nebună de a se înfrupta din plăcerile vieţii.
2. E măritată cu Harry, un prostănac, răutăcios din fire, mult mai în vârstă decât ea, dar cu destui gologani ca să-i procure mai sus menţionatele plăceri.
3. Ea îl întâlneşte pe desfrânatul chipeş şi imoral Frank Gloriana. El e însurat cu mediumul Hertha, dar nu-şi face scrupule din a-şi înşela nevasta, mai ales când există şi posibilitatea unei răzbunări, (poate că mediumul este la curent cu înşelăciunea, dar nu-i pasă, fiind şi ea la fel de amorală).
4. Laverne şi Frank devin intimi, bucurându-se fiecare de tovărăşia celuilalt, fără nicio intenţie de a-şi părăsi consorţii respectivi.
5. Dar Frank se află într-o situaţie proastă cu banii (cecuri falsificate etc.).
6. Întrebare: Laverne sau Frank a avut ideea de a o şterpeli pe Piersicuţa ca să pună mâna pe o sumă serioasă de bani?
7. Răspuns: Bănuiesc că a fost escrocheria lui Frank, dar

Laverne i s-a alăturat bucuros, pentru că îi provoca neplăceri necioplitului ei de bărbat, care îşi permitea cu uşurinţă această sumă, şi dacă nu-l ajuta pe Frank, putea să-l piardă.

8. A îndesat pisica în cuşcă şi a scos-o din casa Willigan ca s-o livreze la căsuţa patru.

9. Frank a strecurat pe sub uşa din faţă a Willigan-ilor nota de răscumpărare.

10. Laverne a adus înapoi cuşca atunci când a aflat de la sora ei că eu i-am observat lipsa.

11. Tot ce a mai rămas de făcut este obţinerea recompensei şi reîntoarcerea Piersicuţei la căminul ei.

12. Toţi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Am recitit notele şi mi s-au părut logice… şi atât de banale, încât îmi venea să plâng. M-am dus la culcare reflectând că, într-adevăr, nu mai existau modalităţi noi de a păcătui.

Dacă descoperiţi vreuna, anunţaţi-mă şi pe mine.

Sâmbătă dimineaţa a adus un soare strălucitor şi renaşterea încrederii obişnuite a McNally-lor. Acest reviriment a ţinut patruzeci şi cinci de minute cu totul, până ce, în timp ce îmi săpuneam obrajii, pregătindu-mă de bărbierit, m-a chemat la telefon Consuela Garcia.

— Archy, a oftat ea, orgia noastră din noaptea asta s-a dus pe apa sâmbetei!

Sclipitoarea zi nouă s-a întunecat. Mă consolasem într-un mod tipic masculin că, în ciuda respingerii de către Meg vineri seară, îmi rămânea, oricum, Connie, care mă aştepta sâmbătă. Prevăzusem un desfrâu atât de dezlănţuit, încât includeam până şi recitarea în cor a începutului poeziei umoristice: „A fost odată un tânăr din Rangoon“. Dar, după cum se vedea, nu urma să fie.

— Connie, am spus cu vocea sugrumată de supărare, dar de ce?

— Pentru că, mi-a răspuns, am primit un telefon de la verişoara mea Lola din Miami. Ea şi Max, soţul ei, se duc cu maşina la Disneyland şi vor să facă o haltă şi să petreacă o noapte aici.

— E ridicol!

— Ştiu, dar *a trebuit* să fiu de acord, pentru că şi eu am petrecut cu ei Crăciunul, Archy.

Am oftat.

— Cel puţin, am putea lua cu toţii cina, nu-i aşa?

— Archy, m-a dojenit ea, Max poartă bermude cu şosete albe strânse pe glezne şi pantofi negri cu şiret.

— Bine, fără cină, am spus cu fermitate.

— Dar aş vrea să te văd, a strigat ea. N-am putea lua masa noi doi, chiar dacă, după aceea, nu ne vom face semn cu ochiul?

— Sigur că putem, am spus hotărât. Ne întâlnim la club, la prânz.

— Eşti un om admirabil, a proclamat ea.

— Sunt de acord, am râs.

Un mic dejun plin de vervă mă bine dispune totdeauna. Fiind din Scandinavia, Olson-ii au preferinţă pentru heringi. Unul îi căzuse în mână lui Ursi şi în dimineaţa aceea el a constituit masa mea: hering în vin, cu sos de muştar, smântână şi mărar, şi o bucată de scrumbie. L-am înfulecat cu pâine neagră şi unt dulce. Ştiu că votca de la gheaţă e băutura cea mai potrivită la un ospăţ cu hering, dar era dimineaţa, prea devreme; am ales cafeaua neagră.

Înviorat şi fericit că am fost binecuvântat cu un stomac robust, am îndreptat Miata spre sud, ca să-l întâlnesc pe sergentul Al. Era o zi splendidă, senină şi călduţă. Dacă ai vrea să reconstitui o crimă, aceasta ar fi vremea ideală. Frumuseţea soarelui, a mării, a cerului făcea din omucidere o farsă. Nimeni nu putea muri într-o zi ca asta.

Rogoff mă aştepta în camera de zi înflorată din conacul Gillsworth. M-am gândit că obrazul lui cărnos atârna din cauza oboselii şi am început să vorbesc cu simpatie despre truda lui amarnică şi despre evidenta lipsă de somn.

A dat din umeri.

— Asta e meseria, a mârâit. Cum să fii altfel un copoi de succes? Trebuie să-ţi pui fundul la bătaie, să ai răbdare şi să te rogi să fii norocos. Miroşi a peşte. Ce-ai mâncat la micul dejun?

— Hering.

— Eu nu mă pot plânge, a spus. Am avut un sandviş

fierbinte cu pastramă şi mărar autentic. Spune-mi ce mai ştii de pisica aia nebună.

Şedeam faţă în faţă pe fotolii şi i-am recitit toate dovezile care conduceau la concluzia că Laverne Willigan şi Frank Gloriana conspiraseră intens pentru răpirea pisicii.

Al asculta cu atenţie şi când am terminat, a zâmbit.

— Da, a spus, cred că asta a fost: cei doi au făcut bigi-bigi şi au pus la cale o capcană ca să-i şterpelească bătrânului mitocan animalul iubit, pentru cincizeci de mii. Îmi place, îmi place mult. Îţi închipui că pisica mai e la motel?

— *O* pisică e la căsuţa patru, am spus. Am auzit-o mieunând. Nu pot jura că e Piersicuţa, dar inima îmi spune că e ea.

S-a gândit o clipă. Apoi:

— Ca să-ţi poţi face meseria bine, trebuie să loveşti când vine momentul. Această căsuţă patru pare a fi centrul de bătaie a tot ce se petrece. Otto Gloriana locuieşte acolo şi tot acolo ai văzut Bentley-ul lui Gillsworth şi Porsche-ul lui Laverne.

— Şi am auzit pisica, i-am amintit. Încă ceva, doamna de la birou a spus că Otto a ieşit cu o femeie care putea să fie Irma.

— Probabil că era ea.

— Ai vrea să faci o razie prin zonă, Al?

— Nu încă, a spus el. Pisica nu e atât de importantă cât omuciderile. Mi-e frică să nu ne grăbim şi gândacii să o ia la goană care încotro. Totuşi, am să pun un agent deghizat într-una din căsuţe, ca să fie tot timpul cu ochii pe ei.

— În regulă, am aprobat, ăsta e jocul tău. Acum, spune-mi despre raportul FBI-ului.

Şi-a scos blocnotesul şi a dat paginile până a ajuns la partea pe care o căuta. A făcut o pauză, ca să-şi aprindă o ţigară de foi. Am aşteptat cu răbdare până ce a tras un fum din ea spre mulţumirea sa. Apoi a început să citească.

— Maşina este un procesor personal de cuvinte de tip Smith Corona PWP 100 C. Hârtia vine de la firma Southworth Deluxe Four Star. Panglica Smith Corona e folosită pretutindeni. Toate scrisorile sunt scrise la aceeaşi maşină, probabil de acelaşi operator.

— Interesant, am apreciat, dar la ce serveşte asta? Ce putem face cu aceste date?

Mi-a zâmbit.

— Archy, ai început să gândeşti ca un poliţist. Tocmai mi s-a încredinţat un ucenic. Ce voi face acum e să-l pun să răsfoiască paginile galbene şi să facă o listă cu companiile din această regiune care vând şi asigură depanarea maşinilor de birou. Se va ocupa de fiecare dintre ele şi îşi va face o listă cu cele care folosesc Smith Corona PWP 100 C. Apoi va obţine numele şi adresele clienţilor care au cumpărat această maşină sau care au solicitat depanarea pentru ea. E o groază de muncă, admit, dar trebuie făcută şi cred că va da roade.

M-am gândit o clipă.

— Asta e doar o cale de-a face această cercetare, am spus, felul cel mai dificil.

Al s-a uitat la mine, puţin supărat.

— Aşa? a spus. Şi care este felul uşor de a o face, Sherlock?

— Ţine-i ucenicului o prelegere de douăzeci de minute despre procesoare. Spune-i să obţină o legitimaţie de la o companie recunoscută. Trimite-l să-l caute pe Frank Gloriana la biroul lui din Clematis Street. Ucenicul trebuie să fie în haine civile. Să încerce să-i vândă lui Frank un procesor Smith Corona PWP 100 C. Pun pariu că Frank va spune: „Regret, avem deja unul“.

Sergentul a izbucnit în râs şi şi-a lovit coapsele.

— Ce şmecher eşti! a exclamat. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti de partea noastră, altfel ai sfârși prin a deţine toată Florida. Da, e o şmecherie grozavă şi o vom încerca înainte ca ucenicul să-şi rupă picioarele cu drumurile. Tu eşti aproape convins că scrisorile vin din biroul soţilor Gloriana?

— Ai ghicit, am zis. Acolo există nişte uşi care duc în camere pe care nu le-am văzut. Acolo e de mers.

— Ai dreptate, a spus Rogoff. Îţi mulţumesc pentru sugestie.

— Eşti oricând binevenit, i-am răspuns. Al, vorbeai serios în legătură cu reconstituirea crimei?

— Sigur că vorbeam serios. Iată, adunăm urme ale

probelor fizice. Nu au greutate în sine, dar adunate laolaltă conduc la o posibilă omucidere premeditată care să pară sinucidere. Îţi voi explica pe parcurs. Acum aş vrea să te înapoiezi în bucătărie. Eu am să ies şi am să fac pe criminalul. Încearcă să acţionezi aşa cum crezi că a făcut-o Gillsworth în cele câteva minute dinaintea morţii.

M-am dus în bucătărie unde se mai vedeau cicatricele negre de la arderea grăsimii. După un moment, am auzit soneria de la uşa din faţă sunând. Am aşteptat un moment şi apoi m-am dus spre intrare. Am privit prin vizor. În faţa uşii se afla sergentul. Am deschis uşa.

— În regulă, a spus Rogoff, probabil că aşa a făcut şi victima, s-a uitat pe vizetă, a văzut pe cineva cunoscut şi l-a lăsat să intre.

— *Pe el?* m-am mirat eu. Nu era o femeie? Sau poate două persoane?

— E posibil, a spus el. A făcut un pas înapoi, a închis uşa. Acum făptaşul este înăuntru, dar nu ştie că Gillsworth a lăsat o tigaie cu ulei pe maşina de gătit. Şi înainte ca victima să-i spună asta, ucigaşul face aşa…

A ridicat arătătorul ţintindu-mă, celelalte degete erau strânse.

— De ce o armă? l-am întrebat.

Pentru că ucigaşul vrea să-l ducă pe Gillsworth în cadă ca să simuleze sinuciderea. O invitaţie politicoasă nu şi-ar fi atins scopul. Acum ridică mâinile şi întoarce-te.

I-am ascultat ordinele. După câteva secunde, am simţit o palmă uşoară după ceafă.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Tipul – sau doamna dacă insişti – l-a lovit pe Gillsworth în ceafă. Doctorul a stabilit: o lovitură serioasă cauzată de faimosul instrument bont. Putea să fie un mâner de pistol. Destul de tare ca victima să devină inconştientă. Acum cazi pe spate. Nu-ţi fie frică; te ţin.

Destul de nervos, m-am lăsat pe spate. Al m-a prins de braţe.

— Dumnezeule, a exclamat, cât cântăreşti?

— O sută şi şaptezeci.

— Minţi.

— Ei, poate un pic mai mult.

— Da, cu douăzeci de pfunzi mai mult, a spus. Gillsworth cântărea cam o sută cincizeci.

— Închipuieşte-ţi, m-am mirat. Destul de costeliv.

— Şi cu mult mai uşor de purtat decât tine, a spus Al înaintând cu spatele pe coridorul dinspre baie, trăgându-mă după el. Ştim că aşa a procedat, pentru că pe covor s-au găsit dârele lăsate de călcâiele victimei. S-au fotografiat şi s-au analizat fibrele. Şi ghiceşte ce-am găsit în cele două urme paralele.

— Ce?

— Păr de pisică.

— Aha! Motelul.

— Ai priceput. Aşa că am urcat şi am controlat celelalte haine şi ceilalţi pantofi ai lui Gillsworth. Peste tot păr de pisică. Probabil că a petrecut o mulţime de timp în căsuţa patru. Părul era cenuşiu-auriu.

— Piersicuţa, am concluzionat eu. Cu siguranţă.

El nu a comentat, încercând să nu-şi piardă suflul, în timp ce mă târa de-a lungul bârlogului poetului şi peste pragul băii.

— În regulă, a spus uşurat, acum poţi să stai pe picioarele tale. Nu te mai vâr în baie; încă n-a fost spălată. M-a lăsat jos şi s-a uitat la ceas. Mai puţin de trei minute de la uşa din faţă până la baie. Apoi îmi închipui că ucigaşul l-a săltat pe Gillsworth peste marginea căzii şi l-a lăsat să cadă înăuntru. Atunci şi-a spart victima capul de buza băii. Avea două răni separate şi distincte la ceafă: una de la mânerul pistolului, cealaltă făcută când l-au împins în cadă şi şi-a zdrobit capul. Se mai vede încă urma pe buza căzii.

Stăteam în picioare şi mă uitam în cadă. Sângele se uscase şi se închegase pe fundul şi pe laturile interioare ale căzii.

— Scurgerea a fost oprită? am întrebat.

— Nu, a spus Rogoff. Dar Gillsworth purta o jachetă caraghioasă. Pulpana a blocat evacuarea, astfel încât sângele nu s-a putut scurge. Acum, victima este întinsă în cadă, cu faţa în sus, inconştientă. Ucigaşul ia o lamă de bărbierit cu o singură latură tăietoare şi-i crestează ambele

încheieturi ale pumnului.

— În direcţie greşită?

— Corect. Şi aruncă lama pe rogojina din baie ca să pară că Gillsworth a scăpat-o acolo.

— Ceva amprente pe lamă?

— Nimic clar.

— De unde a luat-o? Gillsworth se bărbierea cu astfel de lame?

— Da, a spus Rogoff. Partea cea mai frumoasă. Am vrut să mă asigur că nu a fost o crimă în scop de furt şi am chemat-o pe Marita să vină să controleze casa. A spus că nu lipsea nimic. A mai spus şi că nu aveau lame cu o singură latură tăietoare; Gillsworth se bărbierea cu o maşină electrică. Asta înseamnă că ucigaşul a adus lama. Ceea ce înseamnă că simularea sinuciderii a fost premeditată. Ar fi putut da un titlu nemaipomenit: „Cu inima frântă, poetul îşi ia viaţa după moartea tragică a soţiei iubite“.

— Îhî, am aprobat. Acum, că ai pomenit de Marita, mi-am amintit de ceva. Ultima oară când tu şi cu mine ne-am întâlnit în această casă – era imediat după ce Lydia Gillsworth fusese ucisă – am văzut-o pe Marita venind încoace cu maşina. Ce-a făcut aici?

Al mi-a aruncat o privire.

— Nu-ţi scapă nimic, după cum văd. Ei bine, după ce soţia i-a fost omorâtă, i-am cerut lui Roderick să controleze dacă lipseşte ceva din casă. A făcut-o şi mi-a spus că nu a dispărut nimic, în măsura în care îşi dădea el seama. Atunci am chemat-o pe Marita să mai verifice o dată, gândindu-mă că o femeie de serviciu observă mai bine dacă din casă lipseşte sau nu ceva.

— Şi lipsea ceva?

— Da, a spus Al, fixându-mă cu privirea, o pereche de mănuşi de latex. Marita le ţinea sub chiuvetă, le folosea la spălatul vaselor.

— Mănuşi de latex, am repetat. Drăguţ. Ultimele amprente de pe bastonul de plimbare cu care a fost omorâtă Lydia au fost făcute cu nişte mănuşi de latex, nu-i aşa?

— Aşa e.

Am inspirat adânc.

— Cum îţi explici asta, Al?

— Nu-mi explic, a spus cam necăjit. E absolut inexplicabil ca un străin să pătrundă în casă şi să caute nişte mănuşi înainte de a ucide. Acest mister a rămas nedezvăluit. Dar, până atunci, ce crezi despre scenariul meu pe tema uciderii lui Gillsworth şi a sinuciderii trucate?

— E plauzibil, am spus. Un singur lucru nu se potriveşte.

— Care?

— Ai furnizat o descriere credibilă despre *cum* s-au petrecut lucrurile, dar n-ai spus o vorbă despre *cauza* lor.

— *Cauza?* a spus el dezgustat. De ce trece un pui strada?

— Pentru acelaşi motiv pentru care pompierii poartă bretele roşii, am spus. Hai să ieşim dracului de aici, Al. O cadă plină de sânge nu e un desert potrivit pentru un mic dejun cu heringi.

El a răspuns însă că doreşte să mai rămână şi a murmurat ceva despre nişte măsurători suplimentare. Nu l-am crezut. Deşi lucrează ca sticlete, Al Rogoff este un romantic. Cred că dorea să rătăcească o vreme prin casa atinsă de moarte, să se gândească la cele două crime sângeroase care se petrecuseră între zidurile ei, să încerce să pătrundă aura locului, să audă stafiile şi poate să descopere o motivaţie a acestor crime, în aparenţă fără rost.

Eu, însă, voiam cerul albastru, strălucirea fierbinte a soarelui şi, mai cu seamă, voiam să respir aer necontaminat. Răul are un miros particular, care nu numai că îmbolnăveşte, dar şi îngrozeşte.

Am mers direct la Clubul Pelican. Am ajuns un pic cam devreme pentru întâlnirea cu Connie Garcia, dar, cum îmi petrecusem dimineaţa interpretând rolul unui cadavru, aveam o nevoie amarnică de o transfuzie. Eram sigur că un daiquiri de la gheaţă avea să readucă bujorii în obrajii lui McNally.

Încă nu se realizase aglomeraţia de la prânz, dar Simon Pettibone era deja la datorie, în spatele barului, citind ziarul *Barron's* cu ochelarii Ben Franklin. A pus deoparte paginile despre finanţe ca să-mi prepare băutura, un amestec de ambrozie la care se adaugă doar un strop de Cointreau.

Domnul Pettibone s-a întors la valorile lui de inventar, iar

eu mi-am alimentat plasma, savurând ambianţa liniştită, răcoroasă, întunecată, din localul meu favorit. Câţiva membri mai rătăceau prin sală, dar era o după-amiază plăcută de sâmbătă şi majoritatea pelicanilor erau la piscine sau în ocean, în călătorii sau pe terenul de tenis, sau poate călare pe ponei, jucând polo, dincolo de Wellington. Viaţa este, fără discuţie, nedreaptă şi trebuie să fii nebun să nu te bucuri de noroc.

La câteva minute după prânz, şi-a făcut apariţia şi Connie. Purta o salopetă de doc prespălat, iar în partea de sus o bluză cu cravată colorată. Părul ei lung, negru era legat cu o fundă galbenă şi în picioarele goale avea sandale din curele de piele. Părea… oh, probabil de şaisprezece ani şi i-am propus să-şi arate buletinul dacă voia o băutură.

Ne-am întors în restaurantul gol şi, căscând, Priscilla ne-a arătat colţul nostru favorit. Connie a comandat un vin alb, iar eu am mai cerut un daiquiri.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, Archy, s-a scuzat ea, dar chiar nu se putea să-i alung pe Lola şi Max: *sunt* din familie.

— Nicio problemă, am spus. După ce pleacă, vom recupera timpul pierdut.

S-a întins peste masă şi mi-a strâns mâna.

— Promiţi? m-a întrebat.

— Jur pe Zeus, am spus. Şi un McNally nu ia în deşert numele lui Zeus.

— Cine e Zeus? s-a mirat ea.

— Un grec care ţine un mic bar sus, lângă Jupiter, i-am explicat.

Am fost scutit de alte explicaţii, căci Pris ne adusese băuturile şi turuia despre specialităţile zilei. Am optat amândoi pentru salata de fructe de mare (scoici, creveţi, homari de Florida) cu pâine prăjită şi usturoi.

— Am noutăţi pentru tine, a spus Connie după ce am comandat, şi nu cred că o să-ţi placă.

— Eşti însărcinată?

— Nu, ce naiba, s-a supărat ea, mie îmi place să am copii, ţie nu?

— Nu pot, am spus, sunt de gen masculin.

— Ştii ce vreau să spun, a râs. Vestea rea este: am fost refuzată de mediumul acela.

— Ce?

A dat din cap.

— Am primit o scrisoare de la Hertha Gloriana, o scrisoare foarte rece. Spune că pentru ea e limpede că persoana pe care am descris-o nu există şi că, prin urmare, nu poate trimite un profil psihic şi îmi restituie cecul. Mă sfătuieşte să nu mă mai adresez ei din nou, doar dacă îi pot spune adevărul.

— Fir-ar al naibii!

— Archy, cum şi-a dat seama că scrisoarea mea era falsă? Nimic nu o putea face să creadă că era o şmecherie.

Am făcut semn din cap că nu pricep.

— Nu-mi pot închipui de unde şi-a dat seama. Dar ce mă încurcă şi mai tare este că a înapoiat banii. Dacă membrii familiei Gloriana ar fi nişte escroci, aşa cum credeam eu, Hertha ar fi încropit un profil fictiv şi ar fi încasat cecul tău.

— Poate că e cu adevărat clarvăzătoare şi a ştiut de la început că scrisoarea mea e o capcană.

— Poate.

Ni s-a servit masa şi, în timp ce ne devoram salatele, am vorbit despre alte lucruri. Connie mi-a făcut o lungă trecere în revistă a încercărilor şi suferinţelor prin care trecea pregătind petrecerea de Patru Iulie a doamnei Horowitz, dar abia dacă auzeam câte un cuvânt; nu-mi puteam lua gândul de la reacţia Herthei faţă de scrisoarea contrafăcută. Cum *şi-a putut* da seama?

Connie nu a dorit desert şi a spus că trebuie să se întoarcă la musafirii de acasă. Eu am zis că mai întârzii o vreme prin club şi că o voi suna duminică. Am condus-o până afară la micul ei Subaru.

— Îţi mulţumesc pentru prânz, Archy, a zis, îmi pare rău că te-am necăjit cu vestea asta despre scrisoarea mediumului.

— Nu m-ai necăjit.

— Sunt sigură. N-ai mai scos o vorbă după ce ţi-am povestit despre ea, şi când Archy McNally nu flecăreşte, e necăjit.

— Mai degrabă năucit. Connie, nu cumva ai la tine această scrisoare?

— Ba da, a răspuns, scotocind în buzunarul de la şold al salopetei. Îmi pare bine că mi-ai adus aminte; m-am gândit că s-ar putea să o vrei pentru dosarul tău. Să nu uiţi să mă suni mâine, iubitule.

Mi-a întins un plic îndoit, m-a sărutat pe obraz şi a sărit în maşina ei drăguţă. I-am făcut semn cu mâna, în timp ce se îndepărta. Apoi am desfăcut plicul, am scos din el scrisoarea şi am citit-o la lumina strălucitoare a soarelui. Era scrisă în termeni reci şi declara aproape exact ce-mi spusese Connie. Nicio surpriză.

Dar ceea ce m-a şocat a fost că marginea din dreapta era liberă, iar scrisoarea era, clar, scrisă la acelaşi procesor de cuvinte ca şi scrisorile lui Gillsworth şi notele de răscumpărare ale Piersicuţei.

M-am întors la Clubul Pelican şi am folosit telefonul public din spatele barului. L-am cerut pe Al Rogoff, dar nu era în birou şi au refuzat să-mi spună unde este. Am telefonat, la inspiraţie, acasă la Gillsworth şi am avut succes.

— Sergent Rogoff, s-a prezentat el.

— McNally, am spus. Mai eşti acolo? Ce naiba faci?

— Citesc poezie.

— A lui Gillsworth? Deşeuri oribile, nu-i aşa?

— Ei, ştiu şi eu, a ezitat Al. Erotism.

— Eşti pus pe glume, am afirmat. Poezia lui Gillsworth e la fel de erotică precum legile pentru grâu ale Angliei. Ce carte citeşti?

— Nu citesc o carte, răsfoiesc poemele lui nepublicate, pe care le-am găsit într-un sertar încuiat al pupitrului. L-am deschis cu şperaclul. Am intrat ca în brânză. Înăuntru se afla un dosar cu poeme terminate. Erau datate şi par să fi fost scrise toate în ultimele şase luni sau cam aşa. Şi îţi spun, e materie inflamabilă.

Eram uluit.

— N-am ştiut nimic despre aşa ceva, i-am spus lui Al. Am frunzărit câteva dintre lucrările publicate şi, crede-mă, erau proaste, proaste, proaste.

— Ei bine, materialul pe care l-am citit are destulă

greutate, ar putea adăuga un nou capitol *Psihopatiei sexuale.* Probabil că se decisese să-şi schimbe stilul.

— Se poate, am admis. O să vorbim despre asta mai târziu. Acum am ceva mai important.

I-am povestit cum vindeau soţii Gloriana profiluri psihice prin poştă, cum am încercat să descopăr dacă nu era o escrocherie punând-o pe Consuela Garcia să trimită o scrisoare închipuită despre o femeie care nu există, cum Hertha respinsese cererea falsă şi cum misiva ei avea un format identic cu scrisorile Gillsworth-Willigan.

— Asta e ceva, a rostit hotărât Rogoff. Îmi trimit ucenicul la biroul lor să vadă dacă poate confirma că deţin un procesor de cuvinte Smith Corona. Şi, în loc de un copoi deghizat, am să plantez la motelul Jo-Jean un cuplu, un bărbat şi o femeie, şi asigur o supraveghere de douăzeci şi patru de ore la căsuţa patru. Dacă superiorul îmi mai dă oameni, voi supraveghea şi apartamentul familiei Gloriana.

— Asta trebuie făcut, am spus. Al, Frank Gloriana are armă. Lydia Gillsworth mi-a spus.

— Mulţumesc pentru pont. Spune-mi, Archy, cum crezi că a ştiut mediumul că scrisoarea pe care ai trimis-o era falsă?

— Nu ştiu, am răspuns, pur şi simplu, nu ştiu.

M-am întors la bar ca să semnez nota de plată.

— Domnule Pettibone, am spus direct, crezi în stafii?

M-a fixat o clipă prin ochelarii lui pătraţi.

— Păi, da, domnule McNally, a răspuns în cele din urmă. Fiindcă a venit vorba, eu cred.

— Cu siguranţă, nu te referi la cele de la Sărbătoarea tuturor Sfinţilor, am încercat să precizez. Cele care se înfăşoară în cearşafuri albe şi aleargă strigând: „Huuu! Huuu!“

— Ei, cred că nu de ele vorbesc, a admis el. Eu cred că unii dintre cei plecaţi se întorc ca spirite şi pot comunica cu cei din viaţă.

Îl considerasem totdeauna pe majordomul Clubului Pelican drept cel mai realist şi practic din lume, aşa că am încremenit, aflând că el admite existenţa entităţilor fără trup.

— Ai vorbit vreodată cu spiritul unei persoane decedate?

l-am întrebat.

— Da, domnule McNally, mi-a răspuns imediat. După cum ştiţi, sunt un investitor activ în acţiunile de bursă. Spiritul domnului Bernard Baruch, financiarul de succes, mi-a apărut de câteva ori. Ne întâlneam pe o bancă, în parc, şi el îmi spunea ce acţiuni să vând şi pe care să le cumpăr.

— Urmai sfaturile stafiei?

— Deseori.

— Şi câştigai sau pierdeai?

— Am câştigat totdeauna. Dar spiritul domnului Baruch are tendinţa de a vinde prea repede.

— Vă mulţumesc pentru informaţie, domnule Pettibone, i-am spus grav şi i-am dat un bacşiş serios.

M-am întors acasă, am garat Miata şi am intrat prin bucătărie.

Ursi şi Jamie Olson pregăteau miel la grătar pentru cină. Şi-au ridicat ochii când am intrat.

— Ursi, am întrebat, fără nicio introducere, tu crezi în stafii?

— Da, domnule Archy, a răspuns ea pe dată. Vorbesc deseori cu draga mea mamă, care a plecat. E foarte fericită.

— Aha, am spus şi m-am întors spre Jamie. Dar tu? Şi tu crezi în stafii?

— Cam da, a ezitat el.

În seara aceea, la ora cocteilului familial, i-am pus mamei aceeaşi întrebare.

— O, dragul meu, sigur, a răspuns ea visătoare. Eu personal nu am văzut niciuna, dar oameni în părerea cărora am încredere mi-au spus că spiritele există. Soţul lui Mercedes Blair a murit anul trecut şi ea povesteşte că, de când el a trecut dincolo, casa lor e bântuită de spiritul lui. Şi-a dat seama de asta pentru că găseşte scaunul de la toaletă ridicat. Nu contează că ea pune mereu capacul; când se întoarce, îl găseşte iar ridicat. Ea crede că nu poate fi altcineva decât spiritul soţului ei mort.

L-am privit pe tata. Sprâncenele lui groase se ridicau şi se lăsau, semn sigur că abia îşi stăpânea râsul. Dar când a vorbit, vocea lui era blândă şi stăpânită.

— Mamă, a spus el, eu nu admit mărturia doamnei Blair

ca o dovadă valabilă a existenţei entităţilor decorporalizate. E ca şi cum ai spune: „Am văzut o stafie azi-noapte. Alerga pe alee şi a sărit peste gard. Dacă nu mă crezi, iată gardul“.

— Deci dumneavoastră nu credeţi că spiritele celor plecaţi se întorc pe pământ şi comunică cu cei în viaţă? l-am întrebat.

A răspuns cu atenţie:

— Eu cred că, atunci când oamenii povestesc că au văzut sau au vorbit cu un spirit, ei sunt convinşi că spun, cu toată sinceritatea, adevărul. Dar părerea mea e că ceea ce povestesc ei este un vis, o fantezie, iar pretinsul spirit care a fost văzut e doar o amintire, o amintire foarte adâncă a unui om iubit care a decedat.

— Dar dacă spiritul pe care ei pretind că îl văd este un personaj istoric, cineva pe care ei nu puteau să-l cunoască?

— Atunci ei spun prostii, a spus tatăl meu deschis. Pur şi simplu, prostii.

M-am retras în vizuină, după cină, ca să îmi fac note în jurnalul care începuse să rivalizeze în grosime cu *Război şi pace* şi să-mi pun ordine în impresiile confuze ale zilei. Mă consider un tip cu adevărat lucid. A, admit că mai am şi eu unele momente de nebunie curată, când şi când, dar, în general, copitele lui McNally sunt bine înfipte pe *terra firma*[39]. Dar acum eram confruntat cu un mister care mă deruta. Cum *şi-a putut* da seama Hertha Gloriana că scrisoarea lui Connie era o păcăleală? Şi cum a fost în stare mediumul, vorbind cu vocea Lydiei Gillsworth, să strige: „Caprice!“ dezvăluind un punct cheie care îl pusese deja pe gânduri pe sergentul Al Rogoff?

Era posibil ca Hertha să aibă un dar psihic natural. Dar, dacă admiteai existenţa unui astfel de talent specializat, atunci trebuia să admiţi că realitatea spiritelor era confirmată, comunicarea cu morţii se susţinea şi toate fenomenele similare cu implicarea factorului psi capabile de realizare, inclusiv extratereștrii, psihochinezia, telepatia, prezicerile şi poate, de ce nu, discuţiile dintre Fondul Monetar International şi delfini.

În după-amiaza aceea, descoperisem că unii cetăţeni

39 ? Pământ tare *(lat.în orig.).*

perfect normali credeau în stafii şi, prin extindere, presupun, în alte manifestări ale supranaturalului. Oare era posibil ca ei să aibă dreptate şi necredinţa atât de convingătoare a tatii să fie greşită?

M-am dus la culcare în noaptea aceea şi, cu ochii închişi, am dorit cu toată puterea să-mi apară stafia lui Carole Lombard.

Nu mi s-a arătat niciodată.

PAISPREZECE

Ca majoritatea oamenilor, şi eu consider lunea prima zi a săptămânii. Bineînţeles, este a doua, dar, de obicei, duminica este considerată zi de repaus, o vacanţă *faux,* o pauză de douăzeci şi patru de ore ca să fii credincios, să te duci la biserică, o mare masă de prânz, tot felul de acadele după aceea şi reîncărcarea bateriilor fiecăruia.

Dar acea duminică anume s-a arătat a fi altfel decât de obicei. Ea mi-a adâncit confuzia şi mi-a întărit impresia că evenimentele se desfăşurau atât de repede, încât era imposibil să le faci faţă. Oamenii care au participat la război descriau această stare ca o dezordine de gradul *n.* Înainte de încheierea acelei duminici, am simţit că meritam o decoraţie pentru luptă.

A început cu somnul meu prelungit. Când am coborât, părinţii mei plecaseră deja la biserică, iar Olson-ii se duseseră şi ei la biserica *lor.* Aşa că mi-am pregătit singur masa de dimineaţă, ceea ce a avut drept rezultat că franzeluţa cu unt englezesc a căzut pe jos. Cu partea unsă pe duşumea, ca de obicei – încă o problemă pe care n-am s-o rezolv niciodată. Am mai răsturnat şi o ceaşcă plină cu cafea. Acest dejun-prânz nu-mi prezicea un sabat de succes.

Telefonul a sunat în timp ce ştergeam de pe jos cafeaua vărsată şi n-aş fi răspuns cu niciun preţ, eram sigur că mi se anunţau veşti îngrozitoare. Dar mi-am pus mâinile în şolduri (de ce naiba îşi pun oamenii mâinile în şolduri?) şi am ridicat receptorul la al şaselea apel.

— Casa McNally, am anunţat.

— Archy? a întrebat Meg Trumble. Bună dimineaţa!

Era să cad din picioare.

— Bună dimineaţa, Meg, am spus. Ce surpriză plăcută.

— Ce faci? m-a cercetat în continuare.

— Dacă chiar vrei să ştii, şterg cafeaua pe care am vărsat-

o.

A râs.

— Nu sună prea vesel. Archy, Hertha Gloriana e cu mine şi ar vrea să-ţi vorbească.

— Bine, am acceptat. Dă-mi-o la telefon.

— Nu, nu. Nu la telefon. N-ai vrea să vii până la mine?

— Acum?

— Te rog. Facem un pic de gimnastică aerobică şi apoi ne-am pus în gând să mergem la plajă. Ai putea să vii repede, Archy? E ceva important.

— În regulă, am spus. Viu cam într-o jumătate de oră, aproximativ.

Ziua începuse cu încurcături neaşteptate şi, în timp ce mă zoream în Miata spre Riviera Beach, nici nu voiam să-mi imaginez ce mă mai aştepta. Ştiam doar că toate contribuiau la flumoxizarea mea – dacă acest cuvânt nu există, ar trebui inventat.

Am pătruns cu adevărat într-o lume nebănuită în acel început de amiază de duminică. Cele două femei purtau costume de gimnastică lipite pe trup, din spandex strălucitor; Meg, un costum subţire argintiu, iar Hertha, un maiou de balerină purpuriu şi un şort roz de bicicletă. Se părea că îşi terminaseră exerciţiile, fiindcă erau ude de transpiraţie şi gâfâiau încă uşor. Beau din pahare nectar de portocale.

— Suc de morcovi, Archy? m-a întrebat Meg.

Am luptat curajos cu greaţa.

— Îţi mulţumesc, nu, am răspuns. Nu am nevoie să văd în întuneric.

— O bere rece?

— Îţi mulţumesc, da.

Hertha a bătut uşor perna sofalei, invitându-mă lângă ea şi m-am aşezat acolo, puţin cam amărât, recunosc. Aveam senzaţia neplăcută că pătrunsesem într-un vestiar de doamne. Deşi fusesem invitat, nu puteam scăpa de sentimentul că sunt un intrus.

Meg mi-a adus o cutie de bere Bud Light, pe care am acceptat-o cu bucurie.

— Hertha, i-a poruncit ea, spune-i.

Mediumul s-a întors spre mine. Era neobişnuit de atrăgătoare în acel moment, pielea ei albă strălucea înviorată de exerciţii, iar în ochi avea ceva ce nu mai văzusem înainte. Mai mult decât fericire, cred; era triumf.

— În legătură cu Piersicuţa, mi-a spus. Am avut o altă viziune. Îţi aduci aminte că ţi-am spus că am văzut-o într-o cameră goală? Se află într-o clădire mică, o căsuţă. Cred că ar putea fi la un motel de modă veche.

Am luat o înghiţitură de bere.

— Interesant, am spus. Ai văzut şi unde e localizat motelul?

— Sunt sigură că e în regiunea West Palm Beach.

— Spune-i şi ce altceva ai mai văzut, Hertha, i-a ordonat Meg.

Mediumul a ezitat un moment.

— Poate că nu e un amănunt revelator, a spus ea, dar mă tulbură, iar tu mi-ai cerut ajutorul. Sper că vei păstra totul pentru tine.

— Bineînţeles.

— L-am văzut pe soţul meu, Frank, în cameră cu pisica.

Cele două femei mă priveau curioase. Că voiau să mă manevreze, nu aveam nicio îndoială. Nu era altă alternativă decât să le fac jocul. Sunt foarte bun când e să fac pe prostul; se pare că o fac cu toată naturaleţea.

— Asta *e* şocant, am spus. Ce naiba putea să facă el acolo?

— Nu ştiu, s-a holbat ea la mine. Presupui că ar putea fi implicat în răpirea pisicii?

Cea mai mare actriţă de la Duse încoace.

— De ce nu-l întrebi pe el? i-am sugerat.

— Vreau să fiu pe deplin cinstită cu tine, Archy, a început ea… şi antenele mele au început să vibreze. Ca atunci când oamenii îţi spun că, dacă vrei să-ţi păstrezi portofelul, trebuie să te închei la buzunarul de la şold. Frank este o persoană dificilă, a continuat ea. Mă tem să-l supăr. Poate trece chiar la acţiuni fizice.

— Bruta o bate, a spus Meg mânioasă.

— Nu chiar, a spus Hertha. Dar m-a lovit în anumite împrejurări.

Eram tentat să remarc că, dacă era cu adevărat o

profetesă, ar fi trebuit să prevadă din timp loviturile şi să le evite. Dar bineînţeles, nu am spus nimic de felul ăsta. Am îngăimat:

— Înfiorător.

— Aşa că vezi, nu-l pot întreba despre asta pe Frank, mi-a spus întristat mediumul. Dar sper să te ajute să redescoperi pisica.

— Sunt sigur că mă va ajuta, am încurajat-o. Şi vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat din tot sufletul.

Mi-am terminat berea (din păcate, era o cutie de opt uncii[40]) şi mi-am luat la revedere de la doamne. Amândouă mă priveau gânditoare când am părăsit apartamentul.

Am condus încet spre casă, reflectând la ceea ce tocmai auzisem. Era clar că cele două femei vorbiseră între ele şi Hertha ştia acum că motivul pe care i-l prezentasem la început de a o găsi pe Piersicuţa era fals. Acum era la curent cu faptul că pisica fusese furată şi că eu eram angajat să o găsesc. Asta, cel puţin, era limpede.

Ce nu-mi era la fel de clar era cum de ştia ea că felina furată se afla acum încarcerată într-o căsuţă de motel. Fie că spunea adevărul şi văzuse pisica şi pe Frank într-o apariţie psihică, fie că auzise, în casă, vreo conversaţie din care reieşea localizarea pisicii şi vina lui Frank.

Mi-am dat seama că nu era deloc important *cum* aflase aceste lucruri. Ceea ce era vital era dorinţa ei de a-şi implica soţul. Istoria cu agresiunea fizică suferită de ea din pricina lui era sau nu era adevărată. Simţeam că Hertha are un motiv mai adânc ca să dorească prinderea şi întemniţarea pentru o perioadă apreciabilă a soţului ei.

Mai meditam, încă, la motivul trădării mediumului, când am ajuns acasă şi am văzut Lexus-ul în garaj. Am ştiut că părinţii mei se întorseseră de la biserică. Când am intrat în casă, tata stătea în uşa deschisă a camerei lui de lucru.

— Cunoşti o femeie pe numele de Irma Gloriana? m-a întrebat. Era aproape o acuzaţie.

— Da, domnule, o cunosc, am răspuns.

A dat din cap, mi-a făcut semn să intru, mi-a făcut loc şi a închis uşa. S-a aşezat în spatele mesei lui de lucru, iar mie

---

40 ? 28,35g.

mi-a indicat un fotoliu.

— Povesteşte-mi mai întâi despre ea, a spus.

— E o poveste lungă, tată.

— Mai avem o oră până la cină, a spus cu răceală. Cu siguranţă, acest timp ne va fi suficient.

De obicei, tatăl meu nu-mi cere detalii despre cercetările mele secrete. Cred că bănuieşte că nu mă preocupă prea mult aspectele etice – aşa şi e – şi preferă să nu cunoască al meu *modus operandi*[41] Rezultatele bune sunt singurele care îl interesează.

Dar, de vreme ce dorea să afle despre doamna Irma Gloriana, i-am povestit despre ea. Nu numai despre Irma, dar şi despre soţul ei, Otto, despre fiul ei Frank, despre nora ei, Hertha. I-am făcut şi un rezumat al şedinţei la care asistasem şi i-am relatat cum am reuşit să o localizez pe Piersicuţa în căsuţa patru de la motelul Jo-Jean. Am încheiat cu un scurt raport asupra celei mai recente întâlniri cu Hertha Gloriana şi Meg Trumble. De fapt, i-am spus tot ce ştiam.

A ascultat cu atenţie şi nu m-a întrerupt nici măcar o dată. Când am terminat, s-a ridicat şi s-a dus încet la dulap, unde îşi ţine împachetate cu grijă pipele Upshall montate în argint. Eu am luat-o ca pe o permisiune de a-mi aprinde un English Oval. Şi-a reluat locul în scaunul rotund şi şi-a ţinut în mână pipa încărcată înainte de a o aprinde.

— Trag concluzia că tu şi sergentul Rogoff îi credeţi pe cei din familia Gloriana vinovaţi de crimă, a rostit el.

— Nu pot vorbi pentru sergent, am spus, dar eu sunt convins că Frank Gloriana s-a înţeles cu Laverne Willigan să fure pisica şi să o înapoieze contra unei recompense. Mai cred şi că Otto Gloriana, probabil Irma şi posibil Frank sunt implicaţi în uciderea Lydiei şi a lui Roderick Gillsworth. N-am însă idee care le-o fi fost motivul.

În cele din urmă, şi-a aprins pipa. Când a izbutit să tragă, fără să se mai audă niciun fâşâit, a aruncat spre tavan un fuior de fum.

— Probabil că vom afla mâine, a spus în treacăt.

M-am mirat.

---

41 ? Mod de lucru *(lat.în orig.)*

— Mâine, tată? am spus.

A încuviintat.

— La scurt timp după ce ne-am întors de la biserică, am primit un telefon de la doamna Irma Gloriana. O femeie foarte autoritară.

— Da, domnule, aşa este.

— Doreşte să mă vadă mâine. Spune că e vorba de ceva important despre Roderick Gillsworth. M-am gândit că e bine să aflu ce vrea să-mi spună. Ne întâlnim la birou la ora zece. Aş vrea să fii de faţă, Archy.

— Bineînţeles, am zâmbit. De bună seamă. De abia aştept, domnule. Îi pot spune sergentului Rogoff despre această întâlnire?

A cântărit această întrebare foarte mult timp. Eram învăţat să aştept cu răbdare, ştiind că e posibil ca meditaţia lui să se termine cândva şi el să ajungă la o concluzie.

— Da, a spus în cele din urmă, îi poţi vorbi sergentului. Şi îl vom informa despre rezultatele întâlnirii, dacă circumstanţele şi etica ne vor îngădui. Spui că această femeie a fost înainte madama unui bordel?

— Da, domnule. Potrivit poliţiei din Atlanta.

— O femeie de moravuri uşoare?

— Nu, domnule, n-aş putea spune – deşi s-ar putea ca Al Rogoff să nu fie de acord cu mine. Aşa cum spuneţi, e o femeie autoritară. Am găsit-o dominatoare. Foarte sigură de ea, foarte dotată la capitolul voinţă. O văd ca pe ofiţerul şef executiv al familiei Gloriana, dinamul, probabil cu o tendinţă de a-i tiraniza pe ceilalţi membri ai familiei. Am ezitat o secundă. Apoi am continuat: E vorba de altceva. După părerea mea, ea este o femeie tulburătoare. Fizic vorbind. Emană un fel de senzualitate. Cred că e conştientă de asta şi se foloseşte de această situaţie. Îi dau cam şaizeci de ani, dar, cu siguranţă, atracţia ei fizică nu s-a diminuat.

Una din sprâncenele tatii s-a ridicat încet. Dar tot ce a rostit a fost:

— Interesant.

Dar apoi, când m-am ridicat să plec, a adăugat:

— Archy, găsesc că izbuteşti să-i apreciezi pe oameni cu multă sensibilitate.

O laudă! Ce bine îmi părea.

În seara aceea, l-am sunat pe Al Rogoff, i-am spus despre întâlnirea mea cu Hertha Gloriana şi l-am informat despre discuţia pe care urma să o aibă tata, luni dimineaţa, cu doamna Irma Gloriana.

— O, doamne, a exclamat Al. Presimt că doamna va lansa o bombă. Ţine-mă la curent cu ceea ce se mai întâmplă, Archy.

— Ţi-ai plasat spionii la motelul Jo-Jean?

— Da. Un bărbat şi o femeie în căsuţa cinci, chiar lângă bârlogul lui Otto. Au şi început să transmită prin radio. Otto a avut deja doi vizitatori. Cred că sunt Frank şi Irma. Să nu uiţi să mă suni mâine, după întâlnirea tatălui tău.

— Stai o clipă, am strigat. Nu închide. În poemele alea erotice pe care le-a scris Gillsworth – nu menţionează niciun nume?

— Niciunul pe care să-l ştii tu, mi-a tăiat-o Rogoff.

— Haide, Al, am insistat, nu te juca cu mine. Ce nume menţionează?

— Unul singur. Astarte. L-am căutat. E zeiţa fertilității şi a iubirii sexuale.

— Să ştii că o cunosc foarte bine, i-am răspuns. Locuieşte în Miami Beach.

Atunci el a închis.

Dar această lungă şi exasperantă zi nu se sfârşise încă.

Era seara târziu, eram în sanctuarul meu scriind în jurnal, când a telefonat Laverne Willigan.

— Încă un bilet pentru răscumpărare, Archy, mi-a spus ea. A fost strecurat, într-un fel, pe sub uşa din faţă, în seara asta.

— Aha, am mormăit. Poţi să mi-l citeşti, te rog?

A făcut-o. Scrisoarea îi poruncea lui Harry Willigan să adune cincizeci de mii de dolari în bancnote de câte cincizeci de dolari, fără niciun semn pe ele şi cu serii care să nu fie în continuare. Apoi el sau un trimis al lui avea să înmâneze banii unui mesager. Acesta era cuvântul folosit: „Mesager“. Acesta avea să aştepte la miezul nopţii de luni, în parcarea unui magazin non-stop de pe Federal Highway. Dăduseră adresa cam la o milă de motelul Jo-Jean, m-am

gândit.

După ce răscumpărarea avea să fie încasată, mesagerul avea să plece, dar Willigan sau reprezentantul lui era obligat să rămână în parcare. După ce aveau să numere cele cincizeci de mii, să examineze şi să aprobe bancnotele, Piersicuţa urma să fie eliberată, vie şi nevătămată.

Laverne a continuat:

— De asemenea, dacă mesagerul vede sau suspectează prezenţa poliţiei, Harry nu-şi va mai vedea niciodată animalul iubit în viaţă.

— Nu-mi plac condiţiile, am spus imediat. Ce se întâmplă dacă cele cincizeci de mii sunt înmânate mesagerului, el dispare şi Piersicuţa nu mai apare niciodată? Mi se pare că lui Harry i se cere să-şi asume un risc maxim.

— El nu prea are de ales, nu-i aşa? a spus Laverne. Dacă vrea să-și mai frece nasul de botul Piersicuței. L-am chemat pe Harry la telefon în Chicago şi i-am spus ce scrie în scrisoare. A tunat şi a fulgerat, dar, până la urmă, a spus că va plăti. Urma să telefoneze la banca lui din Palm Beach dimineaţă ca să le spună să adune banii. Când totul va fi gata, banca mă va chema. Îţi voi telefona. Harry vrea ca tu să livrezi banii şi să o aduci înapoi pe Piersicuţa. O vei face, Archy?

— Bineînţeles, am răspuns. Dacă nu am fost în stare să-i găsesc pe răpitori, măcar atât să fac şi eu. Anunţă-mă când a terminat banca de pregătit banii. Trec să-i iau. În cursul zilei de mâine vin pe la voi ca să iau scrisoarea. Dacă ieși, lasă-i-o lui Leon.

— Îţi mulţumesc, Archy, a spus ea veselă. Sunt sigură că totul se va desfăşura în cele mai bune condiţii.

— Aşa sper şi eu, am aprobat-o. Harry se întoarce marţi?

— Da. Dis-de-dimineaţă. La vremea aceea tu o vei avea pe Piersicuţa.

După ce a închis, i-am telefonat lui Al Rogoff ca să-i anunţ ultimele întâmplări. Nu am reuşit să-l găsesc şi am hotărât să aştept până dimineaţă. Apoi vom alcătui un plan pentru a dejuca intenţiile ticăloşilor.

Ziua de luni se profila ca o ameninţare. Speram să mai apuc să văd ziua de marţi.

CINCISPREZECE

Luni dimineaţa m-am trezit cu sentimentul înfricoşător că am uitat să fac ceva ce ar fi trebuit să fac. Mi-am dat seama de uituceala mea în timp ce-mi rădeam bărbia şi, dacă n-aș fi avut o maşină de bărbierit sigură, pe care am şterpelit-o de la bătrânul, aş fi fost mort. Ceea ce nu-mi adusesem aminte era să-i telefonez duminică lui Connie Garcia, aşa cum îi făgăduisem. Nu era prima oară când constatam că o tratez pe această femeie drăguţă cu o neglijenţă regretabilă. Şi asta, presupun, datorită faptului că o ştiam *acolo.*

Mă sculasem la timp ca să iau micul dejun cu părinţii în sufragerie. În timp ce contribuiam la subţierea unui morman de clătite din hrişcă, l-am informat pe şeful familiei de telefonul lui Laverne Willigan din noaptea precedentă.

Şi-a ridicat ochii de pe *The Wall Street Journal* şi m-a privit contemplativ o perioadă de timp destul de lungă.

— Intenţionezi cu adevărat să livrezi banii răpitorilor, Archy?

— Da, domnule. Îl aştept pe sergentul Rogoff să punem la cale o capcană.

A încuviinţat.

— Când vei primi cele cincizeci de mii la bancă, m-a sfătuit, numără-le înainte de a semna de recepţie.

Am oftat.

— Da, tată, am spus.

Câteodată se poartă cu mine ca şi cum aş fi prostul satului. Am şi eu cap, ştiţi, chiar dacă uneori decid să nu-l folosesc.

Înainte de a pleca spre hacienda Willigan, i-am telefonat lui Al Rogoff la birou şi l-am găsit într-o dispoziţie surprinzător de bună.

— Ce te face să fii atât de vesel? l-am întrebat.

— Toate laolaltă, prietene. O să te pun la curent mai târziu. Ce s-a mai întâmplat?

I-am repetat ce îmi spusese Laverne Willigan despre scrisoarea răpitorilor şi despre instrucţiunile care trebuiau respectate în privinţa achitării recompensei.

— Nu-mi place, a spus Al imediat. Riscul e prea mare pentru o escrocherie.

— I-am spus lui Laverne, dar ea zicea că Harry nu are de ales şi că el consimte să plătească cincizeci de bătrâne.

— Care îi vor face, pe ea şi pe prietenul ei, fericiţi, nu-i aşa? În regulă, Archy, mă apuc să aranjez o capcană pentru miezul nopţii acesteia.

— După ce ridic banii de la bancă, vrei să marchez bancnotele?

— N-ai timp destul, a spus el. Şi e prea periculos, dacă au o lampă de citit marcajul. O să facem o listă cu seriile; asta reprezintă o probă pentru tribunal. Rămânem în legătură; va fi o zi agitată.

— Spune-mi ceva, Al. Crezi că poţi să nu o implici pe Laverne Willigan?

A tăcut un moment. Apoi a spus:

— Depinde; şi a trebuit să mă mulţumesc cu atât.

Am luat-o apoi spre conacul Willigan. Leon mi-a spus că stăpâna casei era ocupată cu pedichiuristul, dar mi-a înmânat ultima scrisoare de răscumpărare, într-un plic alb.

— Cred că Piersicuţa se întoarce acasă, a zis.

— Aşa se pare, am fost eu de acord.

— Încep iar să strănut, a rostit necăjit.

— Dacă nu-ţi plac pisicile, l-am sfătuit, de ce nu-ţi cumperi o coala sau un cangur mic? Ca să-ţi aduci aminte ce înseamnă să fii la pământ.

— Eu sunt *la* pământ de când am venit aici, s-a plâns atunci. Florida este insula cu portocale.

Aţi observat că unii oameni nu pot fi fericiţi dacă nu sunt nefericiţi?

Am luat-o apoi spre clădirea McNally, depăşind limita de viteză legală. Am sosit la timp ca să fumez o ţigară, înainte de a-l întâlni pe tata. Am observat că mâinile nu-mi tremurau chiar, dar, oricum, momentul nu ar fi fost cel mai

potrivit pentru a trece o aţă prin urechile unui ac. E incredibil cât de tare mă enerva perspectiva de a o vedea pe doamna Irma Gloriana.

Am urcat spre biroul tatii câteva minute înainte de ora zece.

— Archy, cred că e mai bine, a spus el, ca tu să ne fii doar martor, un martor tăcut. Te rog, lasă-mă pe mine să pun întrebările. Dacă ţi se va adresa direct, bineînţeles că poţi răspunde. Dar aş prefera ca discuţia să se poarte doar între doamna Gloriana şi mine.

— Voi fi ca musca de pe perete, l-am asigurat.

— Exact, a aprobat cu surâsul lui glacial.

A sunat telefonul şi el s-a uitat la pendula de pe peretele de deasupra mesei sale de lucru cu capac-rulou.

— Doamna este punctuală, a constatat. A ridicat receptorul. Da, conduceţi-o înăuntru, vă rog.

Doamna Trelawney a deschis uşa şi s-a retras pentru a-i permite doamnei Irma Gloriana să intre. Apoi secretara a închis uşa cu grijă.

Tata stătea în picioare la masa de lucru, iar eu la capătul celălalt al camerei, lângă canapeaua de piele de culoare verde-sticlă. Irma a făcut doi paşi în birou, cu ochii la tata. Când a devenit conştientă de prezenţa mea, m-a privit o clipă sau două, apoi a revenit la tata.

— El ce caută aici? a întrebat.

— Eu sunt Prescott McNally, a spus el, trecând uşor peste întrebarea ei şi presupun că dumneavoastră sunteţi doamna Irma Gloriana. Pentru că l-aţi cunoscut deja pe fiul meu, l-am rugat să asiste la întâlnirea noastră ca martor şi consilier. Vă puteţi bizui pe discreţia lui.

Irma şi-a scuturat, supărată, capul.

— Nu o voi face, a spus. N-am nevoie de niciun martor şi de niciun consilier. Ce doresc eu este o conversaţie particulară, confidenţială, între dumneavoastră şi mine.

— În acest caz, a hotărât tata, sugerez să încheiem întâlnirea noastră chiar acum. La revedere, madam. (A accentuat pe „madam“, deşi abia observabil.)

Cât de mult îi admiram tactica! Nu numai că se impunea ca stăpân al situaţiei, dar el hotăra şi nivelul confortului

doamnei. Dacă pleca, era tentată să creadă că va câştiga. Dacă rămânea, rolul ei era cel al petiţionarului, gata să facă un târg.

O clipă a păstrat tăcerea şi m-am gândit că era prima oară când o vedeam nesigură.

Purta un costum de comandă din in roz-pal, cu o bluză cu guler înalt, pe gât. Era o îmbrăcăminte sobră, cu siguranţă, dar nici chiar o platoşă nu ar fi putut opri emanaţia sexuală a acestei femei şi mă întrebam dacă tata era conştient de ea. Era greoi, dar nu indiferent.

Aşteptam.

— Foarte bine, a spus, în cele din urmă, doamna Gloriana. Dacă aşa doriţi…

Tata a făcut semn spre un fotoliu tapiţat cu aceeaşi piele ca şi cel lângă care stăteam eu. El s-a aşezat în scaunul lui rotativ, întorcându-se cu faţa spre musafiră. Eu am rămas în picioare, într-o poziţie din care îi puteam urmări pe amândoi, fără să am aerul unui fan la un meci de tenis.

— Domnule McNally, a început ea cu asprime, am înţeles că eraţi avocatul răposatului Roderick Gillsworth.

— Exact.

— Atunci, presupun că dumneavoastră îi administraţi averea?

El şi-a înclinat capul, ea a luat acest gest drept încuviinţare. Pe lângă poşeta neagră din piele de viţel, mai avea un plic cu fermoar din piele bej, de căprioară, destul de mare ca să intre în el acte legale. A tras fermoarul dintr-o mişcare rapidă şi a scos două foi de hârtie albă prinse la un loc.

— Am aici, a început ea (şi eu mă minunam cât de hotărâtă îi era vocea) o fotocopie a testamentului scris de mâna lui Roderick Gillsworth în urmă cu aproximativ o lună. Au fost pregătite corect, datate în faţa martorilor. Se află ataşată şi o fotocopie a declaraţiei sub jurământ, semnată de autorul testamentului şi de ambii martori, în prezenţa unui notar public, adeverită astfel. Cred că declaraţia sub jurământ serveşte drept dovadă a voinţei domnului Gillsworth şi va fi admisă fără a mai fi nevoie de declaraţiile martorilor.

S-a aplecat ca să ofere actele. Tata s-a întins ca să le primească. A rămas în această poziţie o clipă, fixând-o cu obrazul împietrit. Apoi s-a lăsat pe spate şi a început să citească. A parcurs încet cele două foi, apoi le-a mai citit o dată. Şi-a întors scaunul rotativ, un pic, către mine.

— Archy, a spus cu vocea lui rece, acest pretins testament olograf, semnat de invocatul Roderick Gillsworth în prezenţa martorilor Irma Gloriana şi Frank Gloriana, stabileşte ca manuscrisele originale ale poemelor testatorului să fie date Bibliotecii Congresului. În afara lor, toate bunurile lui Roderick Gillsworth, la data morţii lui, vor aparţine Irmei Gloriana.

Al Rogoff avusese dreptate; bomba fusese lansată.

Stăpânirea de sine a tatii era demnă de remarcat. Nu se vedea la el niciun semn din agitaţia care eram sigur că îl chinuia. Chipul pe care l-a întors spre doamna Gloriana era liniştit şi, când a vorbit, vocea şi atitudinea îi erau amabilitatea personificată.

— Sunteţi o prietenă a răposatului domn Gillsworth? a întrebat.

— O prietenă intimă, a spus ea sfidător, ridicându-şi bărbia. Mai ales după trecerea în nefiinţă a soţiei lui. Eu şi familia mea, cred, i-am asigurat confortul spiritual.

— Fiul meu mi-a spus că nora dumneavoastră e medium.

— Da, aşa e. Chiar foarte dotată, aş putea adăuga.

— Domnul Gillsworth a asistat la şedinţele de spiritism care se ţineau, după cum am înţeles, la dumneavoastră acasă?

— De câteva ori. Împreună cu soţia lui.

Tata a încuviinţat şi părea relaxat. S-a uitat la actele pe care le avea în mână, le-a făcut sul, le-a bătut uşor pe genunchi. Nu vorbea şi tăcerea lui o deranja, în mod evident, pe doamna Gloriana.

— Există vreun motiv ca acest testament să nu poată fi înregistrat pentru a fi aplicat imediat? a întrebat ea. E absolut autentic.

— Ei bine, asta trebuie să se stabilească, a spus el cu blândeţe. Trebuie verificată semnătura testatorului, ca şi cea a notarului public care a emis certificatul. Trebuie

făcută o cercetare pentru a-i găsi pe supravieţuitorii de gradul întâi – membrii familiei – dacă aşa ceva există. În plus, doresc să revăd statutul statului Florida în privinţa testamentelor olografe.

Ultimele afirmaţii, bineînţeles, nu se susţineau. Tata ştia legea Floridei la fel de bine ca oricare alt avocat care lucra în acest stat. Ştia muzica, cunoştea cuvintele şi vă putea cânta strofele şi refrenul. Nu făcea decât să pună frână acestei posibile cliente.

— De cât timp veţi avea nevoie? a întrebat Irma. Ştiu că verificarea unui testament durează luni, aşa că aş dori să începeţi cât mai curând cu putinţă.

— E firesc, a spus el. Voi încerca să urgentez cât mai mult cu putinţă procesul. Unde sunt originalele acestor acte acum?

— În siguranţă, în seiful meu de la bancă.

El a încuviinţat.

— Aveţi vreo probă, doamnă Gloriana – de exemplu, scrisori intime de la domnul Gillsworth – care ar putea atesta prietenia dumneavoastră cu testatorul?

— La ce ar putea servi? a întrebat indignată. Credeţi-mă pe cuvânt, am fost prieteni apropiaţi.

— O, eu vă cred pe cuvânt, a spus el. Dar uneori judecătorii care verifică testamentul fac cercetări proprii pentru a stabili relaţia dintre testator şi beneficiar.

— Ei bine, a admis ea, am câteva scrisori de la Rod. Şi câteva poeme nepublicate pe care mi le-a trimis. Şi copii după autografele celor două cărţi ale lui.

— Excelent. Unde se află acum acest material?

— Tot în seiful de la bancă.

— Vă sugerez să faceţi fotocopii după tot ce are legătură cu prietenia dintre dumneavoastră şi domnul Gillsworth şi să le depuneţi la biroul meu.

— Trebuie să fac toate astea?

— Vă îndemn cu toată insistenţa să o faceţi. Este de datoria mea să anticipez orice întrebare pe care o poate pune judecătorul preşedinte şi să fiu pregătit să răspund la ea. Aveţi idee la cât se ridică averea domnului Gillsworth, madam?

Ultima parte a întrebării a sunat tăios şi am văzut că ea s-a tulburat pentru o clipă.

— Ei, nu, a răspuns. Nu exact. Când şi-a făcut testamentul, Rod spunea că nu are mare lucru de lăsat.

În privinţa asta, cel puţin, eram şi eu de acord că era adevărat.

— V-a spus care era motivul pentru care făcea un testament olograf în loc să vină la mine, avocatul care îi reprezintă interesele, pentru a-şi schimba testamentul?

Ea se pregătise, după cum prea bine se vedea, pentru această întrebare; răspunsul a venit imediat şi fără nicio ezitare.

— El spunea că o face, pentru că dumneavoastră o reprezentaţi şi pe soţia lui şi că nu vrea să rişte ca Lydia să afle că el şi-a schimbat testamentul.

Asta ar fi însemnat că Prescott McNally ar fi fost bănuit de un comportament lipsit de etică, dar tata nu a ridicat nicio obiecţie. S-a ridicat şi a aşteptat până ce ea şi-a închis poşeta şi plicul din piele de căprioară.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit, doamnă Gloriana, a spus el cordial. Dacă îmi veţi furniza copiile după corespondenţa personală aflată în caseta de la bancă, voi începe pregătirea cererii de verificare, ca şi celelalte cercetări pe care le-am menţionat. Vă rog, telefonaţi-mi la orice oră, dacă veţi mai avea întrebări sau veţi dori un raport asupra mersului lucrurilor.

A încuviinţat rece. Mă întrebam dacă îşi vor strânge mâinile la plecare. Nu au făcut-o. El i-a deschis uşa biroului, iar ea a ieşit ţanţoşă, cu capul sus, de neîmblânzit.

Tata s-a întors la scaunul lui rotativ, eu am căzut răpus pe sofa, sfârşit de efortul de a sta în picioare atâta timp.

— Aşa cum ai spus, Archy, a remarcat pater cu un zâmbet strâmb, o femeie tulburătoare.

— Domnule, am întrebat, un testament scris de mână este valabil în Florida?

— O, da, a spus el, dacă este făcut în condiţii legale, aşa cum pare a fi acesta. În plus, declaraţia sub jurământ serveşte drept dovadă a autenticităţii testamentului.

— Şi îi e permis unui martor să moştenească?

— Da, potrivit legii din Florida, un martor al testamentului poate fi şi beneficiar. Archy, mie mi se pare că doamna şi Gillsworth au fost asistaţi de un avocat la întocmirea acestui testament şi a declaraţiei sub jurământ care îl însoţeşte. Limbajul folosit de ea era în parte avocăţesc, împrumutat de la omul legii pe care sunt sigur că l-a consultat. Atunci se ridică întrebarea: de ce a venit la mine? Testamentul pe care l-am întocmit eu pentru Gillsworth a fost înlăturat de cel olograf. Prin urmare, şi eu am fost înlăturat. Doamna Gloriana ar fi putut foarte uşor să-l păstreze pe avocatul care o asistase şi să-l roage să facă formele pentru verificare. Dar ea a venit la mine. De ce?

— Tată, eu cred că, păstrându-vă pe dumneavoastră, ea îşi închipuie că elimină posibilitatea de a-i pune întrebări stingheritoare, de a-i face dificultăţi, întârziind obţinerea a ceea ce ea consideră a fi dreptul ei. Şi dacă veţi ridica prea multe obiecţiuni, va rupe cu dumneavoastră formele de preluare a moştenirii.

M-a privit gânditor.

— Da, a aprobat, cred că ai dreptate. Doamna vrea să mă folosească, dar eu n-am chef.

Am rămas în tăcere o vreme, fiecare rumegându-şi gândurile, apoi tata a răsuflat adânc.

— Archy, a spus, ieri îmi povesteai că presupui că membrii familiei Gloriana sunt implicaţi în uciderea Lydiei şi a lui Roderick Gillsworth, dar că n-ai idee care ar putea fi motivul. A ridicat copia testamentului olograf. Acum ai şi motivul.

M-am ridicat în picioare.

— Mai bine îl sun pe sergentul Rogoff, am zis. Ce dimineaţă interesantă, domnule!

— Nu-i aşa? a fost şi el de acord.

Ieşind din birou, doamna Trelawney mi-a aruncat o privire, dar văzându-mi expresia, fireşte, nu a făcut nicio glumă şi nicio aluzie la vizitatoarea noastră recentă. În schimb, mi-a întins, fără o vorbă, un mesaj. Îmi telefonase doamna Laverne Willigan şi trebuia să o chem cât mai repede cu putinţă.

M-am întors în biroul meu, am format numărul casei

Willigan, am vorbit cu Leon şi, ca din întâmplare, Laverne a venit şi ea la telefon. Mi-a spus că i s-a comunicat de la conducerea băncii că cele cincizeci de mii erau gata şi puteam trece oricând să le iau. Am mulţumit şi am închis imediat, temându-mă că m-ar putea întreba despre planul de livrare a răscumpărării.

L-am sunat apoi pe sergentul Rogoff.

— Al, i-am spus, sunt în biroul meu, Irma Gloriana a plecat şi aveai dreptate, dar bomba pe care a lansat-o ea era de maximă putere. Poţi să treci pe aici?

— Am plecat, a spus. În cincisprezece minute sunt acolo.

Zis şi făcut. A sosit clătinându-se şi s-a lăsat în scaunul de oţel incomod de lângă masa de lucru. Şi-a aprins o havană şi şi-a scos carnetul de note.

— În regulă, a zis, hai să vedem.

I-am relatat pe larg tot ce transpirase în biroul tatii. Când am început, a încercat să noteze tot ce spuneam, dar mai apoi a fost atât de transportat de povestirea mea, încât n-a mai scris, a lăsat havana să se stingă şi a ascultat aplecat spre mine.

Am terminat, el s-a lăsat pe spate, şi-a reaprins havana stinsă şi m-a privit fix. Am aprins şi eu o ţigară şi în câteva minute micul meu birou era în ceaţă.

— Un testament scris de mână e valabil? a întrebat, în cele din urmă.

— Tata zice că da. Şi martorul poate fi şi beneficiar.

— Şi Irma moşteneşte tot?

— Tot, în afară de manuscrisele originale.

S-a strâmbat de dezgust.

— De ce-a făcut asta idiotul?

— E clar, am spus. Obsesie sexuală.

— Îmi place cum vorbeşti, a precizat el. Vrei să spui că era înamorat de ea.

— Exact asta vreau să spun.

Apoi, când am înţeles amândoi implicaţiile nebuniei poetului, cred că ne-am aprins – ca un vânător care dă de o urmă proaspătă. Ni se părea că nu putem vorbi destul de repede.

— Ascultă, Al, am spus. Lydia era fermecătoare, dar avea

ceva de femeie savantă. Bârfa din Palm Beach afirma că Gillsworth-ii erau căsătoriţi doar cu numele.

— Apoi Roderick se duce cu soţia la unele şedinţe de spiritism şi o întâlneşte pe Irma Gloriana. Hodoronc- tronc-buf!

— Irma reprezenta tot ce nu era Lydia: voluptoasă, dominatoare, nebunatică, atunci când îşi urmărea interesul.

— Şi lacomă ca un rechin.

— Aşa că s-au combinat. Rod a găsit în asta mai multă viaţă decât în pentametrii lui iambici, iar Irma a descoperit că acest nătărău abrutizat putea fi răspunsul la problemele financiare ale familiei. Nu ţi se pare că se potriveşte?

— Totul, a spus Rogoff. Aşa a început el să scrie poemele acelea erotice; prăpăditul dracului nu-şi putea controla glandele. Tuturor ni se întâmplă, mai devreme sau mai târziu.

— Dar nu toţi sfârşesc prin a muri din această cauză.

— Slavă Domnului.

— Crezi că Gillsworth ştia că Otto e soţul Irmei?

— Mă îndoiesc. Cred că l-a prezentat drept frate sau prieten.

— Probabil că ai dreptate, am spus. Iată scenariul: Irma află că Rod este practic fără o para, dar că soţia lui e bogată.

— Şi că, dacă ea moare, el va moşteni uriaşa ei avere.

— Cine crezi că a făcut prima sugestie despre crimă?

— Soţul, a spus imediat Al. Dacă ăsta era preţul pentru a se putea bucura de Irma, era gata să-l plătească.

— Probabil că Irma i-a promis că se va mărita cu el de cum va ieşi Lydia din peisaj. Asta dovedeşte că nu ştia că ea era deja căsătorită.

— Pun rămăşag că Irma i-a spus că lucrul acela murdar nu va trebui să-l facă el; aşa zisul frate sau prieten va avea grijă de Lydia – contra unei sume de bani, desigur.

— Poate că preţul a fost întocmirea acestui testament olograf, prin care îi lăsa totul Irmei. Drăguţ quid-pro-quo. Dar ce e cu scrisorile de ameninţare, Al?

— Făcute doar ca să-i pună pe copoi să alerge în direcţie greşită, căutând un bolnav psihic care nu există. Fiindcă

veni vorba, l-am trimis pe ucenic la birourile Gloriana să încerce să-i vândă lui Frank un procesor de cuvinte Smith Corona. Aveai dreptate, Frank posedă deja un model PWP 100C.

— Crezi că este implicat în acţiunea de ucidere a Gillsworth-ilor?

Rogoff a meditat o clipă.

— Mă îndoiesc, a spus până la urmă. E clar că ştia despre asta – a fost martor la testament, nu-i aşa? — dar nu cred că a participat. Frankie, dragul de el, şi-a avut partea lui în afacere: răpirea Piersicuţei cu ajutorul iubitor al lui Laverne Willigan.

— Pe care a cunoscut-o la vreo şedinţă de spiritism. Aceste şedinţe încep să semene cu casa de toleranţă pe care o ţineau aceştia la Atlanta.

— Archy, crezi că mediumul ştia ce pun ei la cale?

— Hertha? Nu cred că a ştiut ceva despre planul de crimă. Ştia că soţul ei are de-a face cu Laverne Willigan, dar nu-i păsa. Hertha nu e vinovată de nicio crimă, Al.

M-a privit amuzat.

— Ce ai de spus despre atitudinea ei care violează codul etic al parapsihologilor?

— Ei, da, de asta ar putea fi vinovată.

A râs.

— Ascultă, mai treci o dată prin toată această harababură de la început şi vezi dacă nu găseşti nişte inadvertenţe.

Aşa că am revăzut întregul scenariu, începând cu Roderick Gillsworth care se întâlnea cu Irma Gloriana şi se îndrăgostea de ea – sau ce altă chestie l-o fi legat de ea. Părea a fi o explicaţie logică, mai rămâneau câteva probleme minore de rezolvat, cum ar fi data la care sosise Otto Gloriana în măreţul West Palm Beach, unde Irma şi Rod îşi consumau legătura ilicită şi de ce deschisese Lydia Gillsworth uşa încuiată pentru a-i permite criminalului să intre.

— Vom limpezi şi aceste lucruri, a spus tainic sergentul. Acum, pentru că avem o ipoteză logică, vom şti ce probă trebuie să păstrăm şi ce este de prisos.

— Cum aşa? am protestat. Acuma n-o să te apuci să

respingi faptele numai pentru că nu se potrivesc cu teoria noastră. Ar fi ridicol… şi periculos.

— Nu e vorba să resping faptele, a explicat el. E o problemă de interpretare. Dă-mi voie să-ţi dau un exemplu. Când a fost găsit corpul lui Gillsworth, în bucătărie s-a găsit o cantitate mare de alimente din care el pregătea masa: şase bucăţi imense de crab şi o salată enormă. Existau trei interpretări pentru această masă pantagruelică. Unu: era foarte flămând şi voia să mănânce singur toată mâncarea. Doi: făcea mâncare mai multă ca să-i rămână de la cină şi pentru ziua următoare. Şi trei: aştepta un musafir şi deci pregătea cina pentru două persoane. Potrivit teoriei noastre, cea mai potrivită este a treia presupunere. O aştepta pe Irma Gloriana ca să cineze împreună. Clopoţelul de la intrare sună, el se uită prin vizetă, o vede şi descuie uşa. Otto se afla într-o parte, în afara posibilităţii de a fi văzut şi în clipa în care uşa se deschide, se năpusteşte înăuntru cu lama de bărbierit cu un singur tăiş. Nu ţi se pare că se potriveşte? Asta înţeleg eu prin interpretarea faptelor. Ele nu devin probe până ce nu le poţi dovedi semnificaţia. Dacă nu ai o presupusă explicaţie logică, te poţi îneca în fapte.

— Mulţumesc, profesore, am spus. Mi-a plăcut enorm expunerea ta. Dar, bineînţeles, se bazează pe ideea că scenariul nostru e corect.

— Tu crezi în el, nu-i aşa?

— Cred, am spus. Mi se pare singura explicaţie plauzibilă a ceea ce s-a întâmplat.

Dar nu era pe deplin adevărat. Vă amintiţi că am pomenit despre o vagă presimţire pe care o aveam la început, ceva atât de ceţos, încât nu-l puteam pune în cuvinte? Apoi, pe măsură ce am aflat despre omucideri, am început să întrevăd o imagine. Acum, după cele mai recente dezvăluiri, imaginea devenea mai pregnantă, căpăta substanţă. Dacă avea să se dovedească potrivită, avea să modifice cu totul schema pe care o adoptase cu atâta entuziasm sergentul Rogoff. Dar nu i-am vorbit despre asta.

— Al, i-am spus, banca a pregătit banii pentru răscumpărare. Mergi cu mine să-i ridicăm? Tu eşti omul cu

arma.

— Sigur, a aprobat el imediat. Apoi vreau să vii cu mine la secţie. Trebuie să stabilim programul pentru plata din noaptea asta.

— Sper că ai făcut un plan eficace.

— Ar trebui să meargă, a spus el.

Am oftat.

— Nu poţi fi mai sigur? La urma urmelor, îmi risc capul.

— Păi… a ezitat el, e mai bine să nu crezi toate prostiile.

Apoi a râs. Eu nu.

ȘAISPREZECE

Am petrecut toată după-amiaza aceea cu sergentul Rogoff şi cu o brigadă de ofiţeri în uniformă, încredinţată lui *ad hoc.* După ce mi s-a prezentat acţiunea nocturnă şi mi s-a descris rolul meu, mi-am dat seama că Al făcuse o treabă pe cinste organizând o operaţie complexă într-un timp atât de scurt.

Fireşte, potrivit legilor lui Murphy, există lucruri făcute să meargă prost, aşa că ne-am petrecut o bună parte din timp muncindu-ne creierele ca să ne închipuim posibile evenimente neprevăzute şi să plănuim cum ar putea fi contracarate mai bine. Eram mulţumit că planul era bun şi, cu un dram de noroc, îşi putea atinge obiectivele.

Aş fi vrut să las banii de recompensă la Rogoff, dar el nu a fost dispus să accepte responsabilitatea. A păstrat o copie a listei cu seriile bancnotelor pe care ni le-a furnizat, grijulie, banca. Dar când am plecat de la secţia de poliţie din Palm Beach, care arată ca o vilă mediteraneană, căram cincizeci de mii de dolari în hârtii de cincizeci. Banca furnizase pentru transport o sacoşă pentru cumpărături cu însemnul Târgul K pe ea. De ce toate marile drame ale vieţii mele conţin şi elemente de farsă?

Natural, mama nu era informată că dragul ei băieţel era angajat într-o acţiune periculoasă care putea presupune şi violenţă. Tata şi cu mine am încercat ca ora cocteilului nostru familial şi cina din seara aceea să nu se deosebească de celelalte anterioare. Am vorbit, am râs, am devorat fiecare jumătate de duzină de pitpalaci delicioşi şi nu cred că mama avea cea mai slabă bănuială că mie îmi era… ei bine, nu pot să spun că mi-era o frică de nu mă puteam stăpâni, dar admit că nivelul trepidaţiilor mele era crescut.

După cină, ea ne-a lăsat singuri, ducându-se sus la programul ei de televizor, iar eu am rezistat dorinţei de a o

săruta la plecare. În fond, nu mă duceam la bătălia de la Blenheim, nu-i aşa? Nu era vorba decât de o mică acţiune de aplicare a legii, din care eram sigur că aveam să ies cu toate facultăţile mele intacte. Mi-am spus asta. De câteva ori.

Euforia mea autoindusă s-a diminuat un pic atunci când tata m-a invitat în camera lui de lucru pentru un coniac. Ştiam că o făcea cu intenţii bune, dar mie mi se părea că paharul de coniac oferit era un gest înrudit, într-un fel, cu legătura de la ochi şi ţigara finală. Cel puţin, nu mi-a spus: „Fii atent“. A spus: „Sună-mă imediat ce ai terminat.“

Apoi am urcat să mă schimb. Al Rogoff îmi sugerase să mă îmbrac în negru şi, când l-am întrebat de ce, mi-a replicat: „Vei fi o ţintă mai greu de observat!“ Ceilalţi copoi din brigada lui specială s-au amuzat cu mare zarvă, dar eu am luat uşurinţa lor drept sărăcie mintală.

Pe la nouă, am coborât, îmbrăcat complet în negru şi ducând în mână sacoşa pentru cumpărături plină cu bani. Am ieşit la Miata şi m-am oprit să privesc în jur. Era o noapte caldă, cerul întunecat era brăzdat de nori ca o coadă de cal. Erau stele şi o lună palidă şi, cum priveam în sus, un avion a bâzâit îndreptându-se spre nord. Mi-am dorit să fiu în el.

Am pornit direct spre secţia de poliţie. Sergentul Rogoff şi cohorta lui îşi puneau vestele antiglonţ şi îşi controlau armele care, am observat, constau din puşti şi gaze lacrimogene, grenade fumigene şi lansatoare. Mai erau şi nişte dispozitive electronice pe care le testau. Nu eram sigur cum funcţionau şi în ce scop.

M-am dezbrăcat până la jumătate şi un tehnician m-a „cablat“, o experienţă neplăcută care consta în a mă înfăşură în ceea ce păreau a fi iarzi de bandă adezivă. Când am terminat, eram echipat cu microfon, baterii şi transmiţător. Mi-am pus bluza şi jacheta pe mine şi am ieşit afară, ca să probăm eficienţa mea ca staţie de radio mobilă.

Sergentul m-a instruit să mă îndepărtez cu o sută de picioare, să răsucesc butonul de intensitate şi să spun ceva. Am făcut cum îmi ordonase, m-am autoîndemnat şi am recitat „Mâine şi mâine…“ citat din *Macbeth.* Rogoff mi-a

făcut semn să mă întorc.

— Tare şi clar, a spus el. Hai să încercăm şi din stradă.

Era o paradă adevărată. Participau la acţiune mai multe unităţi şi erau acolo maşini şi personal de la departamentul de poliţie al oraşului Palm Beach, al municipiului West Palm Beach şi de la biroul şerifului din comitatul Palm Beach. Totul pentru Piersicuţa! Trei jurisdicţii cooperau după un vechi sistem pe care Rogoff îl descria ca „Împarte gloria şi distribuie vina“.

În mijlocul acestei procesiuni se afla o maşină sport deschisă, decapotabilă, de culoare roşie, ca steagul, în care era al dumneavoastră umil servitor, Archibald McNally.

Curând am oprit şi am lăsat armata să înainteze fără mine. Planul consemna sosirea mea în parcarea magazinului de pe Federal Highway la ora douăzeci şi patru fără un sfert. Am urmat planul întocmai şi am tras maşina într-un compartiment al parcării care îmi permitea să văd bine intrarea în magazin. Am deschis transmiţătorul.

— McNally la staţie, am raportat cu o voce normală.

M-am uitat în jur şi, într-o clipă, poliţista în civil, plantată de Rogoff în magazin, a venit la vitrină şi a început să se agite aranjând resturi de mâncare: semn că recepţiona ce transmiteam eu şi că avea să amplifice mesajele mele trecându-le prin radioul ei mai puternic.

M-am aşezat mai bine, am aprins un English Oval şi m-am mirat că nu mă spovedisem înainte de a intra în această aventură. Toată neliniştea şi neplăcerea îmi veneau, am înţeles, din încercarea de a-l ajuta pe acel căpos de Willigan şi m-am străduit să-mi amintesc rândurile din *Henric V*: „Intrând în luptă, fraţilor, pentru Harry şi…“ când un Chrysler Imperial vechi s-a apropiat încet de parcare şi s-a oprit la o distanţă de aproximativ douăzeci de picioare de mine.

— Cred că a venit, am spus tare. „Chrysler-ul Imperial“ negru. Omul care a ieşit şi se îndreaptă spre mine.

Rogoff şi cu mine fusesem de acord că s-ar fi putut ca mesagerul să nu fie Frank Gloriana: n-ar fi avut niciun interes ca eu să-l ştiu drept răpitor. Logic, colecta trebuia făcută de Otto Gloriana, tăticul lui Frank.

Pe măsură ce se apropia, încercam să nu mai am îndoieli că acest om înalt, cu păr roşcovan, cu umeri largi, de circa şaizeci şi cinci de ani era într-adevăr Otto Gloriana, alias Charles Girard, fostul patron de bordel şi fost puşcăriaş, descris de poliţia din Atlanta drept „un individ scârbos“. Ce mă surprindea era frumuseţea lui.

Purta un costum boţit de in, în dungi, şi avea mâinile îndesate adânc în buzunarele jachetei. S-a apropiat foarte mult, se lăsase pe portiera din partea mea. Asta îmi convenea; era mai aproape de microfonul meu ascuns.

— Eşti din partea lui Harry Willigan? a întrebat cu o voce pătrunzătoare de bariton.

— Exact, am spus.

— Ai cele cincizeci de mii?

— Chiar aici, am spus şi am ridicat puţin sacoşa de pe scaunul de alături ca să i-o dau.

Dar el a făcut un pas înapoi.

— Dă-te jos din maşină, a spus. Ia şi banii.

Eram nedumerit.

— De ce să mă dau jos? am întrebat.

— Pentru că, dacă n-o faci, te omor, a spus politicos.

Şi-a scos mâna dreaptă din buzunarul jachetei, numai atât cât să văd că avea un revolver cu butoi, scurt, care părea a fi un 38 special. Stătea cu spatele la vitrina prăvăliei şi în apropiere nu era nimeni. Eram sigur că nimeni nu observase gestul lui.

— Ai armă? am spus cu neîncredere, rugându-mă ca această conversaţie să fie recepţionată „tare şi clar“ de ofiţerul dinăuntrul magazinului. Nu e necesară. Ia banii-şi adu înapoi pisica.

A oftat.

— Nu eşti prea isteţ, după cum văd. Mai spun o dată şi, dacă nu faci ce ţi-am spus, vei avea un ochi în plus. Acum ieşi uşurel din acest cărucior de copil. Ia şi banii. Mergi spre maşina mea. Eu voi fi în spatele tău.

Am făcut cum îmi ordonase, gândindu-mă cu tristeţe că prevăzusem toate posibilităţile, în afară de aceea că puteam fi luat ostatic. Cel puţin, aşa credeam că face cu mine. Nu aveam deloc dorinţa de a-l întâlni pe Creatorul meu într-o

parcare a unui magazin care vindea chibrituri şi bere de regim, din plante.

Ne-am apropiat de Chrysler şi uşa din spate a fost deschisă dinăuntru de omul care şedea la volan.

— Urcă, mi-a poruncit Otto.

Am urcat în maşină, legănând sacoşa cu banii şi atingând-o de podea. M-am aşezat în spate, într-un colţ şi am aruncat o privire şoferului.

— Ia te uită, Frank Gloriana, am spus cu voce tare. Ce surpriză!

— Tacă-ţi gura, a spus Gloriana cel mare, adresându-mi-se. Şi către fiul lui: Porneşte!

Am ieşit din parcare şi am luat-o pe Federal Highway spre sud. Am socotit că nu mai eram în aria de recepţie a ofiţerului din magazin, dar, pentru orice eventualitate, am spus:

— Mergem spre motelul Jo-Jean, nu-i aşa?

Otto a scos revolverul din buzunar şi m-a lovit în cap, pe lateral, cu butoiaşul de oţel. Ce pot să mai spun? Mă durea.

— Ţi-am spus să-ţi ţii gura, a spus cel care mă făcuse prizonier. Numai eu vorbesc aici.

Aşa că am tăcut şi am început să calculez ce şanse mai aveam de a mai cânta vreodată la clavecin. Puţine, trebuie să recunosc. Faptul că mi se permisese să descopăr implicarea lui Frank în această afacere pleda pentru un viitor negru pentru mine. Era cu adevărat greu de crezut că mi se va îngădui să trăiesc, chiar dacă juram să-mi ţin gura cusută pentru totdeauna.

Am intrat pe drumul spre motelul Jo-Jean. Ştiam că în căsuţa cinci se aflau doi ofiţeri de poliţie şi încă doi în camera din spatele biroului motelului. Fuseseră instalaţi acolo cu aprobarea entuziastă a proprietarului, care spera, probabil, ca astfel, Jo-Jean să rivalizeze cu O.K. Corral, şi să ajungă pe prima pagină a fiţuicii sale favorite.

Dar n-am văzut nicio maşină a poliţiei şi niciun semn că trăgătorii ar fi fost desfăşuraţi pentru a ţine căsuţa patru sub observaţie. Aveam însă încredere că sergentul Rogoff era conştient de situaţia mea şi că îşi revizuia cu febrilitate planul, dând prioritate siguranţei mele faţă de cea a

Piersicuţei.

Am tras alături de căsuţa patru şi Otto m-a înghiontit în coaste cu arma.

— Coboară, a spus. Ia şi banii. Du-te la uşa din faţă. Frank, du-te tu întâi şi descuie.

De cum am fost înăuntru, cu uşa încuiată, s-a aprins o lampă de pe duşumea. M-am uitat în jur. Era o cameră simplă, exact ca cea pe care Hertha pretindea că a văzut-o în viziunea ei. Mai era un aşternut pentru nevoile pisicii, un vas cu apă şi o farfurie cu mâncare pentru animal.

— Unde e Piersicuţa? m-am interesat.

— La film, a chicotit Frank.

Erau primele cuvinte pe care le rostea. Nu era nevoie să-şi bată capul.

— Numără banii, i-a poruncit tatăl lui.

Frank a vărsat în pat conţinutul sacoşei, a rânduit teancurile de bancnote prinse cu banderole. Otto şi cu mine am rămas în picioare. Nimeni n-a scos o vorbă până ce Frank n-a terminat.

— Sunt toţi, a spus. Bancnotele par autentice.

— Le-au luat numerele, a mârâit Otto, şi ce dacă? Atunci când vom plăti cu ele, nimeni n-o să se uite la numere.

— Acum aş putea lua pisica? am întrebat, gândindu-mă că nu am ce pierde.

Otto m-a privit posomorit.

— Abia acum îmi dau seama cum ai dat de Charles Girard, a spus. De la veterinar, nu-i aşa? La spitalul pentru animale. Ingenios.

Pentru un minut sau două n-am putut înţelege de unde ştia că îl identificasem. Apoi mi-am amintit că îi pomenisem lui Laverne numele de Charles Girard. Ea i-l spusese, fără îndoială, lui Frank, iar el, la rândul lui, îi raportase tatălui său că Archy McNally, un copoi flecar, se afla pe urmele lui.

— Iată că acum mă cunoşti, a declarat Otto. Şi ştii totul şi despre Frank. Nu mai avem ce face, nu-i aşa?

Ce înţelegea prin asta era limpede şi mă îngheţa mai rău decât o ameninţare.

— Nu-i mare scofală, am precizat. Răpirea unei pisici nu-i o crimă capitală. Cât aţi putea fi pedepsiţi?

— După ce ai fost acolo, a spus el întunecat, încă o zi e peste poate.

M-a fixat şi am înţeles că pe umeri nu-i apăsa doar vina răpirii unei pisici. Numai pentru atât nu ar fi ucis. Dar el calcula acum cât ştiu sau cât pot presupune din celelalte fapte ale lui, inclusiv crimele monstruoase asupra Gillsworth-ilor. Până la urmă, am văzut că ajunsese la o hotărâre şi această decizie fatală părea să-l liniştească.

— Pune banii la loc în sacoşă, i-a spus fiului său. Ascunde-o sub pat. Apoi ia pisica. O să terminăm cu amândoi deodată. Am zărit un loc potrivit. Un canal părăsit.

Tot ce am putut face a fost să nu strig: „Dar eu nu ştiu să înot!“ şi să nu încep să râd isteric. Într-un anume fel, am reuşit să mă stăpânesc.

Frank a ascuns banii, s-a dus în baie şi a reapărut ducând o cutie mare de carton care, cândva, conţinea sticle de Jim Beam. Era legată cu sfoară groasă, ca să stea închisă şi găuri pentru aer fuseseră decupate pe laturi. Am auzit câteva miorlăituri slabe şi cutia s-a zguduit puţin de mişcările Piersicuţei.

— Să mergem, a spus Otto.

Până în acel moment, căsuţa de la motel fusese iluminată doar de o lampă cu picior cu un bec de voltaj mic. Dar acum, deodată, interiorul a fost invadat de o lumină albă, orbitoare. Razele unor reflectoare strălucitoare săgetau ferestrele din faţă şi pe cele laterale ale căsuţei.

— Ce dracu se petrece! a scheunat Frank.

Otto s-a mişcat repede. Din spatele uşii de lemn, s-a aplecat cu grijă ca să scruteze spaţiul de afară prin colţul ferestrei din faţă.

— Maşini de poliţie, a relatat fără intonaţie. Cel puţin, patru sau cinci. Şi o armată de copoi.

— O, Doamne, a spus disperat Frank.

Apoi l-am auzit pe sergentul Rogoff. Porta-vocea făcea glasul lui aspru şi metalic, dar eram sigur că nu mă înşelam.

— Căsuţa patru, a tunat el. Toată lumea iese afară, pe uşa din faţă, cu mâinile ridicate. Acum!

Frank s-a adresat tatălui său.

— Ce trebuie să facem? a întrebat nervos.

Otto s-a dus la baie, s-a urcat pe capacul closetului şi a privit pe ferestruică. S-a întors în încăperea principală.

— Nu-i bine, a spus. Spatele e închis.

— Vă rog, l-am implorat, predaţi-vă. Nu e decât o vină de răpire a unei pisici. Nu merită riscul unei bătălii cu pistoale.

— Are dreptate, a strigat Frank. Să facem ce ne-au cerut.

Tatăl lui l-a privit dezgustat.

— Faci ce vrei, a hotărât el atunci. Eu ies. N-o să mai pătimesc încă o dată din cauza ta.

S-a vârât sub pat şi a scos sacoşa cu bani. A tras afară câteva teancuri şi le-a îndesat în buzunare. Apoi a ridicat revolverul spre mine.

— Întoarce-te, a poruncit. Tu şi cu mine o să ieşim împreună. Tu primul.

— Căsuţa patru! a trosnit iarăşi vocea lui Rogoff. Ieşiţi pe uşa din faţă cu mâinile ridicate. Aveţi exact un minut.

Otto Gloriana a păşit în spatele meu foarte aproape. A pus o mână grea pe umărul meu stâng. Apăsa gura revolverului în spatele urechii mele drepte.

— Fără şmecherii, m-a avertizat. Sau eşti mort. Înţeles?

— Da, am răspuns.

— Acum, deschide ușa. Încet. Ieși încet afară. Du-te la Chrysler. Frumos şi încet.

Am făcut cum mi-a ordonat.

— Nu trageţi! a ţipat Al. Nu trageţi!

Reflectoarele aproape m-au orbit. Nu vedeam decât masa întunecată a maşinilor. Mergeam cât de încet puteam spre Chrysler.

Ajunsesem la maşină când porta-vocea a lătrat:

— Otto! Otto!

Dar Rogoff nu pronunţa: „Otto“. El despărţea numele în două silabe distincte: „Ot-to! Ot-to!“

Gloriana a fost atât de şocat că poliţia îi cunoştea numele adevărat, încât stăpânirea de sine a cedat, mâna stângă a lunecat de pe umărul meu. Presiunea armei în spatele urechii a scăzut. Eram vag conştient că se întorsese puţin spre strigătul răguşit.

Atunci am făcut ceea ce ar fi făcut oricine cu un QI[42] care

42 ? Coeficient de inteligență.

depăşea media: am căzut.

Pare simplu, nu-i aşa? Ei bine, n-a fost. Eu nu sunt un saltimbanc sau un clovn de la circ, antrenat să cadă fără risc sau fără să se lovească. Pur şi simplu, m-am lăsat la pământ şi m-am încovoiat, strivindu-mi umerii, coatele, fundul.

Speram că Al Rogoff şi trupa lui va şti să profite de căderea mea bruscă. Aşa a şi fost. Eu eram jos, iar Otto Gloriana se afla încă în picioare, împietrit, când a izbucnit o rafală să-ţi spargă urechile. M-am chircit.

L-am auzit pe Otto gemând lovit în piept. Trupul i s-a muiat şi a căzut în genunchi. Apoi, cum împuşcăturile continuau, capul i s-a înclinat şi părea că se întinde cu faţa la pământ.

— Nu mai trageţi! a strigat sergentul. Nu mai trageţi!

Tăcerea era asurzitoare. Am rămas aşa cum căzusem, ştiind că sunt viu, dar temându-mă să-mi mişc extremităţile, ca nu cumva oasele rupte să-mi iasă prin piele. Eram încă zdruncinat de canonadă şi încercam să stabilesc cu ce seamănă sunetul gloanţelor zburându-ţi deasupra capului.

Nu era scâncet, nici bâzâit sau şuierat. În cele din urmă, am decis că sunetul e asemănător celui cu care e ruptă o coală de hârtie bună, în zdrenţe.

Am ridicat, cu grijă, capul. Sergentul Rogoff şi alţi doi ofiţeri se aflau lângă Gloriana. Unul dintre ei i-a smuls revolverul. Celălalt a îngenuncheat şi a întors capul lui Otto pentru a-i vedea faţa.

— S-a dus, domnule sergent, a spus el.

— Da, a aprobat Al. Un caz clar de intoxicaţie cu plumb. Chemaţi ambulanţa. S-a întors şi m-a ajutat cu blândeţe să mă ridic în picioare. Tremuram. Eşti bine? m-a întrebat îngrijorat.

— Aş vrea să mă duc la toaletă, am spus.

A râs şi ne-am îndreptat spre uşa căsuţei. Doi ofiţeri au ieşit ţinându-l pe Frank Gloriana de braţe. Era vlăguit şi i se împleticeau picioarele. În timp ce îl târau afară, şi-a ridicat capul şi m-a privit.

— Sunt bucuros că eşti viu, a bolborosit. Crede-mă.

— Îţi mulţumesc, i-am răspuns.

Nu s-a uitat la cadavrul tatălui său.

Am intrat în căsuţă. Al s-a apucat să pună la loc în sacoşă banii împrăştiaţi. Eu m-am dus glonţ spre baie. Când am ieşit, Rogoff plecase. Cutia de carton se afla încă pe jos, în mijlocul încăperii.

M-am aplecat şi am desfăcut sfoara. Am ridicat cu grijă capacul. Mă temeam ca Piersicuţa, crezând că sunt unul dintre ticăloşi, să nu-mi sară la gât şi să încerce să-mi smulgă cu dinţii mărul lui Adam. Dar ea a sărit din cutie şi a început să se frece de gambele mele, torcând ca o ţicnită.

— Bravo, Piersicuţo, i-am spus, tu îl recunoşti pe erou după miros, nu-i aşa?

Când s-a întors Rogoff, şedeam pe pat, iar pisica se întinsese pe spate lângă mine, cu toate cele patru labe în aer. Eu o scărpinam pe burtă, iar ea îşi ţinea ochii închişi în extaz.

— E cea mai scârboasă scenă la care am asistat vreodată în viaţa mea, a zis Al.

— Eşti gelos, i-am spus, pentru că ţie nu-ţi face nimeni aşa.

— Eşti sigur de asta? m-a pus el la punct.

— Al, aş putea să i-o înapoiez pe Piersicuţa lui Harry Willigan?

— Da. Spune-i că deocamdată reţinem cele cincizeci de bătrâne. Probă. Până la urmă îi va primi înapoi. Haide să-ţi dau pe cineva să te ducă până la maşina ta.

— Mai întâi, trebuie să-l sun pe bătrân. I-am promis.

Am folosit telefonul din biroul motelului. Tata a răspuns atât de prompt, încât mi-am dat seama că nu se culcase. Era aproape ora două.

— Domnule, Archy la telefon, am spus. Sunt bine şi pisica a fost salvată.

— Îmi pare bine, a răspuns. O să-mi povesteşti mai pe larg mâine. Apoi a adăugat scrupulos. Ar fi trebuit să spun: azi, mai târziu.

Rogoff m-a condus înapoi la magazin cu o maşină a brigăzii. Lăsasem cutia de carton în căsuţa patru şi o ţineam pe Piersicuţa pe genunchi. Era mulţumită.

— Ce se mai aude de Irma? am întrebat.

— Am ridicat-o la miezul nopţii. Face pe marea doamnă trufaşă care a fost insultată şi nu vrea să spună o vorbă până nu-şi vede avocatul.

— Şi Hertha?

— Nu era în apartament. Vecinii spun că nu au mai văzut-o pe acolo de două, trei zile. Nu ştiu unde ar putea fi.

Eu ştiam, dar nu i-am spus nimic sergentului.

Când am coborât, ca să mă mut în Miata, a spus ca din întâmplare:

— Ai acţionat bine în noaptea asta, Archy.

— Îţi mulţumesc, am răspuns. Şi tu te-ai comportat admirabil. O să te sun după ce trag un pui de somn. Al, nu cred ca Frank Gloriana să fie un personaj cu voinţă. Pune-l la treabă.

— Asta şi intenţionez, a zis încruntat.

Am călătorit cu Piersicuţa încolăcită pe locul adânc din scaunul de lângă mine. Când am ajuns acasă, m-am gândit că ar putea fi flămândă şi i-am oferit o felie de pastramă din frigider. A mâncat-o cu o plăcere evidentă. Deşteaptă pisică.

A dormit la picioarele patului tot restul nopţii. Când m-am trezit pe la opt, am descoperit că vărsase pastrama pe coperta jurnalului meu.

Niciodată nu le poţi avea pe toate.

ŞAPTESPREZECE

Marţi dimineaţa am luat micul dejun împreună cu părinţii mei. Piersicuţa stătea lângă masa din sufragerie şi, când i-am dat o firimitură de brioşă, a gustat din ea delicat, ca o adevărată doamnă. Mama era încântată de ea. Nu mai aveam niciun animal în familie de când murise Max, câinele de vânătoare auriu, şi m-am întrebat cu voce tare dacă am putea lua un căţel, poate un Dandie Dinmont, să se alăture menajului nostru. Tata a făgăduit să mediteze asupra sugestiei mele.

După micul dejun, l-am luat de-o parte şi i-am făcut o relatare prescurtată a acţiunii poliţiei din noaptea precedentă.

— Aşadar, Otto e mort? a întrebat când am terminat.

— Fără nicio îndoială.

— Iar fiul este arestat?

— Da, domnule. Ca şi doamna Irma Gloriana. Mă aştept ca Al Rogoff să-i interogheze astăzi.

A încuviinţat.

— Aş vrea să vorbesc cu sergentul, a spus el. Crezi că ar putea trece pe aici astă-seară?

— Sunt sigur că e peste măsură de ocupat, tată, dar s-ar putea să facă o pauză diseară.

— Întreabă-l, m-a îndemnat. Spune-i că am ceva în legătură cu testamentul olograf al lui Roderick Gillsworth, care ar putea influenţa investigaţiile.

Ştiam că nu avea rost să pun întrebări, aşa că i-am promis că voi încerca să dau de Rogoff. Apoi el a plecat la birou în Lexus-ul lui, iar eu am dus-o pe Piersicuţa la Miata mea şi ne-am îndreptat spre casa Willigan. Pisica şedea dreaptă pe locul ei, adulmeca aerul dimineţii şi privea în jur aproape mândră.

Am dus-o până sub bolta Willigan-ilor, dar înainte de a

apuca să sun, uşa s-a dat în lături şi Harry a ţâşnit afară, cu braţele deschise.

— Piersicuţa! a strigat. S-a întors Piersicuţa!

Aş putea jura că am văzut lacrimi în ochii amărâtului ăluia nătâng.

S-a întins spre animalul lui iubit, dar pisica îşi avea ideile ei. A sărit din braţele mele, a intrat ca o săgeată pe uşa deschisă şi a luat-o la sănătoasa pe coridor. Willigan s-a luat, gâfâind, după ea şi ţipând:

— Dulcica mea! Dulcica mea! Tăticul e aici! Vino la tăticu, dragă!

Groaznic.

Au dispărut, iar eu am intrat în casă, închizând uşa după mine. Am rătăcit de-a lungul holului până la pajiştea din spate. Laverne era întinsă pe un şezlong, cu o pereche de bikini roz aprins, cu tăietură franţuzească. Deasupra ochilor avea o bandă de plastic.

— Bună dimineaţa, Laverne, am spus, în timp ce mă apropiam.

Şi-a ridicat banda cât să mă privească, apoi şi-a pus-o la loc.

— Salut, Archy, mi-a aruncat cu o voce ştearsă.

— Am înapoiat-o pe Piersicuţa, am spus. A fost recuperată noaptea trecută.

— Ştiu, a răspuns fără intonaţie. Am auzit la radio azi-dimineaţă.

— Fii, te rog, drăguţă şi spune-i lui Harry că cele cincizeci de mii se află la poliţie. Îi păstrează pentru moment ca dovadă. Până la urmă îi va primi înapoi.

— O să-i spun, a repetat.

Nu ştiu de ce, dar îmi părea rău pentru ea. În viaţă prostiile se plătesc – întrebaţi-mă pe mine; o ştiu prea bine! — şi Laverne se comportase, cu siguranţă, prosteşte. Dar presupuneam că îşi avea motivele ei şi după cum se vedea, ele erau suficiente pentru ea.

— Am să încerc să nu te implic, am spus, dar nu sunt sigur că se va putea.

— Să nu mă implici în ce? a întrebat.

— Laverne, te rog, am implorat-o. Poliţia l-a prins pe

Frank Gloriana. Nu ştiu cât le va spune.

— Despre ce vorbeşti? a spus cu indiferenţă.

Am oftat şi m-am îndepărtat. Ajunsesem aproape la uşa acoperită cu perdea, când m-a chemat.

— Archy!

M-am întors.

Acum şedea pe şezlong, cocoşată, cu capul plecat. Îşi răsucea, de nervozitate, banda de pe ochi.

— Crezi cu adevărat că poţi face ca numele meu să nu fie pomenit în această problemă? a întrebat, ridicând ochii spre mine.

— Laverne, i-am răspuns, dă-mi voie să fiu franc… Atunci mi-am dat seama ce spusesem. O, Doamne, m-am corectat, fereşte-mă să fiu Frank!

A zâmbit pentru prima dată.

— Uite, i-am explicat. Frank nu e un tip care să ia apărarea cuiva. E capabil să spună că tu l-ai îndemnat să intre în această treabă şi că el a acceptat, pentru că te iubea.

Atunci s-a încruntat.

— Ce nebunie! Cum ar putea spune asta? Nota de răscumpărare e scrisă pe procesorul lui de cuvinte.

— Poliţia ştie deja asta. Dar tu ai scos-o pe Piersicuţa de aici, în cuşca ei, nu-i aşa?

— A fost o glumă, a sărit ea. Frank avea nevoie de bani şi Harry are destui. Şi cum Frank era îndrăgostit de mine, toate astea n-au niciun rost. Noi am făcut doar o glumă.

— Care a ieşit prost, Laverne. Dacă Harry află, ştii ce ţi se va întâmpla, nu-i aşa?

— Da, a recunoscut, cu tristeţe. O să-mi dea papucii. Fără nicio despăgubire.

— Ai riscat enorm, m-am minunat eu.

— Fetele se plictisesc repede, a spus, dând din umeri. Ascultă, Archy, dacă reuşeşti să nu mă implici, n-o să-ţi pară rău.

Şi-a dus mâinile la spate, s-a lăsat înapoi, şi-a încrucişat picioarele. S-a uitat în sus, spre mine, zâmbind încă. Tipic.

— Laverne, am spus râzând, eşti incorigibilă.

— Gândeşte-te la asta, a zis, trecându-şi limba peste

buzele groase.

Am ieşit de acolo cât am putut de repede. Nu contează cât de macho e un bărbat, când femeia spune da, prima lui reacţie nu e de dorinţă, ci de frică.

M-am îndepărtat cu sentimentul că era Ziua Dezlegării şi că toate problemele curente aveau să fie rezolvate şi toate complicaţiile lămurite. Până la urmă, nu a fost *chiar* aşa, dar nici prea departe.

Aveam să-i pun o întrebare Herthei Gloriana şi mi-am zis că ştiu exact unde o pot găsi. Mi-am condus Miata spre Riviera Beach şi, după jumătate de oră, băteam la uşa apartamentului lui Meg Trumble.

— Ia te uită, Archy, s-a mirat ea. Ce plăcută surpriză.

„Surpriză“, da, eram de acord; „plăcută“, era discutabil. Dar mi-a îngăduit să intru şi, firește, Hertha se afla încolăcită pe canapea. Pe pernă, lângă ea, se afla o cutie de şerveţele, iar ea îşi tampona ochii.

În ciuda lacrimilor mediumului şi comportării mai degrabă distante a lui Meg, amândouă femeile mi se păreau extrem de atrăgătoare. Purtau şorturi identice, scurte, reiate, albe şi bluze bărbăteşti, cu poalele legate la talie ca să arate câţiva inci de burtă. Prezentau spre vedere un cvartet de picioare splendid bronzate.

— Ai aflat noutăţile? m-a întrebat Meg. Despre soţul Herthei şi despre soacra ei?

— Am auzit, am răspuns şi am dat din cap. Ai fost la poliţie, Hertha?

A negat din cap cu încăpăţânare.

— Sunt convins că ar trebui să o faci, am îndemnat-o cu blândeţe. Vor să-ţi pună câteva întrebări. Cere să vorbeşti cu sergentul Rogoff.

— Hertha nu ştie nimic despre pisică, a spus supărată Meg. Nu văd cum ar putea fi implicată.

Am oftat.

— Meg, i-am spus, *este* implicată. Soţul şi soacra ei sunt arestaţi, iar socrul ei a murit împuşcat. Dacă nu se duce singură la poliţie, vor începe să o caute. Mai devreme sau mai târziu o vor găsi, cu siguranţă, şi atunci vor voi să ştie de ce nu a venit singură.

— Poate ar trebui să vorbesc cu ei, a spus timid Hertha. Meg, vii şi tu cu mine?

Meg s-a aşezat lângă ea, i-a pus un braţ pe după umeri.

— Bineînţeles că vin, draga mea, a spus ea cu o voce alintătoare. O să rezolvăm acest lucru împreună. Cine te-a pus să-i ceri asta, Archy?

— Sergentul Al Rogoff. E un prieten de-al meu şi îţi sugerez să-i spui ce mi-ai povestit deja mie. O să vezi că e foarte simpatic.

— Ce crezi că mă va întreba? s-a interesat Hertha.

Era o ocazie binevenită să-mi lămuresc nedumeririle.

— Va dori probabil să ştie dacă Roderick Gillsworth venea des la biroul vostru.

Mediumul m-a privit cu ochii larg deschişi.

— Ce întrebare bizară.

— Ei bine, venea des? am insistat. Venea Gillsworth la biroul vostru şi stătea de vorbă cu Frank?

— A venit de câteva ori, a răspuns ea, dând din cap. Dar de fiecare dată se ducea în camera unde ne făceam noi corespondenţa. Nu ştiu despre ce vorbeau.

— Aşa să-i spui şi sergentului Rogoff, mi-am dat părerea. Sunt sigur că îl va interesa. Hertha, intenţionezi să rămâi aici?

— Bineînţeles că va rămâne, a spus hotărâtă Meg. Atât timp cât doreşte. Eu sper că pentru totdeauna.

Mediumul s-a întors şi a îmbrăţişat-o strâns pe cealaltă femeie, sărutând-o pe buze.

— O, draga mea, ce m-aş fi făcut fără tine? a strigat.

Când am plecat, cele două se strângeau în braţe şi şuşoteau între ele. M-am îndreptat spre Clubul Pelican, sperând că vechea mea băutură îmi va mai reface sănătatea. În timp ce conduceam, reflectam asupra ciudatelor meandre ale comportamentului uman.

Înţelegeam decizia lui Meg. La urma urmelor, fusese trădată de un bărbat într-un mod deosebit de crud şi umilitor. Dar faptele Herthei mă nedumireau. Un medium căsătorit care împarte sărutări cu atâta generozitate îmi părea o contradicţie: era o spiritualistă foarte *pământeană.*

Dar asta, mi-am dat seama, ţinea de o stereotipizare a

meseriilor. Majoritatea oamenilor o fac.

De exemplu, ne aşteptăm ca bibliotecarele să nu aibă sex, să fie nişte baborniţe uscate, care poartă pince-nez şi îşi pun mănuşi de cauciuc înainte de a da mâna cu un bărbat. Din experienţa mea personală, ştiu că imaginea este absolut, *absolut* falsă (Mă întreb ce-o mai fi făcând Nancy?).

Aşa că, în realitate, nu ar fi trebuit să fiu atât de surprins aflând că, fiind o persoană înzestrată cu calităţi parapsihologice, Hertha nu era scutită de dorinţe de sorginte mai corporală. Un medium cu coarne? Ei bine, de ce nu? Şi dacă era victimă a unor impulsuri nimfomane, cine eram eu, un nenorocos jucător la loterie, ca să o condamn? Dacă în firea ei se afla o predilecţie pentru relaţii safice, n-avea decât să fie aşa.

Când am intrat la Clubul Pelican, radioul din spatele barului era deschis şi Vikki Carr cânta: „El trebuie să fie“. Era prea mult, am izbucnit în râs.

— Păreţi a fi într-o dispoziţie fericită astăzi, domnule McNally, m-a întâmpinat Simon Pettibone.

— Meditez la ironiile vieţii, domnule Pettibone, i-am răspuns. Este cu adevărat o lume nebună, nebună.

— Alta nu există, mi-a amintit el.

— Un daiquiri de la gheaţă, te rog, am zis.

Am plecat de la bar să folosesc telefonul public. L-am chemat, bineînţeles, pe Rogoff şi, fireşte, nu era disponibil. Am sorbit pe îndelete două daiquiri şi l-am sunat pe sergent la fiecare zece minute, fără niciun rezultat. Totuşi, în cele din urmă, l-am prins la a cincea încercare. Era grăbit, se vedea limpede, aşa că i-am lansat, în grabă, invitaţia de a da pe acasă pe la McNally seara, la nouă.

— În regulă, a spus şi a închis brusc.

Cât am stat la bar, am luat şi prânzul. Priscilla mi-a adus un sandviş cu brânză imens, alături de o porţie de cartofi franţuzeşti cu salată de varză. Am înfulecat cu mare plăcere acest colesterol special şi mi-am luat o îngheţată Galliano ca desert. Bănuiesc că arterele mele vor avea curând nevoie de serviciile omului ce se ocupă cu întreţinerea drumurilor.

M-am întors în Worth Avenue să pun în practică un proiect pe care îl începusem acum câteva zile, dar nu-l

dusesem la bun sfârşit, să cumpăr o brăţară de tenis pentru Consuela Garcia. Necesitatea unui cadou mi se impunea mai acut acum decât atunci când îmi venise ideea, pentru că o neglijasem cu neruşinare pe această femeie minunată. Întâlnirile de dimineaţă cu Laverne Willigan, Meg Trumble şi Hertha Gloriana mă făcuseră să înţeleg cât de importantă era pentru mine Connie. Vitală, ar zice unii, şi o spun şi eu.

Am intrat în patru magazine cu bijuterii, până ce am găsit brăţara care m-a atras: două carate, diamante şlefuite, montate în aur de 18 K. Era îngrozitor de scumpă, dar am călcat în gura lăcomiei, urmând prima lege a cumpărăturilor pentru McNally: ceea ce este ieftin, nu merită cumpărat.

M-am dus direct acasă, m-am dezbrăcat în pielea goală şi m-am vârât în pat, ca să trag un pui de somn, căci în noaptea precedentă nu avusesem parte decât de cinci ore de odihnă. Înainte de a mă prinde somnul, m-am mai gândit o dată la experienţele mele din acea dimineaţă şi am râs tare. Pur şi simplu, nu le puteam lua în serios.

Sunt convins că solemnitatea este blestemul civilizaţiei. Gândiţi-vă la toate popoarele serioase care s-au sacrificat pentru zei acum uitaţi sau şi-au risipit viaţa pentru cauze de care acum nimeni nu-şi mai aminteşte. Râsul e singura noastră salvare. Rugaţi-vă, chicotind şi jeliţi, zâmbind. Şi dacă se întâmplă să credeţi, aşa cum cred eu, că femeile sunt cea mai nobilă creaţie a naturii, să ştiţi că o figură întunecată nu a cucerit niciodată o adevărată doamnă.

Aşa se încheie scriptura după sfântul Archy.

OPTSPREZECE

Fusese o zi însorită, cu nori împrăştiaţi ca floricelele de porumb, dar când m-am trezit după puiul meu de somn, pe la ora optsprezece, un nor negru venea dinspre est şi începuse ploaia. Nu era vânt, aşa că burniţa cădea vertical şi curând s-a transformat într-o persistentă ploaie torenţială, care ameninţa să ne ia pe sus.

M-am întrebat dacă Al Rogoff o să se mai arate prin acest duş. Totuşi, la ora douăzeci şi unu îl aşteptam în bucătărie, privind mereu pe fereastră, gata să ies cu umbrela mea mare, de golf, când va apărea. A spintecat valurile doar cincisprezece minute mai târziu, cu furgoneta, a parcat foarte aproape de uşa din dos, înainte ca eu să am norocul de a declanşa mecanismul de deschidere a umbrelei.

Arăta îngrozitor. Faţa îi atârna din cauza oboselii şi umbre lungi se desenau sub ochi. Dar cel mai rău era că părea chinuit şi nesigur, ca şi cum ar fi trebuit să ia imediat o hotărâre şi nu ştia pe ce cale să o apuce. I-am scos scurta din care curgea apa, am întins-o la uscat şi l-am condus în camera de lucru.

Tata ne aştepta, i-a aruncat o privire sergentului şi imediat a deschis sticla lui de Rémy Martin XO. Păstra acest superb coniac, spunea, pentru „ocazii speciale“. După câte ştiam, fuseseră două în ultimii zece ani.

Rogoff s-a lăsat greoi într-un scaun cu spetează, a acceptat recunoscător paharul şi a luat o înghiţitură mare. Apoi a inspirat prelung, a expirat cu zgomot şi a spus:

— Mană cerească.

— Îmi pare rău că te-am scos pe o vreme ca asta, domnule sergent, a spus tata. Am mai fi putut aştepta.

— Nu, domnule, a spus Al, nu cred. Lucrurile se desfăşoară prea repede. Acum toate s-au învălmăşit şi sper să mă ajutaţi să găsesc un sens la ceea ce ştiu şi ceea ce bănuiesc.

Am turnat câte un strop de băutură tatii şi mie. Şedea pe tronul din spatele mesei de lucru, ca de obicei, iar eu îmi trăsesem un fotoliu mai la o parte, ca să-i văd pe amândoi din faţă. Rogoff şi-a scos dintr-un buzunar interior o ţigară de foi şi l-a privit întrebător pe bătrân.

— Bineînţeles, a spus tata. Aprinde-o. Ţi-e foame? Putem furniza alimente pentru luptători.

— Mulţumesc, domnule avocat, i-a răspuns. Am mâncat o pizza cu anşoa acum o oră. Acum sunt doar prea obosit. Coniacul o să-mi facă bine.

— Cum merg lucrurile, Al? am întrebat. Ai mai avansat?

Şi-a întors palma în sus şi în jos.

— *Comme çi, comme ça*[43]*.* Lucrez acum chiar cu un procuror adjunct, o doamnă deşteaptă, şi căutăm împreună un mod de a ne pune în practică ideile pentru a obţine cele mai bune rezultate.

— Frank Gloriana a vorbit?

— A spus câte ceva. E implicat cu totul în răpirea pisicii. Notele pentru răscumpărare sunt scrise pe procesorul lui de cuvinte şi banii erau la el. Dar el susţine că a fost ideea lui Laverne Willigan şi că ea a furat pisica. Spune că a ascultat-o, deoarece era îndrăgostit nebuneşte de ea.

— A, bineînţeles, am spus. Mă temeam că va folosi astfel de tertipuri. Nu există nicio şansă ca să nu implicăm numele lui Laverne?

— Foarte puţine, mi-a răspuns Al. Încercăm să cădem la o înţelegere cu avocatul lui. Dacă Frank ne spune tot ce ştie despre urzeala crimei părinţilor lui, vinovăţia i se va reduce şi se poate alege cu o sentinţă cu suspendare.

Tatăl meu a luat cuvântul.

— După cum ştii, domnule sergent, eu îl reprezint pe Harry Willigan şi sunt la fel de dornic ca şi Archy ca doamna Willigan să nu fie implicată în proces. Presupun că tot ce se va vorbi în seara asta va rămâne *entre nous*[44]*.*

— Dacă asta înseamnă să-mi ţin gura, răspunsul este da.

— Bine. Frank Gloriana e un om bogat?

— E complet falit. Avocatul lui va fi până la urmă plătit din

43 ? Așa și așa *(fr.în orig.).*
44 ? Între noi *(fr.în orig.).*

vânzarea mobilei din biroul lui Frank.

— Aşa, a spus tata gânditor. Archy, din câte ştii tu, Laverne are bunuri lichide?

— Nu ştiu nimic despre soldul ei din bancă, tată, dar ştiu că are o colecţie grozavă de bijuterii. Daruri de la Harry. Lucruri scumpe.

— Din ce în ce mai bine. Poate, domnule sergent, îi poţi sugera avocatului lui Frank Gloriana să aibă o discuţie confidenţială cu Laverne Willigan. E posibil ca ea să fie de acord să-şi amaneteze sau să-şi vândă o parte a pietrelor preţioase pentru a furniza fondurile necesare apărării legale a lui Frank. În schimb, el, bineînţeles, nu-i va menţiona numele. Dar acest aranjament, vă sfătuiesc şi insist să nu fie iniţiat decât după ce Frank îţi va spune tot ce ştie despre implicarea părinţilor lui în omuciderea Gillsworth-ilor. S-ar putea ca Frank să nu fie dispus să facă asta, dar, dacă îi vei explica conştiincios această înţelegere avocatului său, mă aştept ca Frank să accepte. Mai ales dacă procurorul promite să facă tot ce va putea pentru a micşora acuzaţiile.

— Da, a şoptit Al, acest aranjament poate fi făcut. Îl scoatem vinovat doar de răpire, iar Frank ne spune tot ce ştie despre crime. Aşa scapă ieftin. Avocatul lui e plătit. Laverne rămâne în afara chestiunii. Toată lumea e în câştig. Un plan foarte dibaci, domnule McNally. Îl voi discuta cu procurorul.

Am observat că îşi terminase coniacul, iar al meu scăzuse binişor în pahar. M-am ridicat şi am umplut păhăruţele, fără să mai cer permisiunea. Tata nu a făcut nicio obiecţie, deși abia se atinsese de băutură.

— În regulă, Al, am spus. Asta în legătură cu răpirea. Acum ce facem cu omuciderile?

A suspinat adânc.

— Aici lucrurile merg mai greu. Mai întâi de toate, trebuie să ştii că totul a început cu obsesia pe care a făcut-o Roderick Gillsworth pentru Irma Gloriana. Vom încerca să obţinem un ordin al tribunalului pentru a deschide seiful ei de la bancă, dar chiar în absenţa scrisorilor pe care el i le-a scris, avem dovada testamentului lui olograf şi poemele erotice pe care începuse să le scrie după ce a întâlnit-o. E

limpede că tipul era nebun după ea. Nu vreau să spun că nu mai era sănătos la vremea aceea; vreau doar să precizez că, după ce a întâlnit-o pe Irma, s-a aflat sub influenţa ei, sufleteşte vorbind.

— Dar nu avea un ban, am punctat eu.

— Exact, a spus Rogoff. Şi asta nu-i permitea accesul la inima Irmei. Doamna este o regină în materie de sex. Aşa că Roderick, ştiind că era îndreptăţit să moştenească cea mai mare parte a averii soţiei sale, a sugerat ca Lydia să fie scoasă din joc. Irma a afirmat că acest lucru se poate realiza, dacă Roderick îi lasă ei averea.

— O clipă, te rog, l-a întrerupt tata. Aici ceva nu e clar. De ce a făcut-o Roderick pe Irma beneficiara averii? În felul acesta, câştigul din crimă îi revenea altcuiva.

— Admit că e cam aiurea, a spus sergentul. Dar îmi închipui că Roderick dorea să se însoare cu Irma după ce Lydia avea să moară. Nu ştia că Irma era deja măritată. Ea a fost de acord să-l ia de bărbat, când va deveni văduv, numai dacă o face unică beneficiară a bunurilor lui. Cred că Roderick a întocmit acest testament scris de mână şi l-a semnat de bunăvoie, pentru că ştia că, dacă Irma îl părăseşte, el poate anula testamentul olograf oricând, scriind altul mai recent care îl înlocuia pe precedentul. Am dreptate, domnule avocat?

— Da, a răspuns tata încet, în general, e corect. Testamentul întocmit mai aproape de moarte le înlocuieşte pe celelalte.

Tata şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Eram amândoi conştienţi că explicaţia sergentului despre motivul pentru care Roderick o făcuse pe Irma beneficiara bunurilor sale era prea complicat.

— Mai e ceva ce trebuie să ştii despre acest testament olograf, domnule sergent, a spus tata. A fost întocmit cu o lună în urmă. La vremea aceea, Lydia Gillsworth era încă în viaţă. Regulamentul din Florida prevede că soţul care supravieţuieşte celuilalt are dreptul la treizeci la sută din averea decedatului, indiferent de forma testamentului acestuia.

Rogoff a tresărit.

— Vreţi să spuneţi că testamentul lui Gillsworth era nul şi neavenit când a fost redactat?

— Nu neapărat, a replicat tata. Dar, dacă Roderick ar fi murit înaintea Lydiei şi ar fi lăsat o avere apreciabilă, Lydia ar fi putut respecta testamentul lui sau s-ar fi putut „ridica împotriva testamentului“, asta e formula, cerându-şi cele treizeci la sută. Dar cum Lydia a murit înaintea lui Roderick, întreaga problemă este discutabilă, pentru că, dacă el ar fi precedat-o, nu avea nicio avere de lăsat.

Al şi cu mine am schimbat o privire scurtă. Ştiam la ce se gândea: dacă problema era discutabilă, de ce nu o menţionase Prescott McNally? I-aş fi putut spune lui Al: dacă e de căutat o lindină, tata va fi primul care să se angajeze.

— Ei bine, a spus Rogoff scuturând din cap, tot ce ştiu e că, atunci când Roderick a semnat testamentul acela scris de mână, şi-a semnat sentinţa la moarte. Îmi închipui că Irma şi Otto au urmărit asta de la început, dar Roderick era prea sub papuc ca să-şi dea seama. Mai întâi, au scos-o din joc pe Lydia. Astfel, Roderick a devenit un om bogat. Apoi, l-au făcut pe Roderick să dispară. Presupuneau că, astfel, Irma devenea bogată, potrivit clauzelor ultimului său testament.

— Probabil că ai dreptate, domnule sergent, a spus tata, dând din cap. Este un scenariu care se potriveşte. Dar cât din el poate fi dovedit?

— Că Otto a lovit-o pe Lydia în cap cu un baston? Nu am destule probe pentru un proces. Dar altfel stau lucrurile cu uciderea lui Roderick, proiectată să semene cu o sinucidere. Cea mai importantă piesă, care va constitui o probă de mare greutate, este faptul că am găsit un pachet de lame de bărbierit cu un singur tăiş în căsuţa patru de la motelul Jo-Jean. Otto Gloriana se bărbierea cu ele. O lamă de aceeaşi marcă se afla pe rogojina din baie lângă cadavrul lui Roderick Gillsworth.

Era limpede că tata era dezamăgit.

— N-aş numi-o o probă concludentă, a spus.

— Sunt de acord, domnule. Dar mai avem şi altceva mai bun. Irma Gloriana declară că a fost cu soţul ei când acesta

a intrat în casa lui Gillsworth ca să-l omoare. Ea susţine că nu a fost de faţă la crima propriu-zisă, dar că Otto o anunţase mai înainte de intenţia lui de a-l ucide pe poet, iar apoi se lăudase cu asta.

Tata şi cu mine am înmărmurit.

— De ce naiba o fi admis ea să spună asta? m-am mirat. În felul acesta devine complice.

— De ce? a rostit dezgustat Rogoff. Pentru că ea crede că astfel este scoasă din cauză. Otto e mort. Nu poate nega ce spune ea, nu se poate apăra în niciun fel, sub nicio formă. Aşa că văduva declară acum că el a fost unicul ucigaş. Motivul a fost, după Irma, omorârea omului care avusese de-a face cu soţia lui. Otto a aflat despre asta, spune Irma, şi a jurat că se va răzbuna. El ştia că ea are o întâlnire la cină, acasă la Gillsworth, i-a pus o armă la tâmplă şi a silit-o să sune la uşă, astfel încât el să poată intra ca să-i cresteze încheieturile lui Roderick. Ea spune că îi era o frică îngrozitoare de Otto, un om cunoscut pentru temperamentul lui violent şi care stătuse destul la închisoare. Dar ea susţine că e complet nevinovată şi nu a participat la uciderea lui Gillsworth. A fost obligată, temându-se pentru viaţa ei. Şi de vreme ce nu a avut niciun rol voit în omucidere, e liberă să-si vadă de drum şi să moştenească averea lui Roderick. O grămadă de rahat, nu-i aşa? Singura problemă este că această poveste o poate scoate din cauză. Este exact istoria pe care juraţii o cred, dacă va ajunge totuşi la proces. Şi mai are şi un avocat grozav de deştept, care îi cere ca onorariu o felie mare din averea lui Gillsworth.

Tata şi cu mine tăceam. Rogoff avea dreptate. Irma Gloriana născocise o apărare care putea să ţină. Dacă avea să le spună povestea judecătorului şi juraţilor, cu toată sinceritatea ei convingătoare, de care o ştiam în stare, avea mai mult de cincizeci la sută şanse de a pleca de la tribunal ca o femeie liberă, fără alte griji decât dovedirea testamentului lui Roderick şi încasarea milioanelor.

— Pute, am spus furios şi m-am ridicat să reumplu paharele.

— Domnule avocat, a zis Rogoff, e adevărat că potrivit

legii din Florida, ucigaşul nu poate moşteni nimic de la victimă?

Tata a încuviinţat.

— Oricine care, ilegal şi intenţionat, ucide sau participă la omorârea cuiva, nu are calitatea de a prelua vreun beneficiu din averea decedatului, sub nicio formă.

— Atunci, intr-un fel, a spus hotărât Al, nu ştiu cum, dar în *vreun fel* am s-o prind pe această doamnă. E vinovată până la cer şi n-am chef s-o văd încasând nicio centimă.

În timp ce urmăream toate acestea, viziunea mea neclară, care căpătase un contur şi apoi începuse să aibă substanţă, a izbucnit deodată într-o imagine acută şi mi-am dat seama că venise timpul ca geniul McNally-lor să-şi spună cuvântul. Dacă, în cele ce urmează, vi se va părea că am acţionat ca un cabotin, trebuie să înţelegeţi că a fost Marele meu Moment Dramatic. Nu-l puteam lăsa să-mi scape, fără să-mi demonstrez darurile mele istorice, moştenite, fără îndoială, de la bunicul, faimosul artist comic burlesc.

Eram încă în picioare când m-am adresat celor doi bărbaţi.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiţi, am spus cu o voce macabră, şi cred că asta va ajuta la stabilirea dreptăţii în acest caz. Nu Otto a omorât-o pe Lydia Gillsworth. Şi nici Irma. Roderick şi-a ucis soţia.

Nu au rămas cu gurile căscate, dar Rogoff şi-a vărsat coniacul, iar tata m-a privit trist, ca şi cum ar fi înţeles, până la urmă, că fiul lui Numărul Unu (şi singurul) e smintit de-a binelea.

— E imposibil, Archy, a spus el răguşit. Tu şi cu mine ne aflam în această cameră când l-am auzit pe Roderick vorbind cu soţia lui. Ea era în viaţă când el a plecat de aici.

M-am prefăcut că mă uit la ceas.

— La naiba! am exclamat. E târziu şi îi promisesem lui Binky Watrous că-l sun. Pot folosi telefonul dumneavoastră, tată?

S-a holbat la mine.

— Vrei să faci în acest moment o conversaţie personală? Nu mai poţi aştepta?

— Nu, domnule, am insistat. E important.

— Foarte bine, a replicat enervat. Dar să dureze puţin.

Am folosit telefonul de pe masa lui, am format numărul, apăsând tare pe taste, am aşteptat o clipă.

— Binky, am spus, Archy McNally la telefon. Cum te simţi? Îmi pare bine. Ascultă, ce-ai zice să luăm mâine seară cina la Clubul Pelican? Grozav! Pe la opt? Bineee. Ne vedem acolo, Binky.

Am închis şi m-am întors spre ceilalţi doi.

— Cu cine am vorbit? i-am întrebat.

S-au uitat unul la altul, au tăcut o clipă, apoi Rogoff a răspuns:

— Bine, o să intru şi eu în jocul tău. Ai vorbit cu un tip pe care îl cheamă Binky.

— Binky Watrous e la Portofino, i-am explicat cu blândeţe. E acolo de două săptămâni şi se pare că rămâne încă două. Nu am vorbit cu nimeni.

Au priceput imediat, bineînţeles. Sergentul s-a lovit cu palma peste frunte, apoi s-a ridicat şi a început să umble, descriind cercuri neregulate.

— Am fost înşelat, a spus din gât.

Tata a mormăit ceva, apoi şi-a scuturat capul, mirându-se de credulitatea lui, presupun.

— Tată, i-am explicat eu, dumneavoastră şi cu mine nu l-am auzit pe Roderick vorbind cu soţia lui; l-am auzit pe el vorbind, asta e tot ce am auzit. Noi doar am presupus că soţia lui e în viaţă şi conversează cu el.

A oftat din greu.

— Toată viaţa mea profesională m-am străduit să nu iau *nimic* de bun şi, totuşi, i-am permis lui Gillsworth să mă înșele. Omul ăsta era un actor desăvârșit.

— Trebuia să fie, am precizat. De asta depindea soarta lui. Socotesc că îşi omorâse soţia cu o oră înainte de a veni aici. A ucis-o deliberat, pentru a-i moşteni averea şi a se putea însura cu Irma, aşa cum a sugerat sergentul. A pus pendula cu o oră înainte şi a trântit-o ca să se oprească. Apoi şi-a pus haine curate şi a venit la noi.

— Stai o clipă, a spus Rogoff, aşezându-se iarăşi. Dacă ai dreptate, atunci Lydia s-a întors acasă cu o oră înainte de ora la care ne-a spus Roderick că a revenit. Dar Irma

Gloriana ne-a declarat că Lydia a rămas mai târziu la şedinţa de spiritism.

— Asta e simplu, am zâmbit. Irma te-a minţit. Îi aranjase astfel un alibi lui Roderick. Iar preţul minciunii ei a fost testamentul olograf. L-a făcut s-o plătească în avans.

— Da, a aprobat tata. E credibil.

Rogoff a înjurat oribil.

— L-am bănuit pe individul ăsta de la început, a spus mânios. Soţul e totdeauna primul pe care îl suspectezi într-un caz de omucidere. Dar nu ştiam cum să trec peste telefonul pe care îl dăduse de aici. Cum ţi-ai dat seama de capcana cu vorbitul la telefon fără interlocutor, Archy?

— Habar n-am, am mărturisit. Poate pentru că eu însumi sunt un şmecher – numai atunci când e nevoie, mă înţelegi.

— Am fost manevraţi, a spus tata necăjit. Roderick Gillsworth ne-a înşelat.

— Aşa este, domnule, am aprobat. Avocatul lui şi fiul avocatului – martori perfecţi pentru confirmarea alibiului lui. În această escrocherie, am jucat un rol important.

Rogoff reflecta la felul cum reconstituisem crima.

— Stai puţin, a sărit el, spui că Roderick şi-a omorât soţia, apoi şi-a schimbat hainele. Cred că aşa e, pentru că ţoalele alea curate m-au convins că era nevinovat. Dar ce-a făcut cu hainele pătate de sânge? Am căutat în toată casa de cum am ajuns acolo. Nicăieri n-am dat de hainele însângerate. Nu a avut timp să le ardă sau să le arunce undeva. Atunci ce-a făcut cu ele?

Nu ştiu şi chiar de-aş trăi un mileniu, nu voi descoperi vreodată de ce am spus ce-am spus.

— Caprice! aproape am strigat. Ai căutat în maşina Lydiei, Al?

M-a privit fix.

— Ţi-am spus că am pus mâna pe motor ca să văd cât e de cald, mi-am vârât capul înăuntrul maşinii ca să descopăr de când fusese închis aerul condiţionat. Dar n-am controlat portbagajul. S-a ridicat brusc. Cred că o s-o fac chiar acum. Mai am încă la mine cheile casei şi ale garajului. E posibil ca…

— Vin cu tine, am zis.

— Pot să vă însoţesc? a întrebat tata.

Al şi-a pus pe el scurta şi a plecat spre furgonetă. Eu mi-am luat umbrela mea mare, colorată. Tata s-a îmbrăcat cu pelerina de ploaie. El şi cu mine am alergat spre Lexus şi am urmat camioneta lui Rogoff spre sud, spre casa Gillsworth. Mergeam încet, pentru că străzile erau pline de bălţoace, iar ploaia nu dădea semne să se potolească.

Am intrat în aleea Gillsworth-ilor, am coborât, iar eu am deschis umbrela. Înainte de a se uda până la piele, sergentul a descuiat garajul şi a ridicat oblonul. Ne-am îngrămădit înăuntru şi Al a aprins lumina. Bentley-ul cenuşiu era cuibărit aproape de alba Caprice. Ceva inefabil plutea deasupra acestor două maşini tăcute, goale, ai căror proprietari fuseseră ucişi.

Rogoff a examinat portbagajul maşinii.

— Nu-l pot deschide, a tras el concluzia. Se impune o spargere.

A ieşit la furgonetă şi s-a întors cu o rangă bifurcată.

— Uitaţi-vă în altă parte, oameni buni, a spus cu o veselie greoaie. Altfel, va trebui să depuneţi mărturie împotriva mea.

Dar noi l-am urmărit cum, cu oarecare dificultate, a introdus, cu forţa, capătul rângii sub capota portbagajului şi apoi s-a lăsat cu toată puterea asupra ei. Încuietoarea a cedat cu un zgomot metalic. Al a ridicat capacul şi toţi ne-am strâns aproape.

Se afla la vedere, lângă roata de rezervă: un sac albastru de plastic pentru gunoi.

— Bingo, a şoptit Rogoff.

A folosit ranga ca să desfacă gura sacului, apoi a agăţat şi a tras afară conţinutul. Am văzut o pereche de chiloţi, o bluză şi nişte pantaloni kaki. Şi o pereche de mănuşi de latex căptuşite. Toate erau negre, pătate de sânge.

— Nu avea prea multe pe el, am observat eu.

— Te aşteptai să se pună la haine de seară ca să-şi omoare nevasta? s-a mirat Al. Este suficient. A închis capacul portbagajului, cu sacul de haine înăuntru. O să folosesc telefonul din casă. Am nevoie de tehnicieni de laborator în această problemă. Cred că această probă va încheia cazul.

— Desigur, am spus. Hainele pot fi identificate drept ale lui Gillsworth cu ajutorul etichetei de la spălătorie, iar sângele va fi dovedit a-i fi aparţinut Lydiei. Testamentul olograf şi scrisorile acelea pe care i le-a scris Irmei vor dovedi motivul. Hertha Gloriana mi-a spus că Roderick venea des la birou şi că el şi Frank mergeau în camera din spate ca să discute. Probabil că Frank va mărturisi că Roderick compunea şi expedia scrisorile de ameninţare către soţia lui. Vom avea un caz bine susţinut, Al.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, a declarat tata. Cred că, prezentând probele pe care le-a detaliat Archy, tribunalul va hotărî că Roderick Gillsworth şi-a ucis, într-adevăr, soţia. Felicitări, domnule sergent. Ţi-ai îndeplinit dorinţa.

Al era încurcat.

— Ce dorinţă?

— Nu voiai să o vezi pe Irma Gloriana încasând nici măcar o centimă. Dacă se va hotărî că Roderick a ucis-o, într-adevăr, pe soţia lui, el nu va mai avea dreptul de beneficiu asupra averii ei. Astfel, chiar dacă Irma reuşeşte să fie eliberată, nu va mai moşteni nimic de la Roderick.

Sergentul a ieşit din garaj şi şi-a ridicat faţa spre cerul din care izvorau şuvoaie.

— Îţi mulţumesc, Doamne, a spus.

NOUĂSPREZECE

I-am auzit adesea pe nordişti criticând Florida de Sud, pentru că, spun ei, nu avem anotimpuri, adică la noi nu sunt schimbări radicale ale vremii din ianuarie până în decembrie. În realitate, Palm Beach are două anotimpuri: sezonul şi extrasezonul. Mulţi dintre cetăţenii noştri se află acasă doar din octombrie până în mai. Apoi, ca să scape de vara fierbinte şi de umiditate şi ca să evite uraganele, se împrăştie prin vilele lor din Antibe, Monte Carlo, St. Tropez şi Costa del Sol.

Dar unii dintre noi, lucrând pentru un câştig sau nu, se mulţumesc să se bucure de insulă pe parcursul întregului an. Nu voi susţine că Palm Beach e paradisul, dar îşi are farmecul lui. Unde în altă parte din lume a fost aruncat în ocean un Rolls-Royce argintiu întunecat pentru a le furniza peştilor un recif artificial?

Aşa că la petrecerea de Patru Iulie a doamnei Cynthia Horowitz au participat mai mult de o sută de distinşi locuitori permanenţi, care se cunoşteau şi erau legaţi prin loialitatea lor faţă de această limbă de nisip, ce ar putea fi înecată de un talaz de treizeci de picioare, în timpul unei furtuni.

A fost o petrecere în ţinută de seară şi doamnele au binecuvântat prilejul de a ieşi din vechile costume de tenis şi de a se arăta în rochii de seară achiziţionate din magazinele de pe Worth Avenue. Nu văzusem niciodată atâta belşug de mătăsuri de vară ce se unduiau, iar curcubeul format de ornamentele metalice ale îmbrăcămintei se lua la întrecere în strălucire cu stelele.

A fost o sărbătoare nemaivăzută, despre care s-a vorbit apoi săptămâni de zile. În zona piscinei din spatele conacului Horowitz fuseseră plasate trei baruri de serviciu şi o orchestră de muzică de dans, din şase membri, iar

mesele cu bufet rece erau atât de încărcate cu alimente exotice (şi sclerozante), încât tăvile nu că gemeau, dar chiar schelălăiau.

Această extravaganţă fusese planificată şi era supravegheată de Consuela Garcia, secretara pentru relaţii cu publicul a doamnei C. Şi, la scurt timp după sosirea familiei McNally, mi-am părăsit părinţii, am înşfăcat un Bellini de la cel mai apropiat bar şi am plecat după Connie. În buzunarul jachetei mele de seară se afla brăţara de tenis. Era, hotărâsem, noaptea împăcării.

Am găsit-o citindu-i actul de acuzare furnizorului care, se pare, uitase să aducă o prăjitură cu aromă de Amaretto, aşa cum promisese. Am aşteptat până ce Connie şi-a încheiat tirada, iar bietul om şi-a luat tălpăşiţa, pe furiş, dizgraţiat, cu competenţa profesională negată şi originea sub semnul întrebării. Atunci m-am apropiat.

Connie arăta trăsnet. Purta o rochie argintie, cu fir metalic, iar cu părul lung şi negru şi cu bronzul superb era atât de frumoasă, încât m-a făcut să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală gândindu-mă că mai putusem să arunc o ocheadă altor femei.

Privirea pe care mi-a adresat-o nu o pot descrie decât drept caustică.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, a rostit rece.

— Connie, eu…

— N-ai mai sunat deloc.

— Connie, eu…

— Nu ţi-a păsat dacă trăiam sau murisem.

— Connie, eu…

— Nu vreau să te mai văd. Niciodată, niciodată, niciodată!

— Connie, eiii! am strigat.

Am smuls din buzunar pachetul ambalat, având în interior darul, i l-am întins şi am spus cu seriozitate şi repede, ca să nu apuce să mă întrerupă:

— Orice mi-ai spune, nu poate fi mai grav decât ceea ce mi-am spus eu însumi. M-am purtat crud şi am fost fără inimă, şi mi-e ruşine. Vreau să ai asta. Ştiu că nu poate anula comportamentul meu îngrozitor, dar e un mic simbol a ceea ce simt, cu adevărat, pentru tine.

A acceptat darul şovăitoare, privindu-mă puţin mai blând. Apoi:

— Asta nu poate îndrepta tot ce s-a petrecut între noi. Ştii asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles, am răspuns. E doar un pretext ca să-ţi dovedesc, prin acţiunile viitoare, cât de sincer regret neglijenţa din trecut şi hotărârea mea de a te trata, de acum încolo, cu respect şi dragoste, aşa cum meriţi cu prisosinţă. Deschide-l.

A rupt ambalajul, a ridicat capacul şi hârtia de mătase. I-am văzut ochii strălucitori mărindu-se. Era atât de copleşită, încât a început să vorbească în limba ei maternă.

— *Por Dios!* a strigat. *Magnifico!*

Un călduros *abrazo* mi-a fost răsplata.

A insistat să poarte chiar atunci brăţara. Ar fi trebuit să fie ajustată, dar a împins-o în sus, până aproape de cot, şi a jurat că nu o va mai scoate niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată!

După aceea am început să facem planuri. Ea trebuia să rămână până după spectacolul cu focuri de artificii, prevăzut pentru miezul nopţii. De fapt, prezenţa ei era necesară până după plecarea majorităţii musafirilor şi după ce resturile aveau să fie îndepărtate.

— Probabil că nu voi putea pleca înainte de două dimineaţa, a spus. Ai putea să mă aştepţi, Archy?

— Pot, am răspuns. Cu plăcere. Dar mă tem că nu voi putea rezista ulcioarelor cu Bellini. La două voi fi în comă.

— Asta nu trebuie să ni se întâmple, a zis ea. La noapte, te vreau vioi şi iubitor, şi în deplinătatea puterilor. Ce-ar fi să facem aşa: îţi dau cheile de la casă şi te duci la mine, când vrei, şi mă aştepţi. Poţi chiar să tragi un pui de somn. Eu voi veni cât de repede se va putea.

Aşa am făcut. Am plecat de la petrecere cu ochii limpezi şi mintea întreagă, chiar înainte de începerea focurilor de artificii. M-am dus la locuinţa lui Connie, într-o zonă mai înaltă, cu faţa spre Worth Lake. Balconul apartamentului ei, de la etajul al paisprezecelea, dă spre lac şi permite o vedere grozavă asupra podului Flagler Memorial, asupra iahtcluburilor şi porturilor pentru ambarcaţiuni de pe

ţărmul îndepărtat.

Mă simţeam ca la mine acasă, deoarece mai fusesem de multe ori aici şi ştiam unde ţine băutura – în frigider. Am ieşit pe balcon, cu o votcă mică, şi am privit artificiile lansate din West Palm Beach. Ştiam că mai sunt câteva ore până la sosirea lui Connie şi mi-am promis să beau moderat şi să rămân treaz.

Această aşteptare solitară mi-a dat ocazia de a medita la tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni.

În marţea aceea ploioasă, după ce tata şi cu mine ne-am întors acasă de la garajul lui Gillsworth, am intrat în biroul lui ca să luăm un pahar înainte de culcare. Am discutat despre sfârşitul investigaţiilor asupra răpirii pisicii şi asupra omuciderilor şi am schimbat platitudini despre imprevizibilitatea comportamentului omenesc.

Tata s-a uitat la mine cu un zâmbet ironic.

— Archy, a spus, cred că tu îţi închipui că stafia Lydiei s-a întors să-l ia pe Roderick.

— Da, domnule, i-am răspuns, cam aşa ceva.

— Nici gând, a precizat el.

Dar acum, şezând pe balcon, sorbind din votcă şi privind artificiile, mă întrebam dacă, într-adevăr, există o lume supranaturală, dincolo de raţiune şi logică. Hertha a ştiut că scrisoarea pe care o primise de la Connie era falsă şi a văzut exact camera în care Piersicuţa era prizonieră. Există probabil explicaţii raţionale pentru aceste fenomene. Dar, cu siguranţă, nu există niciun mod logic de a justifica ţipătul Herthei cu vocea Lydiei Gillsworth din timpul şedinţei de spiritism: „Caprice! Caprice!“ Asta să fi fost cauza că eu am strigat: „Caprice!“ imediat ce Rogoff a întrebat unde ar putea fi ascunse hainele însângerate ale criminalului?

Am rămas cu gândul la asta îndelung, meditând la darurile paranormale ale Herthei, la existenţa stafiilor şi la toate celelalte manifestări stupefiante ale paranormalului, la care fusesem recent martor.

Jocul de artificii s-a terminat în momentul în care am ajuns la concluzia că nu voi cunoaşte niciodată adevărul.

Şi nici dumneavoastră.

Dar atunci am înţeles că acest subiect se apropia

periculos de situaţia de a fi *serios* şi m-am decis să-mi reamintesc că viaţa e un castron cu kiwi. Aşa că, atunci când, în cele din urmă, a sosit Connie, îmbujorată, m-am grăbit să o îmbrăţişez, însetat de un interludiu vesel de râsete şi plăcere.

———————